

HARLEQUIN®

супер РОМАНС®

9

май '94

ДРУГА ЖЕНА

Марго ДАЛТЪН

МАРГО ДАЛТЪН ДРУГА ЖЕНА

Превод: Надежда Янкова

chitanka.info

Може ли да имаш бъдеще, без да си спомняш миналото? Този въпрос тревожи Лиа Темпъл, а дните и нощите ѝ са неспирен кошмар. Защото там някъде, в миналото, се крие една тайна, от която Лиа се бои... Пол Темпъл също изживява ужасни мигове — след неприятен уличен инцидент, съпругата му се завръща от болницата, но тази привлекателна жена сякаш няма нищо общо с предишната коварна Лиа, превърнала живота му в ад. Как да се довери на една красива непозната?

ПЪРВА ГЛАВА

Събуди се със смътно усещане за нещо топло и меко. Обгърна я чувство на сигурност и истинско блаженство. Без да отваря очи, тя се усмихна, размърда се и се отдаде с наслада на приятното усещане, ала внезапно изпита остра, пронизваща болка.

Застина, намръщи се, стисна очи и се помъчи да разбере откъде идва болката. Бавно проумя, че болката е вътре в нея и е свързана по някакъв необясним начин със същността ѝ, а чувството за мекота и топлина идва някъде отвън.

Обзе я безпокойство, объркване и неясен страх. Горещината сякаш се плъзна по тялото ѝ и я притисна. Клепачите ѝ неволно се повдигнаха. Обхващаше я ужас при мисълта да отвори очи, ала накрая се престаши, защото нямаше друг избор.

Премигна няколко пъти и се втренчи с безизразен поглед в пространството, докато се опитваше да осъзнае факта, че топлината идва от снопа слънчева светлина, който обливаше лицето ѝ и мъчително я заслепяваше.

Силната пулсираща болка не отслабваше и изпълваше цялото ѝ същество. Мекотата бе нещо съвсем различно — нещо, което обгръщаше тялото ѝ, нещо гъвкаво, бяло и топло.

Очите ѝ бавно привикнаха към светлината. Постепенно различи неясни очертания и форми, потънали в оттенъци на сиво и бледосиньо. До нея лежеше някакъв неподвижен предмет. Вдигна го и го задържа пред погледа си, присви очи и за своя изненада откри, че мислите ѝ караха предмета да се мести, а отделните му части се разтваряха и затваряха като ветрило.

Ръка, помисли тя и се зарадва като дете, че се сеца за думата.

— Ръка — прошепна едва-едва, ала пресипналият ѝ глас прозвуча високо в мъртвата тишина. Парещата болка пак прободеше тялото ѝ, но тя почти не я усети, тъй като вниманието ѝ бе все още изцяло погълнато от загадъчната връзка между звука, думата и предмета пред нея. — Ръка — промърмори отново. — Пръсти.

Усмихна се неловко и отново почувства болката. Внимателно свали ръка и обърна глава върху меката възглавница, като се стремеше да не извършва резки движения.

Знаеше, че ако затвори очи, болката ще намалее, а ярката светлина ще се смени със спокоен и прохладен мрак, ала любопитството ѝ бе по-силно. Поглъщаше с интерес всичко, до което се докосваше погледът ѝ. Изучаваше с изненада контурите и формите на заобикалящия я свят.

Някои от нещата притежаваха имена, които бързо изплуваха в съзнанието, например думи като „стол“ и „врата“.

Другите предмети навярно също имат названия, каза си тя, но поради някаква причина не бе в състояние да ги възстанови. Не можеше да ги намери в тайните хранилища на мозъка си.

Мъчеше се да си ги припомни, като смътно осъзнаваше тяхното значение и се досещаше, че те представляват ключът към загадъчния свят, в който бе попаднала. Не след дълго обаче се предаде. Умората ѝ надделя, а болката се засили. Отпусна клепачи и се остави мракът да я завладее и отнесе обратно в тихите дебри на съня.

Когато се събуди за втори път, нещо се движеше пред погледа ѝ — нещо голямо и топло, което приличаше на нея, но и бе някак по-различно.

Човек, помисли тя, а след миг думата изплува в съзнанието ѝ: жена. Промълви:

— Жена — после прикова очи във фигурата до прозореца.

— О! — възкликна сестрата. — Я виж кой се събуди! Как се чувстваш, миличка?

Болната погледна втренчено, премигна няколко пъти и направи усилие да се съсредоточи. Жената пред нея се усмихваше. Широка лъчезарна усмивка откриваше бели зъби, които изпъкваха на фона на лъскавата ѝ тъмнокафява кожа. Тя бе цялата в бяло и кафяво: кафявото лице и ръце се открояваха на фона на снежнобялата престилка.

Изглеждаше едра, силна, пълна с топлина и енергия. Жената в леглото се помъчи да отвърне на усмивката ѝ, щастлива и благодарна, че не е единственото живо същество в този нов свят.

— Внимавай, скъпа! Не се усмихвай! — рече тъмнокожата сестра. — Устната ти е цепната. Сигурно ще те боли още няколко дни! — сетне се засуети около леглото, като извършваше загадъчни

движения със стъклени и метални предмети. — Е, как се чувстваш, Лиа? — попита най-сетне тя, вдигна ръката ѝ и хвана китката със сръчен и опитен жест.

— Лий? — повтори неясно жената с колеблив приглушен глас.

— Ли-а — рече отново тъмнокожата сестра, като наблегна на двете срички. — Нали така се казваш? — добави тя и се консултира с листа, прикрепен към подноса. — Лиа Темпъл. Това е името ти. Години: двадесет и седем.

— Лиа — каза пак жената. — Име... — намръщи се тя, докато се мъчеше да разчете надписа върху малката табелка над големия бюст на сестрата. — Дорис? — произнесе бавно тя, смутена и радостна, че разбира смисъла на печатните букви. — Име: Дорис...

— Точно така се казвам, мила — засмя се тъмнокожата сестра. — Дорис Абигейл Амелия Уолш. Но ти ме наричай Дорис.

Лиа съвсем забрави за цепнатата устна и се усмихна. В следващия миг болката отново я прободде и тя замижа. Сетне промърмори:

— Дорис — името ѝ харесваше. Допадаше ѝ и едрата чернокожа сестра, която се грижеше за нея с толкова любов и внимание.

Чувстваше се напълно изтощена. Разговорът бе изчерпал сетните ѝ сили. Ужасяваше се от мисълта, че Дорис ще изчезне, ала повече не бе в състояние да държи очите си отворени. Клепачите ѝ се отпуснаха, кадифеният мрак я обгърна и Лиа бавно потъна в един друг свят, където нямаше светлина и болка.

Дорис Уолш, медицинска сестра в отделението за спешни случаи, стоеше до леглото на Лиа. Лъчите на утринното слънце струяха през прозореца и се спускаха върху широките ѝ рамене като златисто наметало. Държеше в ръка тънката китка на Лиа Темпъл и се взираше замислено в младата жена.

Горката Лиа, беше много красива наистина! А според Дорис сега изглеждаше по-хубава и от преди. След намесата на сестрите не остана следа от екстравагантния грим, фризираната изрусена коса и дългите лакирани нокти, с които бе постъпила в болницата след произшествието.

Предполагаше, че Лиа никак няма да се зарадва, когато дойде на себе си и разбере, че косата ѝ е подстригана. А нима имаха друг избор? Докараха я с тежко мозъчно сътресение. Нещо повече, лекарите не изключваха възможността за възпаление в черепната кухина. Нейната дълга буйна грива изискваше много грижи и не бе практично да се поддържа, докато беше в болницата.

Освен това, така изглеждаше по-добре, отбеляза Дорис. Естественият златистокестеняв цвят ѝ отиваше повече от изрусените кичури. Късата коса, оформена от фризьора в болницата и сресана грижливо на път, ѝ придаваше момчешки вид и откриваше дълбок червен белег, който започваше над ухото и минаваше през цялото дясно слепоочие. Новата прическа подчертаваше изящните ѝ скули и фини правилни черти.

Истинска красавица, мислеше си сестрата. Дългите гъсти мигли изпъкваха на нежната бяла кожа. Дорис бе видяла и игривите златни пламъчета в големите светлокафяви очи.

Внимателно вдигна завивките и разтвори болничния халат да провери състоянието на раните. Намръщи се при вида на дълбоките синини върху заоблените гърди. Малко над тънката талия имаше стегната превръзка, поддържаща счупените ребра. Лявата ръка бе цялата в бинт, а дългите стройни бедра бяха осеяни с многобройни натъртвания и драскотини.

— Каква красива жена! — възкликна Дорис. — А така да я подредят! Срамота! — грижливо завърза халата на Лиа и я зави с одеялото. Сетне приглади с ръка косата върху челото на спящата жена и се замисли над разговора им. Странно, но името ѝ бе озадачило Лиа Темпъл.

Свъси вежди и се отдалечи от леглото. Взе в ръце подноса с лекарства и медицински инструменти, тихо напусна стаята и тръгна по широкия коридор. Пристъпваше с лека грациозна походка въпреки внушителното си тегло.

Унесена в собствените си мисли, тя крачеше бързо и изобщо не забелязваше утринната треска и суматоха в оживеното болнично отделение. Вратите на стаите бяха отворени, слънцето се прокрадваше през тях и образуваше големи светли правоъгълници върху лъснатия мраморен под на коридора. Угрижена и вгълбена, Дорис стигна най-сетне до стаята на сестрите и влезе вътре, за да се обади по телефона.

— Лиа? Чуваш ли ме, Лиа?

Този път ѝ бе необходимо по-кратко време да напусне света на мрака и да се озове сред светлината. Гласът ѝ служеше като спасително въже. Вкопчи се в него и се заизкачва с болезнено нетърпение. Когато стигна края на въжето, тутакси се озова сред познатата обстановка и сред предметите, които имаха свои имена.

Врата, прозорец, ръка, лице. Мъж, помисли тя, докато изучаваше лицето. Не е Дорис.

Изпита разочарование и почти детски копнеж да зърне черното усмихнато лице на Дорис и нежните ѝ ръце. Стисна зъби и напрегна цялото си тяло да преодолее болката. После се вторачи в новото лице.

За разлика от Дорис човекът срещу нея беше бял. На главата си също носеше нещо бяло. Очите му бяха напълно безцветни. Но те не приличаха на очи. На тяхно място имаше два големи стъклени правоъгълника, от които струеше светлина.

Ужасена, Лиа се запита дали някои хора всъщност са без очи. В следващия миг обаче се успокои. Човекът се размърда и светлината изчезна. Зад стъклените правоъгълници се показаха две проникателни сиви кръгчета.

— Знаеш ли как се казвам, Лиа?

— Дорис? — изрече колебливо тя, сетне плахо добави: — Лиа?
— това бяха единствените имена, които помнеше.

— Доктор Холкрос, Лиа — наклони се към нея мъжът и ѝ хвърли сериозен изпитателен поглед. — Аз съм доктор Холкрос, но ти винаги си ме наричала Кен.

— Кен — повтори Лиа и потръпна. Името се заби като острие на нож в главата ѝ, там, където болката бе най-силна.

Докторът не откъсваше поглед от нея. В сивите му очи се четеше интерес.

— Боли — каза тя и вдигна дясната си ръка към главата.

— Така ли? Къде те боли най-много, Лиа?

Лиа сбърчи чело в стремежа си да намери отговор, ала остана поразена от сложността на въпроса. Не бе сигурна от какви части се състои тялото, макар да имаше представа как изглеждат телата на други хора, като тези на Кен и Дорис, например. Спомни си своите

предишни предположения, че местата, където чувства болка, принадлежат на тялото ѝ, а всичко топло и меко е извън нея.

— Навсякъде — обади се най-сетне тя с надежда, че е улучила правилния отговор. — Боли навсякъде.

Доктор Холкрос кимна замислено и се наведе към нея с тесен метален цилиндър в ръка. За изненада на Лиа през отвора на цилиндъра излизаше лъч светлина и лекарят можеше да го контролира по свое желание.

— Светлина — усмихна се тя.

— Да — съгласи се докторът и я погледна учудено. Сетне насочи светлината към дясното ѝ око. — Гледай направо, Лиа, покрай ушите ми. Добре. Я да видим сега другото... — замълча и се облегна на стола. Прибра цилиндъра в джоба на престилката. Лиа го наблюдаваше мълчаливо. — Спомняш ли си какво стана вчера, Лиа?

Тя отново свъси вежди, докато се мъчеше да проумее значението на „вчера“ и „спомняш“. Смътно се досещаше какво има предвид докторът, ала главата ѝ сякаш бе празна...

— Събудих се — рече накрая тя. — Видях Дорис.

— Добре — докторът потропа с пръст по облегалката на стола. — Предполагам, не помниш нищо за... произшествието. И по-добре — добави той. В гласа му неочаквано се прокрадна мрачна нотка. — А преди това, Лиа?

— Преди?

— Миналата седмица, например. Или миналия месец. Спомняш ли си за последното ти посещение при мен и нашия разговор?

— Последно посещение — повтори Лиа. Взираше се в него с недоумение и нямаше никаква представа за какво говори докторът.

— Лиа — смени тактиката лекарят. — Знаеш ли, че ти подстригаха косата? Откакто те познавам, винаги си носила дълга коса.

Лиа го погледна в очите. Опита се да схване същността на думата. „Коса“, каза си тя и погледна редките бели кичури върху главата на доктора. После вдигна несигурно ръка и докосна косата си.

— Коса? — попита тя.

— Да, Лиа — наблюдаваше я внимателно той. — Лекарите бяха принудени да подстрижат разкошната ти дълга коса. Приличаш на момче. Какво ще кажеш?

Лиа се вторачи в лекаря и се запита какво да му отговори. Косата ѝ бе къса като на Дорис или поне така ѝ се стори, като я докосна. Докторът пък нямаше почти никаква коса. Не можеше да си представи как изглежда дългата коса.

Внезапно се намръщи и се запита какъв ли цвят е косата ѝ. Дали е черна като ситните лъскавите къдрици на Дорис? Или е бяла като на Кен?

Искаше да попита, ала не бе в състояние да намери думи да състави въпроса. На всичкото отгоре докторът не откъсваше очи от нея и изучаваше лицето ѝ със странно замислено изражение.

— Лиа — рече тихо той. Наведе се и отново извади цилиндъра. — Искам да погледнеш към светлината. Нали разбра? Гледай право в светещата точка и не отклонявай очи. Така. Още малко задръж! А сега следвай движението ѝ. Виж как бавно се мести. Добре. Бавно се мести пред очите ти, бавно, бавно...

Много скоро лицето му взе да избледнява, малката сребърна светлинка изчезна, а след нея се стопи и дневната светлина. Лиа се устреми надолу към гълбините на мрака и не след дълго потъна в меките топли покои на съня.

Когато се събуди, Лиа се чувстваше спокойна и отпочинала. Ярките лъчи на утринното слънце бяха отстъпили място на меката следобедна светлина, която се процеждаше през прозореца, образуваше малки жълти петънца по пода и весело трепкаше в металната рамка на леглото.

Лиа се усмихна, сетне се намръщи при спомена за Кен, неговата сребърна светлинка и тревожните му въпроси. Какво ли означаваха всички тези въпроси...

Съществувахе ли друг, непознат за нея, свят? Колко хора живееха в него? Как изглеждаха? Различаваха ли се от Кен и Дорис?

Дали Лиа е живяла в друг свят и по някакъв странен начин се е озовала в този? Неочаквано по гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Чувство на самота и страх помрачи приятното настроение от топлия слънчев ден. Лиа потрепери. Помъчи се да сподави надигналия се в гърдите ужас, да се подготви за следващия удар на съдбата.

Докато лежеше със затворени очи, здраво стиснала краищата на одеялото, някой откряна вратата и влезе в стаята. Лиа предпазливо надникна под завивките.

Не беше Дорис, нито Кен. Бе свършено непознат човек. Лиа веднага забрави предишните си страхове и премигна от изненада, удивена от факта, че съществуваха толкова различни хора.

Новодошлата бе жена като Лиа и Дорис, ала по-дребничка, с дълга руса коса и светлосини очи. Бе облечена с халат в същия бледосин цвят, в който бяха боядисани стените на стаята, и носеше поднос с лъскави метални съдове.

Лиа погледна първо жената, после подноса и ненадейно усети някаква настойчива потребност и болезнена празнина.

— Гладна ли си, Лиа? — усмихна се русокосата жена.

— Гладна — повтори Лиа. — Да — добави тя и осъзна, че това бе самата истина. Сестрата бе отгатнала и назовала състоянието ѝ.

— Чудесно тогава! Виж какво ти нося! Обичаш ли задушена риба тон?

— Не знам — рече Лиа след кратък размисъл.

— Хм, ясно ми е какво мислят повечето хора за болничната храна, но в случая грешат! Яденето е страхотно! Честна дума! Ако щеш вярвай, но аз винаги си поръчвам риба тон. Я да видим сега! Искаш ли мляко в чая?

— Не знам — отвърна Лиа. Отново я обзе паника. Въпросите се сипеха един след друг, а отговори нямаше. Хората навярно оставаха много разочаровани от нея.

Русокосата жена се вторачи нервно в нея, сетне хвърли поглед през рамо и лицето ѝ се проясни, като забеляза Дорис да влиза забързана в стаята.

Лиа едва не избухна в радостен смях, когато видя познатото черно лице и топлата лъчезарна усмивка на облечената в бяло сестра.

— Дорис! Гладна съм! — извика Лиа.

— А как иначе, миличка! — хвана ръката ѝ Дорис и ѝ се усмихна. — Ейми, върви да обядваш, пък аз ще се погрижа за госпожа Темпъл.

Дребничката жена кимна с благодарност, излезе припряно от стаята и остави сестрата да отхлупи съдовете.

— Така. Първо да вдигнем леглото. Дръж се здраво, Лиа, излитаме! — пошегува се Дорис и натисна лоста в долния край на леглото.

Бавно, като с магическа пръчка, Лиа се озова в седнало положение. Изведнъж пред очите ѝ изплуваха огромни цветни кръгове, очертанията на стаята се размиха, а Дорис се превърна в неясно петно.

— Свят ли ти се зави? Затвори очи и не мърдай! Ей сега ще ти мине! Ти май наистина трябва да хапнеш нещо. Готово. Вече ти няма нищо. Я погледни тук!

Лиа се подчини и за своя изненада установи, че Дорис действително е права. Моментната ѝ слабост бе преминала. Стаята бе слънчева и светла, а предметите изглеждаха още по-интересни. Отправи любопитен поглед към едрата жена. Не можеше да проумее как Дорис разбира всичко, което става в главата ѝ, докато тя нямаше ни най-малко понятие какво мисли Дорис. Искаше да я попита, ала отново се затрудни да намери подходящи думи. Вместо това насочи взор към малкия метален предмет, който сестрата държеше пред лицето ѝ с въпросителен поглед.

В съзнанието ѝ се отприщи порой от думи. Лиа се залута сред тях подобно на човек, изгубил игла в купа сено.

— Вилица! — възкликна най-сетне тя.

Дорис кимна и сърцето на Лиа се изпълни с щастие.

— Чудесно! А това?

— Лъжица — още преди сестрата да успее да вдигне ножа, добави: — Нож.

— Умница! Я ми кажи, Лиа, ти с коя ръка си служиш?

Лиа я погледна озадачено, а увереността ѝ мигновено се изпари.

— Добре де! Няма значение! — побърза да я успокои Дорис. — И без това не можеш да използваш лявата ръка с тая превръзка, нали? А помниш ли как се държи вилица, скъпа?

Лиа пое вилицата от Дорис и я стисна непохватно с длан. На лицето ѝ се четеше безпомощно изражение.

— Съжалявам — прошепна тя. — Наистина съжалявам...

— Я стига глупости! — прекъсна я Дорис. — Ето така, виждаш ли? — сестрата постави вилицата в ръката на Лиа и нагласи правилно пръстите ѝ. — Този пръст тук я поддържа, а тия двата я направляват. Разбра ли, Лиа?

Лиa кимна. Постара се да хване вилицата и направи няколко пробни движения във въздуха.

— Браво! Бързо схващаш! — похвали я с възхищение сестрата и Лиa отново изпита безумна радост. — Тъй! А сега опитай това. Задушена риба тон.

— Знам.

— Тъй ли? — стрелна я с очи Дорис. — Откъде знаеш, Лиa?

— Ами Ейми ми каза.

— Аха! — Дорис мълчаливо наблюдаваше как Лиa се мъчи да бодне едно парче. — Какво е риба тон, Лиa? — вметна тя небрежно.

Младата жена се замисли и продължи отчаяните опити да задържи храната върху вилицата.

— Вода? — престаши се накрая тя. — Нещо свързано с водата?

— Почти отгатна. Внимавай сега! Хоп! Браво! — на лицето ѝ грейна щастлива усмивка, когато Лиa успя да поднесе вилицата към устата си, сдъвка хапката и я преглътна.

— Обичам риба тон! — заяви най-сетне Лиa с вид на човек, направил изключително откритие.

— Чудесно! Ето, вече знаеш още едно нещо за себе си, нали така? Я да видим сега дали обичаш репички.

— Кои са репичките?

— Ей онова малко купче. Какви са на цвят, Лиa?

— Червени — отвърна тя веднага. Имената на цветовете бяха сред думите, които откриваше най-лесно в паметта си. Бодна по-уверено в червеното купче и поднесе няколко репички към устата си, ала незабавно ги изплю обратно в чинията. — Пфу! Каква гадост! Отвратително!

— Е, сега поне разбрахме със сигурност, че не обичаш репички — засмя се Дорис и обърса устата на Лиa със салфетка. Сетне внимателно добави: — Само че не бива да плюеш, мила! Ако хапнеш нещо, което не ти харесва, просто преглътни, пий бързо малко вода и повече не яж от него. Разбра ли?

— Знам — изчерви се Лиa. — Знам, че не е хубаво да се плюе храна.

— Наистина ли знаеш, скъпа? — Дорис се вгледа в пламналото лице и нещастното изражение на красивата жена пред нея. — И ако не се лъжа чувстваш смущение, а? Колко интересно! — промърмори на

себе си сестрата. — Странно, че въпреки всичко си в състояние да се смущаваш.

Лиa обаче не я чу, изцяло погълната от усилията да хапне парче риба. Стомахът ѝ се свиваше от глад. Изпитваше болезнена празнина и почти вълчи апетит. Изкусителният аромат на ястието пораждаше в нея усещане, граничещо с болка.

С помощта на Дорис Лиa изяде рибата. Хареса ѝ киселия вкус на домати, изхруска препечените филийки, после реши, че предпочита кафе пред чай и се зарадва на желатиновия крем.

— Виж, Дорис! Виж как трепти! И е червен! — възкликна тя с благоговейна изненада и възхищение. — И е толкова сладък! — добави тя с пълна уста и замижа от удоволствие.

Дорис безмълвно я наблюдаваше. По едно време Лиa учудено забеляза как сестрата избърса с ръкав очите си и подсмръкна.

— Дорис? — разтревожи се тя и за миг забрави желирания крем.

— О, не ми обръщай внимание, скъпа! Все си мисля още колко много неща ти предстои да откриеш. Дано поне отсега нататък в живота ти няма неприятни изненади!

Лиa довърши мълчаливо студеното плодово желе.

— Не ми обръщай внимание! — повтори сестрата. — Ти май хареса десерта. Знаеш ли, че го правят в най-различни цветове? — попита тя весело. — Зелен, жълт, оранжев, какъвто пожелаеш. Има дори шарен, представяш ли си?

— Наистина ли? — отвори широко очи Лиa. — И всичките ли са толкова сладки?

— Всички до един! Хайде сега, миличка, идва ред на банята! Трябва да се измиеш и преоблечеш, защото знаеш ли какво чух? Съпругът ти ще дойде да те види след малко. Искаш да си сресана и хубава за него, нали, Лиa?

Озадачена, Лиa кимна машинално и продължи да размишлява върху думите на сестрата. Дорис я хвана здраво през кръста и ѝ помогна да стигне до умивалника. Далеч от топлото меко легло, Лиa изведнъж придоби по-осезаема представа за собственото си тяло. Предположенията ѝ се оказаха правилни: всяка нейна фибра — от краката до главата — пулсираше от болка.

— Боли — каза тя на Дорис, докато се къпеше. Стисна зъби и се помъчи да се усмихне. — Боли навсякъде, Дорис.

— Знам, скъпа, но какво да се прави! И лежането няма да ти помогне. Само дето повече ще се обездвижиш! Защо не кажеш на мъжа ти да те разходи до фоайето?

— Мъж — повтори Лиа и я побиха тръпки.

Дорис я заведе до стаята и ѝ помогна да легне на леглото. Лиа се сгуши в меките постели, а измъченото ѝ от болка тяло потъна в блажено спокойствие.

— Помниш ли мъжа си, Лиа? — наведе се над нея Дорис и приглади косата ѝ с ръка.

— Мъж — рече отново Лиа и се загуби сред многобройните думи, нахлули в съзнанието ѝ. Поклати объркано глава. Имаше обща представа за значението на „мъж“, ала не можеше да свърже понятието с нищо познато.

— Казва се Пол — добави Дорис. — Пол Темпъл. Тая сутрин се отби в стаята на сестрите, но ти спеше. Каза, че ще дойде по-късно. Да видиш само как се ококориха сестрите!

— Защо?

— Защото, мила моя, рядко се срещат такива страхотни мъже като твоя Пол.

Лиа погледна озадачено. Досещаше се какво означава „страхотен“, но не знаеше кога един мъж може да бъде наречен така.

— А Кен?

— Кой Кен, Лиа? Какво говориш?

— Ами лекаря. Онзи със светлинката. Той страхотен ли е?

— Доктор Холкрос?! — избухна в смях Дорис. — О, не! — съвзе се тя и избърса очи. — Не, скъпа! Той е много симпатичен човек наистина, но не бих казала, че е страхотен — откъм коридора долетя глас. Дорис с нежелание се изправи. По устните ѝ още трептеше весела усмивка. — Трябва да тръгвам. След малко пак ще дойда, Лиа. А сега поспи, ако искаш.

Лиа поклати отрицателно глава. Обзе я панически страх, че прекарва твърде дълго време в спокойния свят на забвението и мрака, докато другият свят бе изпълнен със светлина и интересни неща, които можеше да научи, ако се съсредоточи и остане будна.

Дорис очевидно пак отгатна мислите ѝ и кимна. Сетне се наведе и взе купчина шарени листове.

— Ето няколко списания. Нали можеш да четеш? Сутринта видях, че прочете името ми на картончето.

Лиа ги взе и задържа в ръце, докато наблюдаваше как масивното тежко тяло на Дорис се устремява към вратата.

Запрелиства с безмълвно удивление списанията. Дорис се оказва права, както винаги. Лиа четеше и разбираше думите, а понякога в съзнанието ѝ дори изплуваха образи. Те обаче бяха тъй причудливи, странни и непонятни като откъслечни спомени от загадъчен сън, че Лиа много скоро почувства ужасна болка в главата, а буквите се сляха пред очите ѝ.

Замаяна и уморена, тя най-сетне пусна списанията върху одеялото. Топлият мрак я пое и предаде в милостивите обятия на забравата.

Когато се събуди, между леглото и прозореца отново имаше човек. Лиа премигна и отвори широко очи да прогони тъмнината и да разгледа по-добре мъжа, застанал до нея. Постепенно свикна със светлината и различи лицето и дрехите на новодошлия. Не приличаше на никой от хората, които бе виждала досега.

Беше забелязала, че лекарят и сестрите носят болнични престилки. За разлика от тях непознатият бе облечен в кафяво кожено яке и сини джинси. Бе висок — доста по-висок от Кен и Дорис, а широките му рамене сякаш изпълваха целия прозорец. Но въпреки ръста си мъжът не бе дебел и пухкав като Дорис. Тялото му беше тънко, стройно и мускулесто.

Пламъците на залязващото слънце се отразяваха в правилните черти на продълговатото му лице. Гъстата коса с цвят на чисто злато блестеше на вечерната светлина. Под дългите черни мигли надничаха две необикновено красиви очи. Лиа затаи дъх. За първи път съзираше такава чудновата смесица от тонове и багри: синьо, кафяво, искрящо златно и зелено.

Вторачи се в него, потресена от завладялото я чувство. В гърдите ѝ се надигна необяснимо вълнение. Вълнуваше се и когато видеше Дорис. Но при вида на тъмнокожата сестра Лиа винаги усещаше прилив на топлина, сигурност и щастие, а присъствието на високия

мъж с кожено яке я изпълваше с безпокойство, с неясни желания и копнежи. Обливаха я топли вълни, а по гърба ѝ лазеха тръпки.

Сгушена в прикритието на завивките, Лиа се колебаеше какво да му каже, чудеше се как да го попита кой е и защо стои до леглото ѝ. В този миг той явно разбра, че се е събудила и се наведе да я погледне. Приблужи се съвсем близо до лицето ѝ и Лиа забеляза загорялата му кожа, леко наболата брада и лъскавите кичури, паднали небрежно върху челото. Мъжът впери очи в нея. Тя потрепери и отвърна смутено на погледа му. Имаше чувството, че преживява кошмарен сън.

В прекрасните очи на мъжа се криеше студенина и горчивина, а от изваяното му лице струеше ненавист.

ВТОРА ГЛАВА

— Изнасилили ли са я, Кен?

Доктор Кенет Холкрос вдигна глава и прикова поглед във високия русокос мъж от другата страна на бюрото. Поколеба се за миг и се удиви как е възможно човек да зададе подобен въпрос с такова равнодушие и студенина.

Особено когато става дума за собствената му жена.

Но когато се взря внимателно в очите на Пол Темпъл, лекарят разбра, че спокойствието му е само привидно, а в действителност той едва сдържа чувствата си.

— Защо, Пол? — попита тихо Кен Холкрос. — Какво те кара да мислиш, че е била изнасилена?

— В полицията ми казаха, че са я открили в безсъзнание, пребита на някаква алея в един часа през нощта — сви рамене младият мъж, отпусна се в стола и стисна дървените облегалки толкова силно, че кокалчетата на ръцете му побеляха. — Като знам в кой квартал се е намирала и като имам предвид факта, че златните пръстени са все още на ръцете ѝ, а от чантата ѝ не липсва абсолютно нищо, съвсем логично е да предположа, че става въпрос за нападение на сексуален маниак.

Кен Холкрос мълчеше, въртеше молива между пръстите си и замислено наблюдаваше огорченото лице на Пол.

— Пък и с тия дрехи... — сниши глас Темпъл и продължи с нежелание, сякаш някой теглеше насила думите от устата му.

— Какви дрехи, Пол?

— Хайде, Кен, не се прави, че не разбираш! — срязва го Темпъл. — Много добре знаеш как се облича Лиа, но онази вечер наистина е прекалила. Носела е червена къса кожена пола, прозрачна черна блуза без сутиен, обувки с висок ток и копринен чорапогащник с ръб.

— И какво от това?

— Как какво! — ядоса се Пол. — Какво може да очаква жена, която се облича като проститутка и скита посред нощ сама в разни съмнителни квартали?

— Пол — рече тихо лекарят, — не ти подхожда да говориш така! Ти си много по-интелигентен и чувствителен, отколкото опитваш да се представиш. Да не искаш да кажеш, че всяка жена, облечена предизвикателно, заслужава да бъде изнасилена?

— В момента не говоря какво заслужава Лиа — каза отегчено Пол. — Макар това да е интересен въпрос — добави той с горчивина. — Само питам дали медицинският преглед установи изнасилване.

— Не. Предполагаме, че полицията е пристигнала точно навреме и нападателите са избягали. За щастие се е отървала само с тежък побой.

— За щастие — повтори Пол.

— Да, вероятно е имала късмет. Почти цялото ѝ тяло е в рани, но повечето са повърхностни. Има няколко дълбоки вътрешни кръвоизлива, драскотини по краката и тялото. Лъчевата кост на лявата ръка е счупена, но ще зарасне за три-четири седмици. С изключение на гипса и превръзката на ребрата не мисля, че има друго, с което можем да ѝ помогнем.

Пол гледаше втренчено възрастния лекар. В очите му блестяха гневни пламъчета.

— А какво смяташ за ролята, която разиграва? — избухна накрая той.

— Каква роля, Пол?

— Знаеш каква, Кен! — в гласа му се криеше приглушена ярост, а тялото му трепереше от напрежение. — Вчера минах да я видя, а тя се правеше, че не ме познава и през цялото време се държеше като кръгъл идиот!

— Лиа съвсем не е глупава, уверявам те, Пол!

— На кого го казваш само! Да не мислиш, че не я познавам? Тая проклета жена е лукава и коварна като змия. Въобразява си, че може да се измъкне от всякаква ситуация. Но това... Това е прекалено!

— Значи смяташ, че симулира амнезия?

— Амнезия! Аз му викам чиста измама, Кен! Убеден съм, че ако Лиа действително не е изнасилена, както твърдиш, това представление е един от нейните поредни опити да ме изиграе.

— Едва ли! В това състояние Лиа Темпъл изобщо не ми прилича на хитрец, който се е справил блестящо със задачата да заблуди жертвата си.

— Кой знае? — упорстваше Пол. — Навярно Лиа не ти е казала, Кен, но не желая повече да живея с нея. Миналата седмица възложих на адвоката да ѝ връчи документите за развод. Срокът за отговор изтича след по-малко от три дни. Не допускаш ли, че това е удобен начин да спечели време?

— Нищо не разбирам, Пол — обади се лекарят след кратко мълчание. — Да не намекваш, че Лиа е в състояние да наеме хора да я пребият? Нима вярваш, че е платила да обезобразят тялото ѝ заради някакво дело за развод?

— Много вероятно, доколкото я познавам — вдигна рамене Пол. В суровия му глас още звучаха нотки на огорчение. — Сигурно им е казала да я овъргалят малко в праха, но тия негодници са се забравили и са оплескали работата. Такива хора са способни на всичко.

— Но защо, за Бога?

— По дяволите, Кен! Не е ли очевидно? Само след няколко дни ще я изхвърля от къщи, а това е последното нещо, което би желала да ѝ се случи. И не защото ѝ пука за мен — добави Пол Темпъл с безрадостна усмивка, — а защото не иска да затъне в тинята без пукнат грош.

— Няма ли да получи достатъчно пари при бракоразводното дело?

— Не, според адвокатите. По-голямата част от имуществото и капиталите получих в наследство преди сватбата и тя няма право да ги оспорва. А що се отнася до петте години, изминали след нашия брак, печалбата от бизнеса не е чак толкова голяма, пък и тя харчеше два пъти повече от реалните приходи. Като имам предвид държането ѝ, ще е цяло чудо, ако изобщо получи нещо.

— Да, прав си. Понякога наистина върши глупости — съгласи се неохотно доктор Холкрос.

— Глупости ли?! — възкликна Пол. — Господи, Кен!

Доктор Холкрос замълча за миг. Сетне вдигна глава и светлосивите му очи срещнаха погледа на Темпъл.

— Значи действително мислиш, че Лиа се е възползвала от възможността да симулира пристъп на амнезия и да ти попречи да продължиш с делото, а?

— Точно така. Не се хващай на въдицата, Кен! Я погледни медицинския ѝ картон! Не помниш ли мнимия опит за самоубийство?

Ами другите неприятни изненади, дето непрестанно ни поднасяше? Лиа е най-хитрата и изобретателна жена, която някога си срещал. За нея няма невъзможни неща. И това представление в момента е поредната ѝ клопка.

— Не съм съгласен — рече най-сетне доктор Холкрос. — Смятам, че Лиа не се преструва.

— Шегуваш се! — изумен, Пол се вторачи в лекаря.

— Напротив, Пол! Говоря съвсем сериозно. Познавам доста добре Лиа. От дълго време тя ме посещава редовно. Знам реакциите ѝ, особено под хипноза.

— Така ли? А хипнотизирал ли си я след произшествието?

— Два пъти. Освен това с помощта на още един колега я подложих на основен медицински преглед. Дори под хипноза, спомените за личния ѝ живот са фрагментарни и хаотични, а това е един от съществените белези на психогенната амнезия. Някои от най-травматичните преживявания от детството, които успя да си спомни при последните сеанси преди инцидента, са изчезнали напълно. Случаят е доста интересен, Пол. Касае се за почти пълна амнезия.

— Глупости! — поклати глава младият мъж. — Чула е магнетофонни записи от сеансите, понаучила е за симптомите на амнезия и готово! А нима не е възможно да те заблуждава, че изпада в хипноза, а всъщност да е будна и да ти говори каквото очакваш да чуеш?

— Не вярвам, че тя...

— Не те питам дали вярваш, или не, Кен. Питам те дали е възможно.

— Да, Пол — отговори тихо психологът. — Теоретически е напълно възможно. Но лично аз не вярвам да се преструва. И точно това смятам да напиша в епикризата.

— Сериозно ли възнамеряваш да ѝ поставиш диагноза „амнезия“?

— Да.

— По дяволите! — скочи от стола Пол и закрачи нервно из стаята. Тялото му излъчваше пъргавина и мощ на тигър, уловен в клетка.

Кен Холкрос седеше зад голямото бюро, отрупано с книжа и документи, и наблюдаваше разгневения млад мъж. Лицето му бе

абсолютно безизразно, а погледът му — спокоен и непроницаем зад дебелия стъкло на очилата.

— А аз какво ще правя, Кен? — Пол впи очи в лекаря с разкривени от страдание черти. — Ако наистина обявиш, че Лиа страда от амнезия, ще трябва да я прибера вкъщи и да се грижа за нея, нали? Нима мога да я изхвърля на улицата ей така? Кен, знам, че е жестоко от моя страна, особено като виждам състоянието ѝ, но не мога да ти опиша колко мразя тази жена!

— Съжалявам, Пол, но няма причини да я оставя в болницата. Дори мисля, че ще се възстанови по-бързо, ако се намира в позната обстановка. Повечето пациенти, болни от амнезия, започват да възвръщат самоличността си почти незабавно, въпреки че в случая на Лиа загубата на паметта е почти пълна. Според мен най-хуманното решение от твоя страна е да я заведеш вкъщи за няколко седмици, да изчакаш да стъпи на крака и след това да вземеш окончателно решение.

— Няколко седмици! — повтори Пол и пребледня.

— Е, не е чак толкова страшно, Пол! Ще издържиш някак! А след един месец, надявам се, Лиа вече ще може да се справя сама. Но сега... ѝ предстои да научи още доста неща.

— А трябва ли да наема сестра да се грижи за нея през деня?

— Не, не е необходимо. Онова семейство още ли живее при теб?

— Боб и Ана ли? Да, имат къща в имението ми, а Ана поддържа и нашето домакинство. Лиа никога не е била кой знае каква домакиня — добави мрачно той.

— Е, щом има кой да се навърта около нея, това е достатъчно. В момента тя се нуждае най-вече от човек, който да ѝ говори и да ѝ обяснява всичко с подробности. Чакай, чакай, нали Боб и Ана имаха деца?

— Да, две малки момичета. Всъщност не са чак толкова малки. Али е на десет, а Бони е с няколко години по-голяма.

— Чудесно! Няма по-добра терапия за Лиа от компанията на две момичета на тяхната възраст. Би било прекрасно, ако проявят желание и търпение да ѝ отделят част от времето си.

— Не мисля, че ще излезе нещо, Кен — поклати глава Пол. — Лиа винаги се е държала грубо с тях и те не я обичат.

— О, не се притеснявай! Децата бързо прощават. Те притежават много по-силно развито чувство за състрадание, отколкото смятат възрастните. Децата ще разберат, че Лиа е болна и се нуждае от помощ.

— Ама ти наистина си приел цялото това представление за чиста монета! — учуди се Пол. — Здравно си налапал въдицата, няма що!

— Убеден съм, че Лиа страда от пълна амнезия, Пол. И според мен диагнозата ми не почива на лични чувства или симпатии към жена ти, а на дългогодишен професионален опит и практика.

— Добре! Така да бъде! — Пол седна неспокойно на стола. Наведе се към бюрото и стисна ръце в юмруци. — Да предположим, че си прав. Само предположение, разбира се. И тогава какво следва, Кен? Едно слънчево утро тя се събужда и я озарява ослепително прозрение, така ли?

— За съжаление така става само в романите и филмите, Пол, а в реалния живот се случва сравнително рядко. Най-често възвръщането на паметта е накъсано и неравномерно. Понякога, макар и не често, загубата е непоправима. А в случая на Лиа е особено трудно да се постави окончателна диагноза.

— Защо?

— Защото все още не сме сигурни за причината, Пол. Има мозъчно сътресение, причинило леко възпаление в черепната кухина. Направихме снимки и следим внимателно подутината. Но не е само това, за нещастие. От дълго време насам Лиа се е намирала в емоционален стрес и съобщението за развод, както разбирам сега от теб, може би е влошило състоянието ѝ. Така че причините са комплексни — и емоционални, и физиологически. В подобни случаи положението се усложнява. В действителност съществуват толкова много отклонения от общото правило, че е трудно да се предположи как ще протече развитието на болестта.

— Значи трябва да сме готови на всичко?

— Точно така.

Пол се замисли за миг и сетне възкликна:

— Не, не мога да повярвам! А не е ли странно, че уж си е загубила паметта, пък знае да говори и да се храни? Сестрата казва, че дори може да чете! Не ти ли се струва малко подозрително?

— Съвсем не — поколеба се доктор Холкрос и доби замислено изражение. — Как да ти обясня, Пол, толкова е състоянието на всички пациенти, страдащи от амнезия. Представи си човек от друга планета, прекарал целия си съзнателен живот, изучавайки Земята. Той има огромни познания за езика, историята, географията, традициите и обичаите на земните хора, но е научил всичко това не от личен опит, а от книги. По същия начин, ако попиташ болен от амнезия какво е сняг, той вероятно ще потърси думата в огромните хранилища с информация на своя мозък и ще ти отговори, че снегът е бял на цвят, вали през зимата и представлява вода в твърдо състояние. Ала в същото време той няма да притежава ни най-малка представа как се чувства човек, когато върви по пресен хрупкав сняг и снежинките галят лицето му.

— Хм, трудно ми е да проумея, Кен, как е възможно болните да забравят едни неща, а да помнят други?

— Така е, защото те обикновено не губят цялата си памет, а само тази част от нея, свързана с личните преживявания. Учените все още не са проучили напълно устройството и функциите на мозъка, но изглежда съществуват различни механизми на съхранение и възпроизвеждане за отделните видове памет. На базата на моя личен опит досега бих казал, че в случая на Лиа имаме класически пример за избирателна амнезия.

— Естествено, естествено! — съгласи се мрачно Пол. — Тя винаги е била такава! Опитай се да измъкнеш истината от Лиа и ще видиш как си спомня само онова, което ѝ е удобно.

— Пол, добре знаеш, че не говоря за това.

— Да, разбира се! Само че не мога да повярвам, Кен! Все още съм убеден, че Лиа ми е скроила номер. Направо ще полудея, ако се измъкне така лесно от цялата история. Побеснявам, като си представя как ни се присмива тайничко зад големите си невинни очи.

— А! Като стана дума за невинност, Пол, нека те предупредя за още нещо.

— Да?

— Както вече ти обясних, според мен Лиа няма никакви лични спомени. В момента тя прилича на малко дете и всичко, което преживява, ѝ се случва за първи път. Много е важно хората около нея да имат това предвид, за да я предпазят от душевни сътресения.

— Какво намекваш, Кен? — Пол бе очевидно заинтригуван от тона му.

— Само те предупреждавам — повтори внимателно доктор Холкрос. — Знам, че не ми вярваш и разбирам напълно гнева и огорчението ти. Но ако диагнозата ми е правилна, а аз изобщо не се съмнявам в това, щеш не щеш, трябва да се съобразяваш с много неща в държането си към Лиа и... и да внимаваш какво правиш — заключи неловко Кен.

— Аха! — не откъсваше поглед от лекаря Пол. Облегна се в стола и бавно рече: — Разбирам, Кен. Искаш да кажеш... Господи! — изсмя се нервно той. — Да не искаш да кажеш, че е девствена?

— Точно така — отвърна доктор Холкрос. — Имам предвид — душевно и емоционално. По мое мнение тя няма абсолютно никакви спомени за сексуалния си живот и това може да ѝ причини дълбоки травми, ако... ако не се внимава — довърши лекарят с неудобство.

— За Бога, Кен! Да не съм чудовище! Та тя е цялата в превръзки!

— Раните ѝ ще заздравеят бързо, но паметта ѝ ще се възвръща бавно, а тя самата ще е доста чувствителна и уязвима.

— Звучи доста странно! Лиа Темпъл — девствена! Господи! — смълча се младият мъж. Красивото му лице отново помръкна от болка и горчицина.

— Не става въпрос само за сексуалните ви отношения, Пол — обади се най-сетне лекарят. — Възможни са травми от всякакъв характер. В този момент Лиа наистина има нужда от много нежност и грижи.

— Не се притеснявай за нея, Кен! — стана рязко от стола Пол. — Не съм я пипнал с пръст повече от година и нямам никакво намерение да го сторя нито сега, нито когато и да било в бъдеще, уверявам те! Тъй че можеш да бъдеш напълно спокоен, ако това е единственото нещо, което те тревожи.

Кимна още веднъж, обърна се и излезе. Приглушените му стъпки заглъхнаха по облицования с плочки коридор.

Кен Холкрос седеше мълчаливо на бюрото и се взираше в празния стол. Финото му лице бе замислено и угрижено.

Пол Темпъл отби ниската спортна кола в десния край на пътното платно и излезе бавно навън. Вдигна яка да се предпази от студения априлски вятър и пъкна ръце дълбоко в джобовете.

Прекоси тревистата ивица земя и се спря до ръба на прерийната река. Загледа се в изтънялата ледена покривка, която едва-едва се държеше за крайбрежните камъни и приличаше на изящна дантела.

Огромни бели облаци се носеха плавно в небето досущ тежки галеони с перли, поели на дълъг път в ослепителното сапфирено море. Откъм водата подухваше лек ветрец, наситен с дъха на влажна земя, свежа трева и цветя, пробудени в очакване да се родят за нов живот. Цялата природа в тази априлска утрин бе проникната със сладост и с радостно чувство на надежда и възобновление.

Красотата на пролетния ден обаче не бе в състояние да разсее мрачното настроение на Пол. Лицето му бе тревожно и нещастно, а душата — обзета от отчаяние. Риташе безцелно камъчетата по мокрия чакълест бряг и мислеше за разговора с доктор Кен Холкрос.

Срамуваше се от държането си. Не биваше да открива чувствата си и да говори на лекаря по този начин. Приведе рамене и вдигна за миг очи да проследи полета на един ястреб, сетне отново впери нерадостен поглед във водата.

Ето кое бе най-лошото в брака му с Лиа, отново потръпна Пол при спомена за разговора с психолога. Животът с тази жена го бе направил студен и безпощаден. Много често той самият се презираше и ужасяваше от себе си.

Никой нормален мъж не би понесъл това... Та кой можеше да издържи на унижението и болката, без да стане жесток и безчувствен?

Сети се за диагнозата на лекаря и си представи Лиа. Изглеждаше толкова бледа и крехка в болничното легло със странната момчешка прическа и с красивите си жални очи, които прикриваха душата на демон.

Именно очите ѝ го привлякоха преди години, когато една вечер отиде със свои колеги в един бар и Лиа им сервира. Омагьосан от красотата ѝ, Пол не можеше да откъсне поглед от нея. За първи път виждаше такива големи кафяви очи, изпъстрени с блестящи златни точки, и толкова дълги черни мигли. Беше много млад тогава, само на двадесет и пет години, и веднага забеляза хубавото лице и стройното ѝ тяло. Имаше нещо загадъчно и обаятелно в нейната външност, което го

притегли с неудържима сила. Лиа бе необикновено женствена и всяко движение на тялото ѝ сякаш нашепваше обещание за скрити наслади.

Пол се влюби до лудост, макар че я видя само още няколко пъти същата вечер. Тя завладя сънищата и мислите му. Всичко друго загуби значение, остана единствено неукротимото желание да я притежава. Нямаше родители и роднини да се противопоставят на връзката, въпреки че неколцина приятели действително се опитаха да го предупредят. „Какво, по дяволите, знаеш за нея, Пол? Смяташ да се жениш за тази жена, да я направиш наследница на толкова пари, а дори не я познаваш! Ти си луд, човече!“

Когато се ожени за Лиа, той наистина знаеше много малко за нея. А най-странното бе, че и след петгодишен брак нещата почти не се промениха. Доктор Кен Холкрос обаче със сигурност я познаваше по-добре. Често загатваше за някакви неприятни случки в детството, за душевни травми, които Лиа се опитва да потисне, ала тя самата никога не говореше за семейството или миналото си. „Нямам семейство — убеждаваше го тя. — Също като теб. Аз съм такава, каквато ме виждаш! Ако не можеш да ме приемеш, толкова по-зле за теб!“

Обичаше я с цялото си сърце. Възхищаваше се от нейната деликатност и изискани маниери, радваше се на жизнерадостния ѝ дух и бодрия оптимизъм, с който гледаше на света. Преди да я срещне, Пол бе водил богат и охолен живот. Единствено дете на богати възрастни родители, той не знаеше какво е скръб почти до двадесетата си година, когато внезапната смърт на родителите му, починали от рак през шест месеца, го остави много богат, но и доста самотен.

Не можеше да си представи живота на Лиа преди срещата ѝ с него. Удивляваше се от смелостта и находчивостта ѝ. Никак не бе лесно за жена да се издържа сама в големия град, да работи като сервитьорка и да пести от бакшишите си и в същото време да не губи привлекателността и чувството си за хумор, да учи през деня и едновременно с това да работи през нощта.

По-късно разбра, че го е заблудила за лекциите и колежа. Всъщност бе посещавала само кратък курс за бармани. Представяше се за студентка, за да му направи впечатление, и го бе измамил с такава лекота, с каквато лъжеше за всичко останало.

Лиа Темпъл бе патологичен случай: обичаше да съчинява заплетени лъжи само защото ѝ доставяше удоволствие. Мразеше

тихото и спокойно съществуване, изпитваше наслада да живее на ръба на пропастта. Копнееше за опасности, интриги и силни усещания. Нейната представа за вълнуващ живот бе да върви по острието на бръснач над черна бездна, гъмжаща от хищни зверове.

Бракът с Пол Темпъл много скоро я отегчи до смърт. Парите бяха нещо ново и интересно, но не успяха да задоволят нейния неспокоен и търсец дух. А Пол, въпреки богатството си, обичаше домашния уют и жадуваше за топлота и близост в семейните отношения. Харесваше обикновените удоволствия, спокойните разговори, целебната сила на природата и неусетната смяна на сезоните. Ожени се за Лиа с наивното убеждение, че съпругата му ще сподели неговите мечти и заедно ще създадат здраво семейство и сигурен дом, изпълнен с любов и разбирателство, ще отгледат щастливи деца.

Ала Лиа така и не пожела да роди деца, а бракът му много скоро се превърна в кошмарна поредица от тревоги, мъчителни скандали и драматични истории с почти фатален край. Последваха неудобни сблъсъци с властите и долни лъжи, изблици на гняв и позорни разправии, след които Пол съжаляваше и се срамуваше от себе си.

Сигурно щеше да се разведе още преди години, ако не бяха удивителните необясними промени с Лиа. От време на време тя пак се превръщаше в предишната закачлива и привлекателна Лиа и за пореден път го омагьосваше. Тези моменти идваха винаги неочаквано и неизменно го изненадваха, ала заедно с това засилваха разочарованието му, когато пред него отново застанеше омразната студена и коварна жена.

Най-болезнено обаче бе обстоятелството, че въпреки несполучливия им брак тя все още го привличаше физически. Макар че сексуалният им живот отдавна вече оставяше у него само чувство на горчивина и празнота, Пол не можеше да се пребори с желанието да притежава тялото ѝ. Единствено с нея той изпитваше пълна наслада и удовлетворение.

Презираше тази своя слабост и се стремеше да стои настрана от жена си. Действително не преувеличаваше, като каза на лекаря, че не е докосвал Лиа повече от година. Ала никой не знаеше какво му бе струвало това въздържание — колко пъти изгаряше от неистов копнеж да се втурне в стаята ѝ и да я обладае.

Е, всъщност Лиа щеше да се съпротивлява в началото, за да го възбуди, а после да се предаде и нахвърли върху него с неукротима страст. Щеше да се смее с ледено удоволствие на грубостта и първичността му. Представи си златистокафявите ѝ очи, блеснали в мрака, и дългия ѝ бял врат, облян в лунна светлина...

Преглътна с усилие и разтърси глава да прогони натрапчивия образ. Чувстваше се омърсен и нещастен. Сети се за предупреждението на доктор Холкрос, че емоционално и духовно Лиа е девствена.

— Девствена — промърмори на глас той и сякаш долови подигравателния ѝ смях.

Потрепери и се вторачи с невиждащ поглед във водата. Неочаквано го обзе силно желание да скочи в колата, да се върне при доктор Холкрос и да му каже, че не е в състояние да прибере тази жена отново в къщата си.

Чувстваше се чудесно, откакто преди месец взе окончателно решение да се разведе с нея. За първи път от години бе свободен и изпълнен с вяра, че кошмарът най-сетне ще свърши и той ще заживее нормално и спокойно. Не можеше да понесе мисълта пак да затъне в блатото на отчаянието и безизходицата.

Изтощен от терзания, Пол се сети за разговора с Кен и усилията на психолога да го убеди, че Лиа наистина е болна от амнезия.

Ами ако е прав? Ами ако Лиа действително не помни нищо за себе си и за света и е беззащитна и уязвима, както твърди лекарят? Нима може да постъпи толкова чудовищно и да я изгони от къщи в подобно състояние?

Впрочем, тя би направила точно това с него, помисли Пол с горчивина. Стига само да ѝ се отдаде възможност.

Е, да, но той не бе такъв безмилостен човек. Ако постъпваше като Лиа, щеше да се принизи до нейното ниво и тогава животът му би станал непоносим.

Лицето му придоби сурово изражение.

Добре, нека се върне, реши той. Нека се прибере за месец-два и да видим как ще продължи с този театър. Все някога ще се издаде, разбира се, и веднага ще изхвърчи на улицата. А междуременно дори ще е забавно да наблюдава усилията ѝ да се прави на невинна и безпомощна.

Пол присви устни в студена усмивка и стисна зъби. Обърна се, изкачи се по тревистия бряг и се отправи към малката кола, равнодушен към прелестите на безбрежната, унесена в сън, прерия.

— Градът, в който живеем, се казва Калгари — осведоми я Дорис с прозаичен тон. — А в коя провинция се намира, Лиа?

— Алберта — отвърна послушно Лиа. — Канада? — добави тя. Седеше по турски на леглото и наблюдаваше как Дорис събира тоалетните ѝ принадлежности в малка кожена надиплена чанта.

— Точно така! Каква хубава чанта! — възхити се сестрата. — Комплектът сигурно струва цяло състояние, а?

— Не знам — отвърна Лиа, вперила любопитен поглед в чантата. — Откъде я взе?

— Мъжът ти я донесе, заедно с някои лични вещи и дрехи. Има дори златни инициали Л.Т. виждаш ли? Ей тук до дръжката.

— О, наистина ли? — притесни се Лиа.

— Не помниш ли, Лиа? — попита угрижена Дорис. — Дойде вчера, докато спеше и донесе спортния костюм, с който си в момента, обувките, тоалетната чантичка с грима и гребените...

Лиа обаче не я слушаше. Седеше на леглото и следеше с очи пъргавите кафяви ръце на сестрата.

— Не искам да ходя, Дорис — рече внезапно тя.

— Къде?

— Там, където живее той. Искам да остана в болницата.

— Но как така, скъпа? Та това е твоят дом! — успокои я нежно Дорис. — Там не живее само той, но и ти. Чувам, че къщата била доста красива.

— Как изглежда?

— Ами как да ти кажа. Представи си голяма къща в провинцията на около двадесет и четири километра извън града.

— Фермер ли е? — намръщи се Лиа.

— Кой? Мъжът ти ли? — засмя се Дорис — Не точно. Обича природата и затова е купил малко имение в провинцията. Иначе е управителен директор на фирма, която произвежда специални съоръжения за разработване на нефтени находища. Той е един от най-богатите хора в града.

Лиа се замисли за миг върху значението на „богат“, ала скоро се предаде.

— Ех, как ми се иска да дойдеш и ти! — въздъхна срамежливо тя. — Ще се чувствам много по-добре, ако си до мен.

— И ти ще ми липсваш, скъпа — усмихна се сестрата и протегна ръка да погали бледото лице на Лиа, — но у вас ще ти е по-хубаво. Освен това, разбрах, че там живее някакво семейство с две деца колкото моите.

— О, ти значи имаш деца? — оживи се Лиа и лицето ѝ се озари от искрен интерес.

— Да, разбира се! Момче и момиче. Сега точно влизат в най-ужасната възраст.

— Сигурно е чудесно да имаш деца — въздъхна Лиа и след кратка пауза продължи плахо: — Предполагам, че аз не... Дорис, аз имам ли деца?

Дорис се поколеба и се вгледа със съчувствие в красивите очи на младата жена. Не знаеше какво да ѝ отговори. В медицинския картон на Лиа Темпъл пишеше, че няма деца. Доктор Холкрос ѝ бе казал, че през всичките години на брака Лиа взимала противозачатъчни скришно от мъжа си. За разлика от Пол тя не бе искала да има деца.

Ето и за това трябва да поговори довечера с лекаря, помисли си Дорис. Налагаше се някой да обясни на Лиа Темпъл за какво бяха предназначени всичките лекарства, които ѝ даваха.

— Не, мила — обади се най-сетне сестрата.

— Чудя се защо не съм родила дете. Струва ми се прекрасно да люлееш в ръце мъничко бебенце — продължи Лиа със замечтан глас. — Сигурно усещането е неповторимо, нали Дорис?

— Да — отвърна Дорис. После добави: — Наистина е прекрасно. А сега — бързо смени темата тя, — дай да повторим още веднъж всичко отначало. Бях ти дала един лист. Прочете ли го?

Лиа кимна.

— Добре тогава. Значи знаеш всичко за себе си и за тялото си?

Младата жена отново кимна.

— Чудесно! Умно момиче си ти, Лиа. Напредваш толкова бързо, че изобщо не се притеснявам за теб. За всеки случай обаче ето тук съм написала телефонния номер в болницата и смените, когато съм на работа. Ако не разбираш нещо и не можеш да ме намериш, питай

жената, която живее във вашето имение. Ще ти помогне с удоволствие, сигурна съм.

— Ана — промърмори унило Лиа. — Ана Макбрайд.

— Точно така. А как се казва мъжът ѝ?

— Боб.

— А момичетата?

— Хм, чакай... А, да! Бони беше по-голямата и... И Али.

— Правилно! Е, поне така пише доктор Холкрос в листа. А мъжът ти?

— Пол Темпъл.

— Защо направи такава физиономия? — попита Дорис и отправи изпитателен поглед към красивото продълговато лице на Лиа.

— О, Дорис! — промълви Лиа и извърна глава към прозореца. Неочаквано от очите ѝ бликнаха сълзи.

Дорис седна на леглото и прегърна крехката жена като дете. Притисна я към гърдите си и нежно я потупа по гърба.

— Недей така, миличка! Каж ми сега какво има?

Лиа трепереше и хлипаше в топлите, сигурни обятия на сестрата. Най-сетне се отдръпна, прехапа устни и се помъчи да се успокои.

— Пол — прошепна тя накрая. — Моят мъж.

— Какво е направил? — попита Дорис.

— Той ме мрази, Дорис — вдигна поглед Лиа, а очите ѝ помръкнаха от мъка. — Пол ме мрази.

— Не е вярно, Лиа! Откъде ти хрумна тая глупава мисъл?

— Сигурна съм. Не може да ме понася.

— Така ти се струва — успокои я Дорис. — Разбирам, имали сте проблеми в брака, но това не означава задължително, че те мрази. В много семейства често стават скандали и възникват кризисни ситуации, ала в повечето случаи съпрузите се сдобряват и всичко продължава както преди. Ето, вземи например мен и мъжа ми.

— Трябваше да видиш как ме гледа — прошепна Лиа. На лицето ѝ се четеше молба и безпомощност, а очите ѝ бяха пълни със страдание. — Дойде само два пъти, но и при двете му посещения изпитвах желание да избягам, защото бе тъй очевидно, че той...

— Стига, Лиа! — прекъсна я решително сестрата. — Избий си от главата тия глупости и престани да се измъчваш! Трябва да си спокойна, за да оздравееш бързо. А Пол не те мрази, убедена съм.

Вероятно е разстроен и не разбира напълно състоянието ти. Но много скоро всичко ще се оправи. Ще се прибереш вкъщи, ще забравиш тревогите и ще видиш как постепенно ще възвърнеш паметта си. Чу ли, Лиа?

— Да, да, но ако той...

— Няма „ако“! Прави каквото ти казвам. И не искам повече да слушам кой кого мрази, ясно ли е? Хайде, време е за почивка!

Дорис чевръсто спусна завесите, оправи възглавниците и зави Лиа с няколко одеяла. После взе болничните картони на другите пациенти и се отправи към вратата. Преди да излезе, тя се спря и се усмихна на младата жена, притихнала под завивките.

Сетне тръгна по коридора и се насочи към стаята на сестрите. Широкото ѝ кръгло лице бе загрижено и умислено. Реши да поговори още веднъж с доктор Холкрос за Лиа и съпруга ѝ, преди горкото момиче да напусне болницата на другия ден.

ТРЕТА ГЛАВА

— Днес следобед ще я доведе вкъщи.

Бони Макбрайд кимна, отхапа голямо парче от поничката с шоколад и го сдъвка с удоволствие. Сетне натъпка лакомо другата половина в устата си и посегна към следващата. Бързаше да изяде колкото може повече, преди да се върне майка ѝ и да ѝ се скара.

— Знам, глупачке! — обърна се тя с пълна уста към по-малката си сестра. — Вчера мама ми каза.

— О, няма? А ти като се правиш на много умна, знаеш ли най-интересното? — остави отвертката на масата десетгодишната Али Макбрайд, облегна се на лакти и се вторачи в сестра си.

— Кое? — попита предпазливо Бони.

— Тя е луда — отвърна Али със самодоволно изражение. — Хлопа ѝ дъската. Куку!

— Кой? Госпожа Темпъл ли? — погледна я недоверчиво Бони.

— Ами кой друг? — взе отвертката Али и се намръщи при вида на повредените предни колела на скейтборда. — Сигурно е някой от тези лагери — рече замислено тя. — Май ще е по-добре да го покажа на татко.

Бони стискаше поничката в дебелия си ръка и се взираше с недоумение в по-малката си сестра. Али Макбрайд бе слаба и приличаше на момче. Имаше червена коса, лунички и тъмнозелени очи. Един ден може би щеше да стане хубаво момиче, ала точно в този момент изглеждаше ужасно: носеше измачкана черна тениска, избелели закърпени джинси и стари ожулени маратонки, а на чипия ѝ нос се мъдреше мазно петно от машинно масло.

Какво самодоволно изражение, помисли си Бони с отвращение.

— Не ти вярвам! — заяви невъзмутимо тя и посегна към следващата поничка. — Говориш измишльотини. Защо непрекъснато лъжеш, Али?

— Изобщо не лъжа! — наежи се Али. — И ако не спреш да нагъваш тия понички, мама ще те убие! — добави тя нехайно.

— Затваряй си устата! — заповяда Бони. Сдъвка хапката, преглътна и хвърли поглед към останалите понички. Сетне добави — Откъде знаеш?

— Че е луда ли? Чух мама, като говореше по телефона с болницата. Оттам изглежда й казаха, че госпожа Темпъл има нужда от грижи, нали се сецаш? Сигурно здравата са я ударили по главата и си е изгубила ума.

— Не вярвам! — повтори Бони. Гласът ѝ не трепна, лицето ѝ бе съвършено безизразно, ала в мислите ѝ цареше пълен хаос. В съзнанието ѝ изплува образът на Лиа Темпъл — стройна, привлекателна, с красиви очи, дълга коса и елегантни, парфюмирани дрехи. Спомни си подигравателната ѝ усмивка и звънкия студен смях.

— Хей, ти доста си се изрисувала! — рече внезапно Али. — Господи, Бони, я се погледни! Леле, как си се наклепала! И сенки, и спирала, и...

— Млъкни! — изсъска Бони, а пълното ѝ лице почервения от раздразнение. Извърна нервно глава към другата стая, откъдето долиташе бръмченето на прахосмукачка.

— Влизала си в стаята ѝ, докато я нямаше, нали? — продължи Али, без да обръща внимание на гневния поглед на сестра си. — Откраднала си тия неща от стаята на госпожа Темпъл, признай си! Чакай само да разбере мама, Бони! Ще те накълца на парчета!

— Нищо не съм откраднала! — прошепна яростно Бони. Кръглото ѝ лице с трапчинки се разкриви от яд. — Намерих ги в боклука. Нали я познаваш? Все хвърля нови неща. Бръкнах в кошчето и ги взех, преди мама да изчисти.

— Добре, че е луда! — подхвърли нехайно Али. — Защото иначе веднага щеше да усети, че си пипала нещата ѝ и тогава — горко ти! Ще съжаляваш до края на живота!

— Кой е луд? — намеси се Ана Макбрайд и се разшета пъргаво из стаята с парцал и препарат за почистване на мебели в ръка.

Момичетата се спогледаха неловко. В очите на Бони светна победоносно пламъче.

— Госпожа Темпъл — отвърна тя с невинно изражение. — Али те чула да говориш по телефона и ти казали, че госпожа Темпъл е луда.

Бони отново извърна глава към сестра си. Али я погледна заканително и се размърда неудобно в стола. Бони замълча и сведе очи

с привидно смирение. Очакваше всеки миг да се разрази буря.

Обсипаното с лунички лице на Ана Макбрайд почервения от досада. Тя сложи ръце на кръста си и хвърли заплашителен поглед към по-малкото момиче, наследило нейната конструкция и отличителния цвят на косата ѝ.

— Алиция Макбрайд! Пак ли си подслушвала на телефона? Отговаряй!

— Не съм подслушвала! — нацупи се Али. — Вдигнах слушалката да се обадя на Роби, но ти говореше и без да искам, чух за какво става въпрос. Някаква сестра ти каза, че госпожа Темпъл е луда.

— Нищо подобно! — отсече твърдо Ана. — Госпожа Темпъл си е загубила паметта и това е всичко! Трябва да сме мили към нея и да ѝ помагаме да оздравее бързо.

— Загуба на паметта?! — завъртя се в стола Али и вдигна очи към майка си. Отвертката висеше в мръсната ѝ ръка. — Какво значи това?

— Току-що ти обясних. Явно е забравила доста неща, но лекарите са убедени, че скоро ще се оправи.

— Наистина ли? И дори не помни как се казва? — учуди се Али. — А нас помни ли ни, мамо?

— Не знам. Ще видим, когато я доведе Пол.

— Мразя я! Пол е мил, но тя е гадна!

— Внимавай какво говориш, Али! — скара се Ана и тръгна към всекидневната, където бе оставила прахосмукачката. Разочарована от факта, че сестра ѝ се измъква толкова лесно, Бони се престаши и погледна крадешком лицето на майка си.

— А не е ли крайно време Али да престане да подслушва, мамо? — подметна тя със злорадство.

Ана се обърна разсеяно към по-голямата си дъщеря, ала в следващия миг се вцепени.

— Бонита! — извика тя. — Какво е това ужасно нещо на лицето ти? Веднага отивай да се измиеш! Я чакай, чакай! Ти ли изяде всичките понички? Божичко, Бони! — въздъхна тя, а в гласа ѝ неочаквано се прокрадна тъга.

Бони изгледа студено Али, която се хилеше с тайно задоволство.

— Върви да се измиеш, Бони! — повтори уморено Ана. — А после отскочи да вземеш пощата. Няма да е зле да изразходваш някоя

друга калория след тия понички.

Засрамена и нещастна, Бони бавно се оттегли в банята и изтърка грима от лицето си. Сетне се измъкна унило през задната врата и се затътри по алеята към пощенската кутия.

След два месеца Бони Макбрайд щеше да навърши тринадесет години. Бе одрала кожата на баща си: имаше същото ниско набито телосложение, руса коса, сини очи и почти ангелско лице. Естествената ѝ красота обаче се губеше на фона на дебелото и безформено тяло. Бузите ѝ бяха големи и отпуснати, талията — широка, а пълните ѝ крака се търкаха един в друг.

Тя се отдалечи неохотно. Красивата ѝ дълга коса блестеше на слънцето, а едрото ѝ тяло се клатеше тромаво по пътеката. Докато вървеше, Бони размишляваше върху изненадващата вест, че Лиа Темпъл е болна.

Амнезия, повтори тя наум. Ето как се казва, когато човек не си спомня нищо за себе си. Знаеше на теория симптомите и поведението на пациентите, страдащи от това заболяване, но странно защо не можеше да си представи господарката на имението в подобно състояние.

В очите на малкото момиче Лиа Темпъл винаги бе обгърната с благоговение и митичен ореол. Горда и властна, тя сякаш приличаше на жестоките непристъпни богини в древността. Всичко, което вършеше Лиа, бе красиво и примамливо, ала порочно. Да, Бони знаеше, че тази жена е безнравствена, но нейната поквара ѝ внушаваше страхопочитание и я привличаше неукротимо със своето обаяние и дързост.

Не бе в състояние да си я представи слаба и беззащитна, не можеше да допусне, че ще дойде време, когато Лиа Темпъл ще се нуждае от нечия помощ.

Разтърка очи. В бързината не бе успяла да измие добре аркансила и сега очите ѝ пареха.

Ядоса се на сестра си, но много скоро гневът ѝ премина. Бони действително се опасяваше да не би госпожа Темпъл да се върне и да открие, че е влизала в стаята ѝ.

Защото не всичко, което бе взела, се намираще в кошчето за боклук. Бони бе прибрала и някои неща от кристалния поднос върху

тоалетната масичка на Лиа. Претършува със затаен дъх шкафчетата и изпита завист при вида на дантеленото бельо.

Али бе права. Госпожа Темпъл щеше да побеснее, ако узнаеше, че Бони е ровила в стаята ѝ. Лиа Темпъл бе разточителна и небрежна, често изхвърляше дрехи и гримове, защото ѝ бяха омръзнали, или пък подаряваше скъпи предмети, за да задоволи капризите си.

Когато беше по-малка, Бони често се навърташе около голямата къща, докато майка ѝ чистеше, с тайната надежда, че Лиа може да реши да се раздели с някоя мънистена огърлица, копринено шалче или неупотребявано шише парфюм.

Ала напоследък, точно преди да постъпи в болницата след неприятния инцидент, Лиа не бе в настроение да прави подаръци. Всъщност от месеци насам тя се държеше преднамерено грубо с Бони и не пропускаше случай да ѝ се присмее. „Кога най-сетне ще престанеш да растеш на ширина и ще пораснеш на височина, Бони?“, подхвърляше тя, или „Докога ще трупаш мазнини, малката? Взимай мерки, че вече приличаш на бъчва!“

Бони потръпна от болка. Макар че мина доста време от този случай, тя още не бе в състояние да забрави злобния намек на Лиа. Нещо повече, винаги когато се сетеше за него, се чувстваше потресена и съкрушена.

А най-странното бе, че тогава изобщо не беше дебела. Това се случи преди няколко месеца, когато Бони тежеше най-много пет или шест килограма над нормата.

Всеки път споменът за жестоките думи на Лиа неизбежно ѝ причиняваше страдание и по ирония на съдбата Бони намираще утешение единствено в яденето. Чувстваше се добре, докато дъвчеше и преглъщаше. Храната я даряваше със спокойствие и прогонваше надалеч ехидния смях на Лиа и бездушните ѝ златистокафяви очи. А сега, сети се отчаяно тя за опустошените шоколадови понички, вече тежеше петнадесет килограма над нормата, непрекъснато надебеляваше и нямаше сили да спре.

В очите ѝ се надигнаха горчиви сълзи. В изблик на безсилие тя заудря тялото си с юмруци. Мразеше се, ненавиждаше грозните, разплути форми на плътта си, презираше сестра си и Лиа Темпъл, и всички, които я обиждаха.

Взе писмата от пощенската кутия и равнодушно ги прегледа да види дали има нещо за нея, въпреки че рядко получаваше писма.

За разлика от нея Али постоянно получаваше писма, защото пишеше на всички и за всичко, като се започне от безплатните брошури за опазване на околната среда и се стигне до вълшебни химикали, които пишат под вода. Сядаше на кухненската маса, хващаше молив в мръсната си ръка и старателно започваше: „Уважаеми господа, ще ви бъда много благодарна, ако ми изпратите...“

— Глупачка! — промърмори Бони. Все още гореше от срам заради грима и възмущението на майка си, когато забеляза изядените понички.

Сети се за големия шоколад, който бе скрила в нощното шкафче предишния ден, и ускори крачка. Обзе я неочаквано желание да вкуси неговата успокояваща сладост.

Погълната от мисълта как да го измъкне скришно от къщи, тя изобщо не чу спрелия зад нея камион.

— Хей, здрасти! — разнесе се познат глас.

Сърцето ѝ подскочи и заби лудо в гърдите. Бони се изчерви и се обърна с привидно безразличие.

— Здравей, Джоуди! — отвърна тя с надежда, че думите ѝ звучат студено и високомерно като на актрисите по телевизията.

Джоуди Мюлер облегна лакът на ръба на отворения прозорец и се ухили. В камиона имаше още трима души, момче и две момичета, ала Бони бе твърде смутена, за да ги познае. Виждаше само няколко рошави глави и избелели памучни дрехи, а до слуха ѝ долиташе дрезгавият глас на другото момче и пронизителният кикот на момичетата.

— Хубав ден, а? — подхвърли Джоуди и бавно подкара камиона до Бони.

— Да — съгласи се тя. Отчаяно се молеше Джоуди да я остави на мира и да си тръгне.

Джоуди Мюлер бе четири години по-голям от нея и живееше близо до тях. Бони го обожаваше с всяка частица на своето съществуване. В полуздрача на стаята си прекарваше часове с мисълта за него. Представяше си веждите му, вдигнати нагоре сякаш в недоумение, черната му коса, която образуваше малки къдрици над ушите. Копнееше да го хване за ръка и да го отведе в някое романтично място,

потънало в цветя и зеленина. В бляновете си тя бе стройна и красива, носеше дълга бяла дантелена рокля и бяла шапка, слънцето позлатяваше буйните ѝ коси, а вятърът носеше смеха ѝ.

Във въображението си Бони бе винаги слаба, ала жестоката реалност бе далеч по-различна от фантазиите ѝ. В мечтите си винаги измисляше интересни остроумни отговори, а Джоуди я съзерцаваше с благоговейна изненада като момчетата от рок филмите, дето гледаха влюбено приятелките си. Но когато срещнеше Джоуди — в училище, в града или по пътя, както сега — тя потъваше в земята от срам и не можеше да обели дума особено в присъствието на други хора.

— Хей, малката, знаеш ли къде отиваш? — обади се Джоуди, а камионът му още пълзеше до нея.

— Естествено! — смотолеви тя. Дебелото ѝ лице пламна от смущение. — Прибирам се вкъщи.

— А, така ли? Там ли живееш? — наблегна на въпроса той.

Тя го стрелна с очи, сетне извърна учудено глава. Той много добре знаеше къде живее Бони. Бяха съседи от дълги години.

— Хей, малката — не я оставяше на мира той, — питах там ли живееш?

— Да — отвърна Бони.

— О! Само реших да проверя. И знаеш ли защо?

— Не.

— Ами защото чух, че един слон избягал снощи от зоологическата градина и се чудех дали не си ти — засмя се гръмко той и натисна газта.

Камионът излетя сред облаци от дим и прах.

Бони стоеше онемяла и трепереше. Бе толкова обидена, че нямаше сили дори да заплаче.

Лиа седеше мълчаливо на предната седалка в малката спортна кола на Пол Темпъл и гледаше през прозореца с удивление. Пъстър и ослепителен в сравнение с тихата сива болнична стая, светът отминаваше покрай нея с шеметна скорост.

Не знаеше накъде да извърне очи. Около нея имаше безброй нови и непознати неща. Тротоарите гъмжаха от хора. Коли фучаха по улиците и се разминаваха на косъм една от друга, неоновии надписи

висяха по сградите и светеха ярко дори на силното обедно слънце. Целият свят изглеждаше лъскав и опасен, изпълнен с движение, багри и ослепителен блясък.

Сгушена в меко кремаво яке, Лиa седеше кротко и стискаше краищата на колана. От време на време усещаше изпитателния поглед на Пол, но не му обръщаше внимание. Беше изплашена и нещастна.

Повече от всичко копнееше да се върне в болницата — единственото сигурно място, което познаваше. Жадуваше да се вмъкне в полутъмната стая и да се завие през глава. Искаше да чуе тихите стъпки на Дорис и на сестрите, които се грижеха за нея и я закриляха от големия страшен свят.

Почувства се малко по-добре, когато излязоха от Калгари и поеха по криволичещия извънградски път. Пейзажът навяваше тишина и спокойствие. От двете страни на шосето растяха високи кичести дървета. На места гъстата растителност се разреждаше и пред погледа ѝ се откриваха плодородни поля. Овце и крави преживяха в сочните пасбища, а в далечината се издигаха високи планини. Белоснежните им върхове блестяха под лъчите на слънцето.

Изкачиха се по един хълм и спряха пред широка отворена пътна врата. Минаха по широката алея, която се виеше покрай малко поточе и водеше към двете къщи в имението. Едната бе по-малка и спретната, заобиколена от бяла дървена ограда. Зад нея имаше просторна поляна, обрасла с трева и ниски храсти, а в далечината, сгушена между дърветата, се виждаше внушителната голяма къща, изградена от камък, дърво и матово стъкло.

Лиa прикова за миг очи в къщата, ала в съзнанието ѝ не изплуваха никакви спомени. Сетне извърна глава към близкото пасбище, където пасяха няколко коня.

Хвърли поглед към русокосия мъж, хванал здраво волана със загорелите си силни ръце. Пол стискаше челюсти, а лицето му бе студено и безизразно. Не бе промълвил дума, откакто напуснаха болницата. Накрая Лиa не издържа и плахо рече:

— Дорис... сестрата каза, че не си фермер. Но тук виждам коне... и крави...

— Престани, Лиa! — срязва я Пол. — Вече сме сами и няма нужда да се правиш на маймуна. Чувствам се отвратително, спри да се преструваш. Този театър е унижителен и за двама ни, не смяташ ли?

Лиa замълча. Опитваше се да разбере думите му. Наистина искаше да разбере защо Пол гледа животни, щом е бизнесмен, както ѝ обясни Дорис. Може би има нещо друго, което не знаеше за него. Сигурно хората вършат и двете работи, предположи тя. Навярно кравите и конете са като домашни любимци.

Объркана, Лиa свъси вежди. Прерови паметта си в отчаян опит да си спомни какви животни взимат хората за домашни любимци.

— Хайде, слизай! — подкани я нетърпеливо Пол. — Боб чака да прибере колата в гаража.

Лиa кимна и излезе от колата. Спря нерешително и се усмихна на едър русокос мъж с каскет и работни дрехи. Мъжът кимна учтиво и извади куфара ѝ от багажника.

— Здравейте, госпожа Темпъл! Радвам се да ви видя отново у дома.

— Благодаря. Вие сте Боб, нали?

— Точно така, мадам — той стрелна с очи Пол, ала лицето му остана безизразно. — Аз съм Боб Макбрайд.

— А Ана беше жена ви, нали?

Мъжете отново се спогледаха, но този път Пол не успя да прикрие раздражението си. Обърна се, хвана Лиa под ръка и я поведе решително към къщата.

Вътре я очакваха нови изненади. Когато прекрачи прага, я обзе смесено чувство за необятно пространство и красота. Наоколо всичко тънеше в пастелнозелено, златно и сребристосиньо — багри, които със своята прелест наподобяваха пъстрия външен свят. Сетивата ѝ не бяха привикнали към подобен блясък и разточителство: дебели меки килими покриваха пода, завесите и дамаската на мебелите бяха изработени от фино копринено кадифе, предмети с изящни форми допълваха интериора. За първи път виждаше такива краски, прелестни и съвършени като цветовете на дъгата.

Пол спря внезапно по средата на голяма стая с френски прозорци, остави кожения куфар на земята и го посочи с пръст:

— Можеш да го занесеш в стаята си. Ще се видим на обяд.

Лиa кимна мълчаливо. Не желаше повече да го дразни, ала когато той се запъти към една от вратите, тя го извика:

— Пол?

— Да? — погледна я през рамо той.

— Извинявай, че те безпокоя — подхвана тя с плах разтреперан глас, — но аз не... Не знам къде да отида и да оставя нещата си.

Пол ѝ хвърли дълъг изпитателен поглед. В красивите му очи се прокрадна съмнение.

— Хайде тогава! — каза рязко той и я поведе по застлан с килим коридор. Най-сетне спря пред голяма двукрила дървена врата и я разтвори.

Лиа влезе вътре и затаи дъх от изненада. В стаята цареше богатство и разкош. Наситените цветове излъчваха необикновено сияние и напомняха на скъпоценни камъни: смарагдовозелено, керемиденочервено, кремаво и кехлибарено се смесваха и създаваха атмосфера на изтънченост и великолепиe.

Близо до стъклените врати, водещи към сенчестата тераса, имаше голямо легло с балдахин, застлано със зелена копринена покривка. Погледът на Лиа се плъзна по бюрото от тъмnochервено дърво и по дивана с дамаска от керемиденочервено кадифе. В стаята имаше няколко огромни лъскави огледала, а по стените висяха картини в гравирани златни рамки. Зад откритата врата в дъното се виждаше блестяща от чистота баня в бяло и златисто.

— Божичко, Пол! — възкликна най-сетне тя. Забрави смущението си и обърна лице към мъжа си. — Толкова е красиво!

— Така е! — засмя се той. — Колко странно! Преди една седмица се канеше да изхвърлиш всичко и да обзаведеш спалнята в модерен стил.

Лиа го гледаше с недоумение. Не разбираше за какво говори. Пол тръгна надолу по коридора. Тя го гледа, докато стройното му тяло се скри от погледа ѝ.

Когато остана сама, Лиа изпита облекчение и сигурност. В същото време обаче почувства странна тъга и празнота, сякаш самото присъствие на този красив мъж задоволяваше някаква неznайна потребност в нея, по-дълбока дори от нуждата за храна и сън.

Разходи се в спалнята. Докосваше различни неща, вдигаше ги, сетне отново ги връщаше на местата им. Красивите малки предмети създаваха уют и настроение: изящни орнаменти, лъскави шишенца върху кристални подноси, снимки в специални златни рамки, книги с твърди корици, подредени по лавиците над бюрото.

Лиa съблече коженото яке и се поколеба. После отвори една от огледалните врати и ахна. Пред очите ѝ се откри гардероб със закачалки, чекмеджета и многобройни рафтове, отрупани с дрехи. За разлика от гардероба в болницата този приличаше на малка стая и в него спокойно можеше да се побере фотьойл и стерео уредба. Вътре имаше рокли, кожени палта, сгънати пуловери, купища обувки, грижливо подредени в редици, разкошни шапки с широка периферия, ръкавици и шалчета във всички цветове на дъгата.

— Сякаш съм в магазин! — не сдържа изненадата си Лиa. — Кой ли носи всичките тези дрехи?

Сложи якето на закачалка, после плъзна ръка по меките копринени, кожени и кадифени материи. Много скоро обаче изобилието от дрехи започна да я потиска. Болката отново се бе появила в изтощеното ѝ тяло и пулсираше при всяко по-силно вълнение. Потрепери, затвори вратата и се отправи към големия двукрилен френски прозорец. Седна в нишата и се загледа навън в късния пролетен следобед.

По дърветата все още нямаше листа, ала терасата и дворът бяха изпъстрени с ранни лалета и небесносин зюмбюл. В далечината Лиa забеляза две момичета. Те събираха съчките и изсъхналите листа край оградата, почистваха цветните лехи от избуяла трева и трупаха всичко на голям куп.

Едното момиче бе тънко и стройно, а другото — едро и закръглено като Дорис. По-пълното имаше лъскава златна коса до кръста, блеснала под лъчите на слънцето, а слабото — оранжеви къдрици, прибрани под стар бейзболен каскет.

Децата изглежда се караха или спореха за нещо. Очарована от пъргавите им движения, Лиa не откъсваше очи от тях. Те ту работеха упорито с греблата, ту се изправяха за миг и си разменяха гневни думи. Отнякъде се появи висока жена със същата конструкция и червена коса като на по-слабото момиче. Тя се приближи до децата и им каза нещо, което Лиa не можа да чуе. Те сведоха глави и кимнаха неохотно. Сетне се загледаха с интерес в жената. Тя бръкна в джоба на якето си, наведе се и направи нещо с огромния куп от изсъхнала растителност, сетне веднага отстъпи назад.

Разгоря се огън, пламъците се извисиха високо в небето и затрептяха на следобедната светлина. Момичетата се разсмяха и

затанцуваха около огъня, а после отново се върнаха към задълженията си. Очевидно бяха забравили за спора. След като червенокосата жена се прибра в къщата, те превърнаха работата си в игра. Приближаваха се с писъци и смях до огъня, хвърляха в него пълни шепи сухи листа и клонки и бързо отскачаха настрана, за да избягат от дългите му езици. Лиа наблюдаваше живописната картина с тъга. В гърлото ѝ бе заседнала буца. Искаше ѝ се да излезе навън и да попита момичетата дали може да им помогне. Топлите лъчи на слънцето, пламналият огън и жизнерадостният смях на децата я привличаха неудържимо.

Приближи се до прозореца, дръпна коприненото перде и се наведе нетърпеливо към стъклото. Червенокосото дете я забеляза и каза нещо на другото момиче. Двете се загледаха за миг в нея, после ѝ обърнаха гръб и се заловиха за работа, ала от веселото им настроение не остана и следа.

Лиа посърна, пусна пердето и се отправи към леглото. Изпитваше непоносима самота. Седеше мълчаливо, скръстила ръце в скута си, и се питаше кога ще дойде време за вечеря, кой ще присъства и как ще намери столовата в огромната къща.

Хвърли поглед наоколо. Чудеше се какво да прави и как да запълни дългите часове в този непознат богат дом.

Изведнъж я обзе непреодолима носталгия. Липсваха ѝ Дорис, доктор Холкрос и спокойният живот в болницата.

Замисли се за странното място, в което я доведе мрачният русокос мъж, за предпазливостта и студенината в очите на Пол, Боб и двете момичета. Мъката ѝ се усили и стана почти непоносима. Горещи сълзи се надигнаха в очите ѝ, търкулнаха се бавно по бузите и се зарониха в скута ѝ.

— Днес следобед я завел вкъщи.

— Така ли? Откъде знаеш?

— Имам източници — мъжът, произнесъл тези думи, забодее с вилицата си няколко мазни пържени картофа, потопи ги в противната смес от кетчуп и желиран бульон и ги натъпка в устата си. По брадата му се стече червена струйка.

— Е и? — попита мъжът, седнал от другата страна на масата. С прикрито удоволствие той наблюдаваше омазаната набола брада на

другия мъж.

— Какво „е и“?

— Как изглежда? Добре ли е? Дали няма да се откаже, Джо?

Мъжът на име Джо отново напълни уста, преглътна и отпи шумно от стъклена чаша. Избърса устните си с хартиена салфетка, отпусна се в стола и протегна крака под масата.

— Цапардосали са я по тиквата, Тим — рече накрая той. — Така са я пребили, че не може да си каже дори името. Братовчедката работи като сестра в болницата — добави Джо. — Бута се тук-там, надава ухо и ми докладва.

Тим бе по-млад и по-слаб от приятеля си, с кръгло лице и големи неспокойни детски очи.

— Как изглежда?

— Кой? Братовчедката ли? Ами малко е дебела, около...

— Не бе, не! Имах предвид Лиа Темпъл.

— А! Тя ли? Парче и половина! Жестока жена, Тими! Жестока! За първи път я видях оная вечер, когато един общ приятел уреди работата.

— Значи си говорил с нея същата вечер, когато са я претрепали от бой?

— Малко преди това. Дойде там да се срещне с мен. Каза, че приятелите ѝ щели да я чакат в колата през няколко улици, докато уредим сметките. Добри приятелчета, няма що! — добави той и присви презрително устни.

— Офейкаха ли?

— Ами сигурно! Излизам аз от оная вмирисана дупка след няколко минути и какво да чуя? Госпожата пици, та се къса! Обадох се на ченгетата от един уличен телефон и си плюх на петите. Не знам кой я нападна, но със сигурност не исках да се забърквам в гадни истории.

— Учудвам се, че си извикал ченгетата. Не знаех, че вършиш услуги на разни мръсници, Джо.

— Ама, че си тъп, Тим! — рече отегчено Джо.

Обиден, Тим отпи глътка кафе.

— Извиках ченгетата — продължи бавно Джо, като наблягаше на всяка дума, сякаш говореше на малко дете, — защото не исках да я пречукат. Госпожата струва половин милион, за твое сведение.

— Само ако свършим работата.

— Какво значи това? — прошепна дрезгаво Джо и се наведе към Тим. — Аз командвам парада, Тими! Аз съставям плана, аз осъществявам контактите и поемам риска. Ти само караш колата и това е всичко, ясно ли е? Тъй че не ми говори повече в множествено число, разбра ли?

— Добре де, добре! — рече хрисимо Тим, изплашен от разярения глас на приятеля си. — Преди малко спомена, че не помнела нищо. Амнезия, тъй ли?

— Да. Нещо подобно. Лекарите обаче не смятат, че ще продължи дълго. Амнезията, де.

— Но... дали няма да се откаже? Как мислиш?

— Няма. Сигурен съм. Това пиленце иска да види съпруга си мъртъв, повярвай ми! Дори иска да му светим маслото колкото може по-скоро.

— Кога?

— Преди лятото. Решил е да се развежда с нея и адвокатът му й дал документите за развод, няколко дни преди да се запознае с мен. Схващаш ли сега?

— Хубаво де, ами щом се развеждат, той... — сбърчи чело Тим в усилието си да се съсредоточи.

— Да? — сръбна шумно от кафето Джо.

— В такъв случай той може би вече я е изключил от завещанието. Какво ще спечели от смъртта му тогава?

— Няколко милиона долара, ако го очистя бързо.

— Как така? Откъде ще вземе толкова пари, щом е мъртъв?

— От акциите, които Темпъл няма да има време да препише на свое име. Виждаш ли, Тими, богатшите непрекъснато въртят парите си, за да плащат по-малко данъци. Очевидно той Темпъл е прехвърлил известна част от акциите на жена си, за да намали данъците. Тя разбрала, че той ги връща отново в компанията си, откакто решил да я зареже. Според нея обаче операцията ще трае няколко месеца и ако му светим маслото навреме, тя ще успее да задържи част от парите — във всеки случай много повече, отколкото би получила при едно бракоразводно дело.

Тим подсвирна тихо.

— Чудна работа — добави Джо и взе да чисти замислено зъбите си с клечка за зъби.

— Кое?

— През цялото време уж говореше за пари, пък все имах чувството, че това не е единствената причина, поради която желае смъртта му. Дори не е главната. Наистина го мрази, макар че не знам защо.

— Може би и тя не знае. Всички жени са такива.

— Виж ти кой го казва! Господин женски сърца! — подхвърли подигравателно Джо.

Млада двойка с дете влезе в закувалнята и седна на близката маса. Майката съблече грейката на хленчещото дете и го настани на високия, изцапан с мазни петна, стол.

— И така, кога ще действаш? — попита Тим и се наведе внимателно напред.

— След няколко седмици — промърмори Джо, намръщи се и поклати предупредително глава към младата двойка. — Трябва да се свържа с нея да уточним окончателно подробностите. Не се притеснявай, Тими, ще ти се обадя, веднага щом ми потрябваш.

— Ами ако е забравила плана?

— Ще ѝ го припомня.

— Но щом я е завел вкъщи... — замълча Тим, а очите му се разшириха. — Може да са се сдобрили, Джо. Ами ако той промени намерението си да се разведе, а тя на свой ред реши, че не иска да го убиваш?

— Какво от това?

— Нали те е виждала, бе човек! Знае кой си.

— Е, и? Ще си държи езика зад зъбите. Да не е луда да разправя наляво и надясно за нашата малка сделчица?!

— Ами ако се изплаши — настояваше Тим, — и реши да се откаже от плана?

— Тогава ще умре — отсече Джо с такова равнодушие и злоба, че по-младият мъж замръзна в стола и се вторачи ужасено в него. — Не съм свикнал да ме разиграват.

— А как ще разбереш, ако реши да те прецака?

— Ти ще ми кажеш.

— Аз?!

— Да, ти. Виж какво, братле, тая работа ще ни донесе цяло състояние — доби сериозно изражение Джо. — Затова ще трябва да си

размърдаш задника. Ще си намериш сезонна работа в имението на Пол Темпъл и ще държиш под око нашата скъпа госпожа Темпъл. При най-малкото съмнение, че се готви да ме изпързала, тя ще получи куршума вместо мъжа си. Но — добави по-спокойно Джо — не очаквам такива проблеми. Не и от тая жена.

— Имаш ли й доверие? Сигурен ли си, че ще плати останалата част от парите, когато свършиш работата?

— И още как! — усмихна се студено Джо. На лицето му неочаквано се появи бездушно изражение, а в светлите му очи проблесна жестокост. — Тази малка госпожа все още не знае какво е болка, но много скоро ще научи, ако се опита да хитрува, гарантирам ти!

Тим потрепери и погледна нервно към младите родители, погълнати от усилието да нахранят капризното дете.

— Страшен си, Джо! — стана от стола Тим и се измъкна от сепарето. — Ще ме закараш ли до центъра? Взех заем за кола и трябва да поговоря с един човек.

Двамата мъже оставиха лепкавите чаши от кафе на масата и хвърлиха няколко банкноти. Излязоха шумно от заведението и се метнаха в очукания сив камион, паркиран близо до бордюра.

Камионът бе прогнил от ръжда, а от двете страни на вратите се виждаха избелели надписи: „Почистване на килими по домовете.“

Тим се разположи върху прашната скъсана седалка до шофьора и се загледа през мръсния страничен прозорец.

— Значи свързваш се с нея — обади се най-сетне той, — свършваме работата, тя плаща...

— И става свободна жена — подхвърли Джо с неприкрито злорадство. — А ние с теб, Тими, ще отидем в Пуерто Валерта и ще заживеем като царе.

— Вярвам в теб, Джо! Ще се справиш отлично! — кимна Тим, а страхливото му лице светна от удоволствие при мисълта за охолния живот. — Госпожа Темпъл няма да усети как ще стане богата вдовица.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пол Темпъл седеше в единия край на продълговатата маса в трапезарията и гледаше към вратата. Разкъсваше се от нерешителност и почти болезнен гняв, ала нямаше сили да предприеме нищо.

Изтощен от терзания, той бавно отпиваше от чашата с вино и мислеше за странната жена, която бе довел в дома си само преди няколко часа. Спомни си нейните големи изплашени очи и разтрепераните ѝ ръце, изненадата и възхищението ѝ, когато вида внушителната къща, плахия ѝ глас при разговора с Боб Макбрайд.

Дали Лиа наистина е толкова добра актриса?

Без съмнение жена му бе опитна лъжкия — държеше се самонадеяно и нагло дори когато я изобличаваха в измама. В случая обаче положението бе съвсем различно. Пол за първи път я виждаше толкова безпомощна и срамежлива, притеснена и несигурна. В действителност никога не бе предполагал, че Лиа е способна да изпитва подобни чувства. Дори в редките мигове на благоразположение и доброта, тя запазваше обичайната си самоувереност и дръзкото арогантно поведение, което плашеше хората и в същото време ги привличаше.

Пол свъси вежди и неволно смачка залък хляб между пръстите си, разсъждавайки върху този опасен чар. Осъзна с отчаяние, че душевно и емоционално все още бе уязвим и чувствителен към излъчването ѝ. Въпреки дълбокото си презрение към Лиа Темпъл, Пол бе пленник на нейната физическа красота и неизречени обещания, макар да знаеше, че Лиа не е в състояние да ги изпълни — обещания за ласки и топлина в пълен контраст с действителността.

Още жадуваше за този нежен съкровен образ, копнееше за предизвикателната неуловима жена, която не напусна мечтите му, но за съжаление щеше да остане само плод на въображението му...

— По дяволите! — възкликна Пол и погледна първо ръчния си часовник, после вратата.

Лиа отново спечели.

За пореден път, помисли отчаяно Пол. Беше ѝ предоставил документите за развод и ако всичко вървеше според предварителния план, вече трябваше да е свободен. Тази вечер Лиа нямаше да смуцава с присъствието си неговия дом. Щеше да си е тръгнала със своите ярки, съблазнителни дрехи и невъзпитани приятели и заедно с нея щяха да си отидат жестокостта, подигравките и всички ония тревоги и неприятности, които превърнаха живота му в ад през тези пет дълги години.

Повече от всичко на света Пол бленуваше за тишина и спокойствие. Не желаше Лиа в къщата си. Искаше да е сам; мечтаеше времето да изцери измъчената му душа и да го изправи на крака. А вместо това, ето че отново преживяваше жалката, измислена драма на жена си, играеше отредената му роля, подскачаше послушно като марионетка и правеше всичко, каквото Лиа очакваше от него, а тя навярно тайно тържествуваше и му се присмиваше с красивите си очи...

Сведе поглед към масата и забеляза очертанията на сянка. Вдигна глава и се вцепени от изненада.

Лиа стоеше смутено на вратата с широко отворени очи и неспокойно изражение.

— Извинявай — рече тихо тя. — Много ли закъснях? Аз... не можах да намеря трапезарията и нямаше кого да питам...

Не могла да намери трапезарията...

Обзелото го раздражение много скоро се уталожиха под въздействието на смуцението от външния ѝ вид. Бе изсушила с четка късата, момчешки подстригана коса и не носеше почти никакъв грим, освен бледорозово червило на устните. Едва сега си даде сметка, че с изключение на последните посещения в болницата не помнеше лицето ѝ без сенки, руж и очна линия.

Стеснението в позата ѝ, нежната фигура и бледите страни със заздравяващи белези ѝ придаваха изключителна деликатност и уязвимост. Пол преглътна с усилие и се вторачи в стройното ѝ тяло през букета от пролетни цветя в средата на масата.

Бе облечена в бяла памучна рокля с красива бродерия от малки бели цветчета около деколтето и подгъва. На кръста имаше тънък златен колан в тон с ниските ѝ сандали. Изранените ѝ ръце, особено лявата с тежката превръзка, изглеждаха слаби и крехки.

Пол не откъсваше очи от роклята, объркан и разстроен повече от обикновено.

Бе купил тази рокля за подарък на Лиа при една от честите си командировки в Средния Изток. Спомни си с каква любов я избра от елегантен бутик в Кайро. Това бе преди години, в първите щастливи дни след брака им, когато Пол все още я обсипваше с подаръци и нежно внимание.

„Господи! За каква ме мислиш — насмешливо възкликна Лиа, когато ѝ подари фееричната дреха. — Явно изобщо не познаваш жена си, Пол!“ „Явно — бе отвърнал той, засегнат от презрителното ѝ отношение, — но бързо се уча, Лиа.“

Неприятният спомен избледня. Пол отправи очи към Лиа. Тя седна на масата срещу него и боязливо погледна приборите и стъклениите чаши.

— Никога не съм те виждал с тая рокля — обади се внезапно той.

— Защо? Неприлична ли е? — сепна се тя, а бузите ѝ порозовяха от притеснение. — Не знаех какво да облека за вечеря, но Дорис каза...

— Чудесна е! — прекъсна я той и се ядоса на себе си, че позволява на тази жена да наруши душевното му равновесие. — Мислех, че не я харесваш. Винаги казваше, че не е в твой стил.

— Аз не... Не харесвам ония дрехи — пи от чашата тя и силно се изчерви.

— Кои?

— В гардероба. Не ми харесват. Изглеждат едни такива... — търсеше подходящата дума.

Пол мрачно я наблюдаваше. По устните му плъзна горчива усмивка. Гардеробът на Лиа Темпъл бе съвършено неподходящ за човек, симулиращ невинност, реши той. Жена му умишлено подбираше екстравагантни, прилепнали по тялото дрехи, чийто добре обмислен ефект бе да съблазняват — да привличат и задържат погледите на всички мъже в стаята.

Лиа все показваше нещо, което не бе в състояние да даде, помисли Пол. Винаги изглеждаше толкова чувствена и сексапилна, че мъжете изгаряха от желание да я притежават. В леглото обаче се държеше или високомерно, или преднамерено студено. Липсваше ѝ

нежност и топлина, а подигравателните ѝ намеци бяха в състояние да накарат всеки мъж да се почувства импотентен...

— Какви? — сопна се той и тръсна глава да прогони смущаващия спомен за нощите, прекарани с Лиа в леглото. — Лиа, та ти изхарчи цяло състояние за тях! И сега твърдиш, че не ги харесваш? Остава да кажеш, че искаш да отидеш до Париж и да си купиш нови за пролетта!

Тя пребледня и внезапно замълча. Избягваше погледа му и си играеше несъзнателно с вилицата.

В този миг в стаята влезе готвачът Хайнц — пълничък дребен човек с добродушно изражение и весела усмивка.

— Добре дошла у дома, госпожо Темпъл — наруши мрачната тишина той. — Радвам се да ви видя отново. Много се радвам наистина!

Лиа неуверено кимна и отправи поглед към Пол. В очите ѝ се четеше зов за помощ.

О, разбирам, помисли Пол с язвителен сарказъм. Тя не знае кой е Хайнц. Сега навярно трябва да ѝ представя готвача, който работи в имението от петнадесет години, и да ѝ обясня кой е. Господи!

В гърдите му се надигна гняв. Ненавиждаше жена си заради упоритостта, с която продължаваше абсурдния театър и го поставяше в неудобно положение.

Хайнц търпеливо чакаше поръчката. Дебелият му корем опъваше бялата престилка, а плешивата му глава бе наклонена любопитно на една страна.

— Госпожа Темпъл не може да те познае, Хайнц — рече безизразно Пол. — Изглежда страда от временна загуба на паметта.

Хайнц наведе розовото си теме към Лиа, сякаш винаги бе изпитвал към нея само най-приятелски чувства, макар че в действителност Пол няколко пъти ги бе чул да се карат. Хайнц ненавиждаше да му се бъркат в кухнята, а Лиа не можеше да се примири с факта, че някой се противопоставя на желанията ѝ. Това обясняваше неизбежните сблъсъци между двамата, които често възникваха по най-дребен повод.

— Съжалявам, госпожо Темпъл — промълви Хайнц. — Надявам се, че скоро ще се оправите.

— Благодаря — прошепна Лиа и погледна нервно бялата престилка на готвача, по която нямаше и петънце. — Вие... Вие ли готвите?

— Да — отговори той, без да се смути от странния въпрос. — А за довечера — добави Хайнц и потри пълничките си червени ръце — съм приготвил чудесна крем супа от картофи, печено агнешко със сос от джоджен и пресни картофи с магданоз. Харесват ли менюто?

Лиа се вторачи в него, сетне отново хвърли разтревожен поглед на Пол.

— Чудесно, Хайнц! — обади се Пол. Внезапно изпита съчувствие към Лиа и се изненада от реакцията си. — Убеден съм, че госпожа Темпъл ще хареса гозбите ти след цяла седмица болнична храна.

Хайнц кимна и излезе от стаята. Двамата останаха сами. Отново настъпи неловко мълчание. Погълната от мисли, Лиа въртеше вилицата и избягваше погледа на мъжа си.

— Какво е крем супа? — попита най-сетне тя и обърна към него невинните си детски очи.

В първия миг той махна с ръка, сетне се вцепени, поразен от изражението ѝ. Лиа се взираше в него с такъв чист и искрен поглед, че Пол целият се разтрепери. Нямаше я обичайната лукава усмивка. Очите ѝ не излъчваха съблазън, загадъчност или презрение, а най-обикновено любопитство.

— Това е вид супа — отвърна меко той, — която се прави от различни зеленчуци. В случая картофите и лукът се сваряват и се пасират. После бавно се прибавя мляко, масло и подправки на вкус. Хайнц обикновено я поднася студена.

— Студена супа?! — изпадна в недоумение Лиа. — В болницата пациентите винаги протестираха, когато сестрите им сервираха студена супа.

— Досега не съм чул някой да харесва болнична храна! — засмя се Пол. — Крем супата обаче по принцип се яде студена. Всъщност тя е едно от твоите любими ястия — той отпи глътка вино и ѝ хвърли изпитателен поглед. — Може би затова Хайнц е решил да ти направи приятна изненада.

— Не си спомням — рече тя с отчаяние и притисна с пръсти слепоочията си, сякаш ръцете по някакъв начин можеха да възобновят

правилното функциониране на мозъка. — Не помня какво обичам и какво не обичам. Но в едно нещо съм убедена: не харесвам репички! — по устните ѝ пробягна усмивка.

— Откъде знаеш, Лиа? — неволно се усмихна в отговор той, трогнат от неочакваната ѝ топлина. За първи път след злополуката я виждаше засмяна.

— Изплюх ги — призна тя. — Като ми донесоха храна в началото, бях толкова гладна, че исках да изям всичко. Отворих уста и налапах цяла лъжица наведнъж, но веднага ги изплюх обратно върху чинията. После Дорис трябваше да чисти. Ужасна работа!

Пол отново се усмихна въпреки волята си. Беше доста объркан.

Жена му бе болезнено чувствителна към своя произход и бедното си минало. Винаги изпитваше смущение и несигурност сред хората от висшето общество и умишлено избягваше ситуации, в които съществуваше вероятност да се изложи. Пол подозираше каква упоритата борба водеше Лиа през всичките тези години, да бъде приета в обществото. Тя използваше ловко цялата си изобретателност и хитрост, за да стане част от неговата среда и да придобие изисканите обноски и маниери на дамите около нея.

Не можеше да си представи предишната Лиа Темпъл да разказва подобна история. Все едно съзнателно да признае колко грубо и невъзпитано се е държала. По-скоро щеше да се постарее бързо да потули случката и в същото време да се изпълни с безпричинна злоба към всеки, станал неволно свидетел на гафа.

За първи път, макар и с нежелание, Пол се усъмни, че Лиа действително страда от амнезия. Обзе го отчаяние. Запита се докъде се простират задълженията му. Трябва ли да се грижи за нея, докато оздравее напълно? И колко ли ще продължи това?

Хайнц донесе супника и се загледа внимателно в Лиа. Лицето му грейна от щастие, когато тя опита супата и възкликна с удоволствие.

Готвачът се отправя към кухнята с усмивка на уста. Пол наблюдаваше жена си в мрачно мълчание. Тя поглъщаше гъстата студена течност с почти детски ентузиазъм и от време на време поглеждаше Пол. В очите ѝ проблясваше топлина, която караше сърцето му да подскача.

Няма да се поддам... Не мога да разреша това да се повтори, мислеше той с нарастващо отчаяние. Не бива да я оставя отново да ме

омагьоса с невинните си очи и привидната си безпомощност. Подал съм документи за развод, адвокатите вече са задвижили делото, и това е единственият ми шанс да се отърва от нея и да бъде свободен. Не трябва да ѝ позволя да спечели и този път!

— Обичам ли агнешко? — попита тихо Лиа. Внимателно остави черпака в супника и му хвърли загрижен умоляващ поглед.

— Моля?

— Агнешко — повтори тя. — Обичам ли да ям агнешко?

Той седеше мълчаливо и я наблюдаваше от другия край на масата с безизразни студени очи.

— Струва ми се... — размърда се неудобно в стола тя, а страните ѝ отново порозовяха. — Искан да кажа, че агънцата са като бебета, нали? Мънички, пухкави... Мисълта да ги ям ми се струва... — замълча Лиа, явно обезпокоена от втречения му поглед, и взе да дърпа ресните на ленената салфетка, поставена на масата пред нея.

— Да, Лиа — обади се най-сетне Пол, за да наруши неловката тишина. — Винаги си харесвала агнешко месо. Повече от телешкото дори. Никога не пропускаше случай да отбележиш, че е по-крехко.

— Аха — прошепна тя. Избягна очите му и се вторачи в красивия букет от пролетни цветя.

Навън мракът се сгъсти, а някъде далеч от дървото край поточето се обади самотна кукумявка.

Поройният дъжд блъскаше яростно избелелите стени на стария обор. Равномерното трополене на дъждовните капки по покрива караше човек да се чувства на сигурно място в уютния топъл хамбар. Лиа се бе сгушила върху купа сено, нахвърляно в единия ъгъл на обширното сумрачно помещение. Вдишваше с удоволствие смесения аромат на сено и коне и се наслаждаваше на самотата и спокойствието.

Тук се чувстваше много по-удобно, отколкото в огромната къща, потънала в разкош и великолепиe. Стаите на къщата сякаш бяха пълни с призраци и духове, с безброй предмети, които я плашеха и непрестанно ѝ напомняха за едно изгубено минало... и една друга жена.

Обгърна с ръце свитите си крака и постави брадичка върху коленете. Очите ѝ бяха замечтани. Мислеше за жената, която доскоро

бе обитавала прекрасните стаи и бе свързана по някакъв странен и необясним начин със собственото ѝ аз.

Каква бе тази жена, наречена Лиа Темпъл? Често заставаше пред огледалото с тайната надежда да си спомни нещо, ала уви! Пред нея се появяваше само едно красиво тъжно лице и свършено непознато тяло. Най-доброто огледало представляваха очите на хората около нея — очи, пълни с омраза, подозрение, насмешка или любезна студенина.

Всеки един от тях, от готвача Хайнц и Боб Макбрайд до малката Али, я наблюдаваше по свой особен начин, ала в ничий поглед нямаше любов. Дори добросърдечната Ана не успяваше да преправи гласа и лицето си, когато говореше с господарката си.

Господи, тази Лиа сигурно е била отвратителна! Вероятно се е държала грубо и жестоко към всички, дори към двете сладки момиченца. Но тази Лиа съм аз, защото жената, живяла в тялото и душата ѝ, не бе друг човек, макар да нямаше спомени от това минало. И сега идваше време да поеме отговорността за извършените постъпки и страданията, което бе причинила на хората.

Потрепери от тревога. Отвори нервно малката тетрадка върху коленете си, насочи я към бледия лъч светлина, който се прокрадваше през прозореца, и се зачете в неравния властен почерк.

„Ненавиждам това мръсно копеле! С всеки изминат ден го мразя все повече и повече. За кой се мисли, по дяволите? За всемогъщия и недосегаем Бог? Сякаш е под достойнството му да докосне отрепка като мен! Понякога наистина ми се иска да го убия...“

Лиа потрепери, бързо затвори тетрадката и я пъкна обратно в джоба на якето, сякаш хартията изгаряше пръстите ѝ.

Откри малкия дневник с кожена подвързия в шкафчето с бельото. В началото не знаеше какво представлява, но много скоро разбра неговото предназначение. Страниците криеха послание от предишната Лиа, ала сега тя не бе в състояние да ги чете. Бяха наситени с болка и гняв, със злоба и безмилостни преценки. Бе писала за хората в имението и за няколко други познати, които не помнеше. Думите бяха пропити с отвращение и присмех: Лиа се подиграваше на всички, дори на „мършавата Али и дебелия ѝ сестра“.

Ала нищо не можеше да се сравни със злобата и яростта ѝ към Пол Темпъл. Не проумяваше причината за тази огромна ненавист.

Защо тя... всъщност аз... Защо съм го мразила толкова силно? Какво е направил, за да пробуди у мен такъв гняв и огорчение?

В дневника не се споменаваха нищо по този въпрос. Отговор нямаше и в собственото ѝ съзнание. Пол Темпъл обикновено се държеше студено и на разстояние, ала винаги се отзоваваше с готовност и загриженост, когато Лиа се нуждаеше от информация.

Понякога Пол неволно забравяше обичайната си предпазливост, отпускаше се и се смееше весело на някоя нейна дума или я поглеждаше с изненада и топлота. В такива кратки мигове сърцето ѝ подскачаше и започваше да бие лудо в гърдите и тя с тревога осъзнаваше, че копнее да го докосне, да сложи длан на гърдите му или да прокара пръсти по загорелите му скули, по изваяните устни...

Потрепери и обви ръце около тялото си. Замисли се за любовта и физическото привличане. Още първия ден, когато пристигна в имението, тя откри огромната библиотека и започна да чете с настървение и жажда. Искеше да разбере какви чувства и мисли вълнуват хората.

Книгите ѝ помагаша много. От тях черпеше информация за безброй неща, преживяваше с въображаемите герои случки, които паметта ѝ бе изгубила по някакъв странен начин. Повечето книги обаче сякаш описваха любовта между мъжа и жената.

Очевидно чувството на близост между хората бе нещо прекрасно. Героите в романите бяха готови на всичко заради страстта си: изгаряха от желание да се борят и жертват, дори да крадат и убиват, за да спечелят и задържат любимия човек.

Любовните истории в романите обикновено имаха щастлив край. На последната страница влюбените се събираха и притиснати един до друг, отправяха поглед към красивото бъдеще. В действителност обаче нещата бяха по-различни, помисли с тъга Лиа. В истинския живот съществуваха дълбоки пропасти между хората, съпътстваха ги болезнени грешки и враждебност, омраза и неприязън помрачаваше дните им.

Ето например тя и Пол Темпъл. Всяка вечер сядаха един срещу друг на дългата маса сред неловко мълчание и се мъчеха да поддържат любезен разговор. Във въздуха витаеше почти осезаемо недоверие и напрежение. Лиа стоеше притихнала на стола и съзнателно потискаше любопитството си, защото знаеше, че Пол се дразни от въпросите ѝ.

Сега вече разбираше: Пол бе убеден, че е измислила цялата история със загубата на паметта от неизвестни користни подбуди и явно вярваше, че Лиа е напълно способна да извърши подобна измама.

Не можеше да проумее защо ще се преструва, че е болна от амнезия. Защо, за Бога, някой ще симулира такава безпомощност и самота? Какво би накарало човек да играе подобна роля?

Лиа така отчаяно желаше да възвърне спомените си, че бе готова на всичко. Дори да се окаже, че е водила ужасен живот, поне ще знае какво е вършила... Ще преосмисли постъпките си, ще се опита да разбере себе си и да поправи някак нещата.

Вместо това обаче непрестанно се носеше в огромна безплодна пустош без знаци и табели, пропадеше все по-дълбоко и по-дълбоко в бездънна пропаст, пълна с ужаси и опасности. Нямаше спомени, на които да се опре, нямаше приятел, който да ѝ помогне и подаде ръка. Скиташе объркана и сама в безкрайна празнота.

Мисълта за самотата така я натъжи, че отново ѝ се доплака. Мразеше да се поддава на отчаяние и се опита да потисне чувствата си, ала въпреки това няколко сълзи бликнаха от очите ѝ и се търкулнаха по лицето.

Подсмъркна и вдигна глава. Някъде наблизо се разнесе шум.

Спомни си първите страховити нощи в непознатата спалня и ѝ се стори, че долетелият шум приличаше на сподавен плач. Затаи дъх и изтри с ръка мокрото си лице. Измъкна се от скривалището, изтръска дрехите си от полепналите сламки и запристъпва безшумно към източника на звука.

Хълцането идваше от малката ковачница, чиято врата бе от дебели тежки греди и вместо дръжка имаше стара конска подкова. Лицето на Лиа бе бледо и напрегнато. Тя се спря и се вторачи в подковата. Накрая се престаши, протегна ръка и дръпна студеното желязо. Бутна вратата и отвори широко очи от изненада и тревога. Вътре в стаичката, върху куп прашни чували, седеше Бони Макбрайд и ридаеше от мъка. Гледката бе направо покъртителна. Косата на малкото момиче бе разрошена, а красивите черти на пълничкото ѝ лице се губеха под размазания от сълзите грим.

Докато се тресеше от плач, Бони несъзнателно ровеше с ръце в купчина кутии и хартийки, разпилени върху чувалите и пода. Лиа

забеляза няколко обвивки от шоколад и сладкиши, найлонови пликчета от бонбони и картонена кутия от тези, в които се продаваха понички.

Сред остатъците от малкото пиршество се виждаха и други предмети: златни гилзи от червило, кристални шишенца парфюм, фини кутийки с пудра и миниатюрни четчици.

Изглеждаха досущ като нещата, пръснати по бюрото и тоалетките в собствената ѝ стая, изненада се Лиа. Всъщност някои от тях носеха дори същите отличителни знаци, гравирани върху стъклениците и пластмасови кутийки. На пода лежеше голямо ръчно огледало, наполовина завито с грубо конопено зебло.

Очевидно Бони бе гримирала лицето си, похапвайки, когато мъката я бе връхлетяла, реши Лиа. Тя стоеше нерешително до вратата и се чудеше какво да прави. Сърцето ѝ се късаше от болка при вида на нещастното дете, ала не разбираше причината за страданието му и не знаеше какво да му каже.

Докато Лиа се колебаеше, Бони вдигна глава. Лицето ѝ бе мокро и подпухнало. Зачервените ѝ очи се разшириха от ужас и тя отново избухна в плач.

— Не казвай на мама! — изпищя тя. — Моля те, не ѝ казвай! Ще ти ги платя — продължи Бони със задавен глас. — Всичко ще ти платя от стипендията. Само почакай до петък и не казвай на родителите ми, моля те!

— Какво да не им казвам? — озадачи се Лиа.

— Не ти ли разрешават да носиш грим, Бони?

Бони се втренчи в нея. Замълча за миг, сетне се изправи предизвикателно, очевидно завладяна от някакво ново чувство, и прикова дръзко очи в Лиа.

— Мислиш, че си много умна, а? — разкрещя се тя. Гласът ѝ преливаше от болка и ярост. — Уж не помниш нищо, а непрекъснато се присмиваш на всички. Въобразяваш си, че можеш да ни се подиграваш само защото си красива и... И притежаваш скъпи неща. Мразя те!

Лиа стоеше безмълвно, потресена от гневния изблик на Бони и се чудеше какво толкова е сторила, за да предизвика ненавистта на това дете.

— Нарочно се преструваш, че не знаеш откъде съм взела тези неща — продължи Бони с горчивина в гласа. Явно вече не бе в състояние да спре. — Играеш си с мен, а? Както котката си играе с

мишката, преди да я изяде. Знам, че си подла и обичаш да гледаш страданието на хората. Ще отидеш да кажеш на родителите ми и ще ми довлечеш куп неприятности. А после ще злорадстваш, нали?

— Бони, аз...

— Все едно! Хич не ми пука! Ясно ли ти е? Пет пари не давам какво ще правиш! Защото много скоро самата аз ще направя нещо и тогава вече никой няма да може да ме обиди. Ще съжаляваш! Почакай само и ще видиш!

Лиа се вцепени. По гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Тя се взираше в Бони. Гневът постепенно се оттегляше от подутото нещастно лице на момичето и отстъпваше място на огромно отчаяние.

— Бони... — подхвана безпомощно Лиа, ужасена от думите и държането на детето.

— Ще те науча аз! — задави се Бони. Риташе разпилените станиоли и козметични средства и яростно ги тъпчеше с маратонките си. Лиа посегна да я погали, ала Бони се отскубна, побягна трмаво през обора и изскочи навън в студения пролетен дъжд.

Лиа се загледа разтревожено след Бони. Сетне бавно се наведе, събра всичките хартийки и шишенца и ги изхвърли в коша до вратата. Поразена и съкрушена от последните думи на момичето, тя прикова очи в шарените късчета хартия и станиол, които проблясваха на дъното на кофата.

Да каже ли на някой? Бони я обвини, че иска да я zlepостави пред родителите ѝ. Лиа, разбира се, бе далеч от мисълта да споделя с тях случилото се, защото така щеше само да оправдае подозренията на Бони.

В същото време обаче се страхуваше от отчаянието в очите на детето и неясните ѝ заплахи, че „ще направи нещо“.

Поклати глава, сбърчи чело и прехапа устни. Проблемът бе в това, че не знаеше как постъпват хората в подобни случаи. Нямаше опит и трябваше да разчита единствено на своята собствена, макар и често погрешна, преценка.

— Здравейте, госпожо Темпъл — разнесе се дрезгав глас.

Лиа се стресна.

— Здравейте — рече тя колебливо и се обърна. Видя млад мъж, който държеше дълъг навит кабел и електрическа ножовка. Беше рус и строен, среден на ръст, със сипаничаво лице и неспокойни сини очи.

— Хубав дъжд, а? — поде мъжът. Вдигна ножовката и праметна през рамо кабела. — Всичко ще се разделени.

— Да — промърмори Лиа и смутено сведе поглед към прашните дъски на пода. Измъчваше се от неудобното положение, което се повтаряше почти ежедневно. Нямаше ни най-малка представа кой е младият човек, как се казва и какво работи във фермата. Не знаеше какво се е случило между тях в миналото, нито пък какви трябва да са сегашните им отношения и се чудеше как да се държи.

С успокоение забеляза обаче, че лицето му не излъчва враждебност. За разлика от повечето хора в имението в очите му се криеше само най-обикновено любопитство. Изражението му ѝ напомни за топлото приятелско отношение в болницата, където хората нямаха предварително изградено мнение за нея.

— Виждам ви за първи път — продължи той. — Почнах работа тук едва преди няколко дни. Казвам се Тим Конър.

— Здравей, Тим — усмихна се тя и почувства невероятно облекчение. Бе прекрасно да срещне съвършено непознат човек, който започваше като нея отначало. Странно защо, ала усещаше близост към Тим — съпричастност, каквато не бе изпитала досега към никого в този непонятен нов свят. — Приятно ми е да се запознаем — промърмори Лиа и стисна протегнатата му ръка. — Харесва ли ти работата тук?

— Да — вдигна рамене той. — По-добре, отколкото да живея от помощи за безработни.

Лиа свъси вежди — какво означаваше „помощи за безработни“... Вдигна очи и забеляза, че Тим я изучава внимателно.

— Хм — покашля се той. — Чух, че сте пострадали наскоро при някакъв инцидент...

— Да — кимна нервно тя и се усмихна. — Вече съм по-добре. Раните ми заздравяват, а вчера ми свалиха превръзката на ръката.

— Чудесно! — поколеба се младият мъж. Пристъпи от единия на другия крак, покашля се и отново отправи взор към Лиа. — Боб каза, че сте си ударили главата? Нещо като загуба на паметта?

Лиа се притесни. Мразеше да говори за болестта, защото имаше чувството, че всички знаят за нейната борба и терзания.

— А, и това се оправя — излъга тя с почти детска гордост. — Вече си спомням доста работи. Нищо ми няма.

— Наистина ли? — възкликна Тим с интерес.

— Да — по устните ѝ пробягна неспокойна усмивка. Промърмори „довиждане“ и бързо тръгна, преди младият човек да продължи разговора.

Спря се на вратата на обора и вдигна качулката на якето. Сетне се затича в дъжда. Дълго време усещаше замисления поглед на Тим.

ПЕТА ГЛАВА

Кен Холкрос се облегна на стола и се вгледа внимателно в красивото лице на жената пред него.

Скръстила кротко ръце, тя лежеше на кожен диван. Носеше кремав костюм и синя копринена блуза. Очите ѝ бяха затворени, а гъстите ѝ черни мигли хвърляха сянка върху бледите страни. Изящно оформените ѝ устни изглеждаха меки и розови като на малко дете.

— Лиа! — рече тихо лекарят. — Чуваш ли ме, Лиа?

— Да — отвърна тя с плътен, сънен глас.

— Добре. А сега, Лиа, върни се назад в миналото. Много, много назад, нали?

— Да — прошепна Лиа.

— Чудесно! На колко години си в момента, Лиа?

— На четири — отвърна тя с тънък, писклив гласец. Вдигна ръка и показа четири пръста. — Само на четири.

Лекарят се втренчи в младата жена. Очите му проблеснаха от любопитство зад дебелите стъкла на очилата. За първи път Лиа се връщаше толкова назад в миналото. Нямахше абсолютно никаква представа какво ще се случи.

— А къде се намираш, Лиа? Хубава ли е стаята?

— Не — изхълца тя и поклати отривисто глава. — Не е хубава. Страх ме е — Лиа обгърна тялото си с ръце и придоби тревожно изражение.

— Къде е това, Лиа? — повтори настойчиво доктор Холкрос.

— Не знам. Някакво място. Госпожата ме доведе тук.

— Коя госпожа?

— Ами тая, дето дойде у нас. Мама не се прибра и аз се разплаках. Госпожата дойде и ме отведе.

— А майка ти защо не се прибра?

— Госпожата каза, че е избягала. Тя каза, че мама не ме иска повече. Мама избяга и аз трябваше да отида на онова място.

Кен Холкрос бързо записваше в тефтерчето си и от време на време хвърляше поглед към нещастното лице на жената.

— Сама ли си, Лиа?

— Не — лицето ѝ неочаквано светна от радост и тя отново обгърна с ръце тялото си. — Имам си кукла.

— Обичаш ли я, Лиа?

— Обичам моята кукла — запя нежно тя с тънкото си детско гласче, усмихна се и заклати рамене, сякаш люлееше куклата. — Обичам моята кукла, обичам моята кукла... — лицето ѝ внезапно се разкриви от мъка, а по бузите ѝ потекоха сълзи.

— Лиа? Какво има?

— Взеха ми куклата — пропищя тя и скочи в леглото. — Взеха ми куклата!

— Кой ти я взе?

— Госпожата и една друга госпожа. Казаха, че куклата е много мръсна. Взеха ми я. Искam си куклата! — хлипаше тя, превиваше се и плачеше сърцераздирателно. — Искam си куклата, искam си куклата, искam си куклата...

Въпреки дългите години на лекарска практика, през които бе станал свидетел на какви ли не покъртителни сцени, Кен Холкрос бе съкрушен. Не за първи път се срещаше с такива хора — бездушни, готови да лишат беззащитните деца от единствената им утеха.

В момента обаче Лиа Темпъл едва ли имаше нужда от неговото възмущение и състрадание. Възвърна самообладанието си и взе да успокоява разстроената жена.

— Хайде да се махнем от това място, Лиа, а? Хайде да се махнем и да продължим напред!

— Да — кимна послушно тя и преглътна с усилие. — Тръгвам.

— Добре. Хайде сега, давай нататък и спри, където искаш.

Кен я преведе през няколко откъслечни епизода от истории, които вече знаеше от предишните сеанси: чужди домове, нови родители, объркване, страх, разбити надежди и нарастващо отчуждение. Спомените изглежда бяха непокътнати, ала объркани и хаотични.

Лицето ѝ отново придоби напрегнато изражение, тя сграбчи облегалките на дивана и изопна тяло.

Лекарят застина в очакване. Подозираше, че навлизат в опасни води, но се надяваше, че пациентката му е подготвена.

— Лиа? На колко години си сега?

— На единадесет — гласът ѝ се промени и придоби по-плътен тембър. — Навърших единадесет през есента. Сега е пролет и живея в нов дом.

— Харесва ли ти там, Лиа?

— Не е лошо — рече безучастно тя и сви рамене. — Има и други деца. Има и едно малко бебе. Казва се Томи и е много сладък.

— Виждаш ли някой друг?

— Майката и бащата, аз и бебето, малко бавноразвиващо се момиче и Алън — Лиа отново се вкопчи здраво в дивана.

— Кой е Алън, Лиа?

— Той е тяхно дете. Искам да кажа, само той им е роден син. Аз, бебето и малкото момиченце сме осиновени, но Алън е техен. Той е на шестнадесет.

— Харесваш ли го, Лиа?

— Ами... красив е, наистина — усмихна се дяволито Лиа. — Висок, с черна коса и тренира баскетбол. Има яке с кожени ръкави.

Изведнъж лицето ѝ тревожно пребледня и тя се разтрепери.

— Какво става, Лиа?

— Сами сме — прошепна тя. — Аз и Алън. Родителите заведоха малките на лекар и ние останахме сами.

— Е, и какво страшно има в това?

— Алън... Той се държи много странно. Плаши ме. Няма да спре... — неочаквано жената на дивана се разпищя от болка и страдание. Лекарят я наблюдаваше, без да помръдне. В сивите му очи се криеше съчувствие. — Ох! — стенеше Лиа. — Ох, боли! Господи, какъв ужас! Ужас, ужас... — хълцаше тя. Постепенно утихна и се сгуши на леглото. Крехкото ѝ тяло сякаш бе разкъсано на парчета.

— Успокой се, Лиа! Вече всичко е наред. Върви напред, за да премине болката.

Лицето ѝ се проясни, сетне стана студено и безизразно. Стисна красивите си устни, легна удобно на дивана и отметна глава с безразличие.

— Лиа? — погледна я с интерес лекарят. — А сега къде си?

— На улицата. Избягах от къщи. Повече няма да позволя на оня кучи син да ме докосва! Достатъчно го търпях да се гаври с мен! Край!

— Каза ли на родителите му какво прави с теб?

— Моля?! — възкликна цинично тя. — Кой ще ми повярва? Те си въобразяват, че тяхното мамино синче е ангел. Щях да отнеса боя вместо него. Затова го наръгах с неговото джобно ножче и избягах. Господи, как съжалявам, че не го убих!

— А какво правиш на улицата? Как преживяваш?

— Оправям се — отвърна студено тя.

— Как? Та ти си само на единадесет години!

— Вече съм на дванадесет! И освен това съм умна и находчива. Хората ме пращат да им върша различни услуги, разнасям пакети и правя още какво ли не.

— Проституираш ли?

— Не! — изкрещя тя с неочаквана ярост. — Няма да позволя на никой да се гаври с мен! Никога, никога, никога... — ръцете ѝ трепереха от вълнение. — Божичко, защо не го убих! — прошепна тя. — Заслужава да умре, задето направи това с мен. Наистина искам да го убия. Искам да го убия, защото ми причини болка.

Доктор Холкрос вдигна поглед, разтревожен от злокобното изражение на Лиа и яростно присвитите ѝ устни. Гласът ѝ бе изгубил детската невинност и звучеше заплашително.

— Кой, Лиа? — наведе се към нея той. — Кой искаш да убиеш?

— Него — произнесе мрачно тя. — Онзи кучи син, дете се отнася с мен като с курва, дете... Дето го прави с мен и после става и си тръгва, ей така. Мразя го! Божичко, как го мразя!

— Лиа — повтори търпеливо лекарят, — кого мразиш? Алън ли? Момчето, което те изнасили?

— Да — прошепна тя и отново се отпусна върху възглавницата. — И другия — добави неочаквано Лиа. — Другият също. Искам и двамата да умрат.

Доктор Холкрос потрепери. Той знаеше, че въпреки дръзкото си предизвикателно държание през живота си тя бе имала сексуални контакти само с двама мъже. Единият от тях бе Алън — грубият и брутален тийнейджър, малтретирал Лиа в продължение на няколко месеца в дома на осиновителите ѝ преди много, много години.

А другият бе мъжът ѝ, Пол Темпъл.

— А сега как се чувствуваш, Лиа? — вторачи се лекарят в своята пациентка, която бе в пълно съзнание и го гледаше от другата страна на голямото бюро, отрупано с книжа и документи. Тя седеше в мекия въртящ се стол срещу лекаря.

— Чудесно! — усмихна се Лиа. — Чувствам се превъзходно! Лека като перушинка, безгрижна... Винаги ли е така?

— Състоянието след хипноза ли?

Лиа кимна.

— Невинаги — отвърна доктор Холкрос. — Това е първият ни сеанс след произшествието, Лиа, и по моя преценка — с доста добри резултати. В много случаи ти се разстройваше от преживяното и не можеше да се успокоиш дълго след края на сеансите.

Лиа се взираше в него с широко отворени очи. Холкрос се замисли за предишните сеанси, а сетне си припомни, че по нейно желание спряха лечението няколко седмици преди злополуката.

„Виж какво, докторе, с тия сеанси само тъпчем на едно и също място. Ще мина и без тях. Мозъкът ми вече прилича на изцеден лимон. Струва ми се, че не ми помагаш много. Пък и честно казано, не мисля, че се нуждая от помощ. И така съм си добре.“ С тези думи тя тръсна предизвикателно буйната си изрусена коса, врътна се на високите си токчета и напусна кабинета и живота му. Не я видя повече, докато постъпи в болницата, объркана, сломена, загубила представа за собствената си личност.

Кен Холкрос не можеше да си обясни желанието на Лиа да спрат психотерапията. Струваше му се, че младата жена крие нещо; сякаш имаше причина да се страхува от хипнотичните сеанси, които разголваха душата и тайните ѝ мисли...

— А днес спомних ли си нещо? — попита Лиа със загрижен глас.

— Да, Лиа — отвърна тихо лекарят. — Каза ми някои работи, които всъщност съм чувал и преди.

— Какви работи?

Кен прикова поглед в красивите ѝ очи, трогнат от плахата настойчивост в гласа ѝ.

— Ами разказа ми например за куклата, която си имала, като си била на четири години. Явно си я обичала много.

— Наистина ли? — усмихна се тъжно тя. — Ех, как ми се иска да си спомня! Какво не бих дала да си спомня разни случки от детството... — замълча и се умисли, а пръстите ѝ се плъзнаха по полата. — Кажете ми, доктор Холкрос, защо си спомням тези неща под хипноза, а когато съм в съзнание, не мога?

— Това са различни видове спомени, Лиа. Виждаш ли, паметта е като голям шкаф за съхранение на информация с много заключени врати и специални ключове за отделните ключалки. Ти очевидно притежаваш ключ към общата памет, ала нямаш ключ към спомените от личния живот. Когато си под хипноза обаче — добави той, — преминаваш през тази врата безпрепятствено.

— И надничам през прозореца? — пошегува се тя и лицето ѝ просветна.

— Нещо подобно — съгласи се лекарят с усмивка, заинтригуван от необикновените промени в личността ѝ след злополуката. Пред него сякаш седеше непозната жена. Нямаше и следа от предишната надменна и войнствена Лиа. Каква необикновена загадка представлява човешкият мозък... — Виждам, че отново носиш пръстените си — отбеляза той след минута мълчание.

— Само два от тях — протегна нежните си ръце тя и показа тежките златни пръстени, отрупани със сапфири и диаманти. — Харесват ли ги?

— Разкошни са! Имаш красиви ръце и пръстените ти стоят чудесно!

Лиа се изчерви от смущение. Неуверената усмивка, плъзнала по устните ѝ, извади лекаря от професионалното му безразличие и го потресе до дъното на душата.

— В кутията за бижута има толкова много, че е грехота да не ги нося. Забавно ми е да ги наблюдавам как блестят на светлината, а от време на време ги подбирам в тон с тоалета.

— Както виждам, не носиш годежния си пръстен — наблюдаваше я той с крайчеца на окоето.

— Как изглежда?

— Голям квадратен смарагд, заобиколен с диаманти.

— В кутията няма такъв — рече Лиа след минута размисъл. — Чудя се, къде ли може да е.

— Той е много скъп, Лиa, и навярно го пазиш в някакъв сейф или на друго сигурно място.

— Трябва да питам Пол — облегна се в стола Лиa. — Може би ще му е приятно — добави тя срамежливо.

— Кое?

— Ако нося годежния пръстен — промърмори Лиa толкова тихо, че Кен едва чу думите ѝ. — Сигурно ще се радва, ако го нося и му покажа, че ми харесва.

— Разбирате ли се с Пол напоследък?

— Да. Малко по-добре, отколкото в началото. Повече си говорим, а понякога дори се смеем заедно. Вчера на вечеря ми каза, че никога не съм изглеждала толкова красива — добави тя, а очите ѝ блестяха. Хвърли поглед към лекаря, сетне бързо склони глава и бузите ѝ порозовяха.

Доктор Холкрос спря поглед на сведеното ѝ лице и разтрепераните пръсти, вкопчени един в друг. Понечи да каже нещо, ала в този миг се почука и външната врата се отвори.

— Извинете — прекрачи прага Пол Темпъл. — Да не ви прекъсвам? Мери каза, че сте свършили и че мога да вляза.

Лиa вдигна рязко глава и затаи дъх при вида на мъжа си. Устните ѝ се отвориха, а в очите ѝ светна радостно пламъче.

Кен Холкрос отмести поглед от пациентката си и посрещна с усмивка съпруга ѝ. Пол бе облечен официално. Носеше панталон от фин вълнен плат и елегантно сако, което прилягаше добре на широките му рамене. Високото му тяло бе стройно, а златната коса блестеше на светлината.

— Здравей, Лиa — усмихна се Пол. — Как мина днес?

— Докторът е доволен — притесни се Лиa. — Каза, че съм си спомнила някои неща.

— Наистина ли, Кен? — Пол се обърна към лекаря. В очите му се четеше интерес.

Кен Холкрос кимна и отвърна спокойно на погледа му. Какво ли мислеше Пол? Още ли вярваше, че жена му се преструва? Или може би безпомощното ѝ състояние най-сетне бе предизвикало състраданието му?

— Да — рече замислено лекарят. — Днес за първи път Лиa възпроизведе някои важни случки от детинството си.

— А сега нищо ли не помниш? — Пол стрелна с очи жена си, после Кен.

— Абсолютно нищо. Но — добави той, като видя помръкналото лице на Лиа — всичко е въпрос на време. Убеден съм, че болестта ѝ е вече попреминала и сигурно скоро ще настъпи подобрене.

— Наистина ли? — зарадва се Лиа. Очите ѝ се изпълниха с надежда.

— Да — успокои я доктор Холкрос.

— Чу ли Пол? — усмихна се Лиа. — Кен мисли, че скоро ще се оправя.

Пол Темпъл погледна мълчаливо жена си. В това време Кен се взираше внимателно в него. С набитото си око лекарят забеляза противоречивите чувства, обзели младия мъж. В първия миг по лицето на Пол се появи тревога и загриженост, сетне страх, напрежение и съчувствие, а накрая нежност.

Докторът разбра: Пол Темпъл вече не се съмняваше, че Лиа е болна.

— Чух, Лиа — отвърна накрая Пол. — Хайде да тръгваме, че ще закъснеем. Имаме резервация за шест, забрави ли?

— Ще вечеряме в китайски ресторант — рече поверително Лиа и се усмихна очарователно. — Обожавам китайската кухня! Миналата седмица я опитах за първи път и оттогава непрекъснато моля Пол да ме заведе отново.

— По цял ден настоява — рече Пол и хвана жена си под ръка. Този път не успя да прикрие закачливата усмивка и нежните нотки в гласа си.

Доктор Холкрос се изправи. Сетне отново се отпусна в стола и запрелиства машинално страниците на бележника, в който записваше часовете с болните.

Накрая се облегна назад и се вторачи в тавана. Мислеше си за загадъчната усмивка на Лиа, изпълнена с плам и нетърпение, за топлината в очите на мъжа ѝ и за грубия глас, прозвучал в кабинета само преди половин час: „Мразя го! Искам да го убия!“

Колко странна е човешката природа! Без съмнение случаят на Лиа Темпъл представляваше ярко доказателство за влиянието на детския опит върху формирането на личността. Освободена от

угнетяващото бреме на спомените, Лиа се бе превърнала в съвършено нов човек.

Но дали доверчивата, щастлива жена, напуснала току-що стаята му, е истинската Лиа Темпъл? Такава ли щеше да стане, ако не бе принудена да се крие под крехката защитна обвивка, която я предпазваше от годините на непоносима болка и страдание?

Или може би този нов образ бе само временно превъплъщение, както при хората, страдащи от раздвоение на личността? В момента бе рано за каквито и да било изводи. Щеше да се произнесе със сигурност едва след завръщането на част от спомените. Въпреки дългогодишния си професионален опит Кен Холкрос си даде сметка, че не е в състояние да предвиди развитието на болестта ѝ.

Напълно вероятно бе Лиа да се върне към предишните си лоши навици, разсъждаваше докторът, да се затвори в себе си и да си изгради нова, още по-здрава защитна обвивка, за да устои на болката, която щеше да е по-силна и отпреди. Не бе изключено да отъждествява интимните отношения с мъжа си със спомена за онзи ужасяващ първи сексуален контакт и да го презира, единствено защото е мъж и желае тялото ѝ.

Доктор Холкрос винаги бе изпитвал страх от тази възможност, а в момента съществуваше и едно допълнително обезпокояващо обстоятелство. Лекарят подозираше, и то не без основание, че има опасност Пол Темпъл отново да се влюби в жена си.

— Искаш ли малко, Лиа?

— Какво е това? — надзърна любопитно в чинията на мъжа си тя.

— Печена сепия. Опитай!

— Сепия?! — разшири очи от ужас Лиа. — Нещо като октопод ли?

— Да, нещо подобно — усмихна се Пол.

— И хората я ядат?! — недоумяваше тя.

— И още как! Смятат я за голям деликатес.

Лиа отново се вторачи с удивление в сивата пихтиеста маса.

Пол гледаше играта на светлини и сенки по лицето ѝ; наслаждаваше се на учуденото ѝ изражение и невинния поглед,

примесен с възхищение и удоволствие.

Бе забавно да я наблюдава как открива света.

Осъзна, че най-сетне се бе освободил от първоначалните си подозрения. Дори и най-добрата актриса не бе в състояние да играе една роля толкова убедително, двадесет и четири часа в денонощието. Все някъде щеше да сгреша и да се издаде. Освен това предишната отегчена и неспокойна Лиа никога нямаше да успее да подправи чистия, ясен поглед и почти детската радост от най-незначителните удоволствия.

Лиа все още изучаваше смаяно сепията и не обръщаше внимание на изпитателния поглед на мъжа си.

— Каква е на вкус? — обади се най-сетне тя.

— Прилича малко на гума, но не е лоша.

— Хм, не мисля така — потрепери от погнуса Лиа. — Но ще взема скариди, ако нямаш нищо против.

— Заповядай!

— Сигурен ли си, че не ги искаш? — намръщи се загрижено тя. — Не искам да се тъпча. Ще заприличам на прасе. И без това ядох повече, отколкото ми се полага.

— Взимай! — повтори упорито Пол. — Няма да ги ям, дори да ме завържеш и да опреш пистолет до гърдите ми!

Лиа се засмя и прехвърли скаридите в чинията си.

— Лиа?

— Да? — преглътна тя голяма лъжица с ориз и зеленчуци и отпи от малката изрисувана чаена чаша.

— Как мина сеансът?

— Ами добре, предполагам. През цялото време бях в безсъзнание, но като се събудих, се чувствах прекрасно.

— А след това прослуша ли магнетофонния запис?

— Не — поклати глава тя. — Кен смята, че може да ми навреди. Предпочита да изчакаме, докато започна сама да си спомням — Лиа се умълча. Меката светлина от китайските фенери падаше върху лицето ѝ. — Пол... — поде стеснително тя.

— Кажи?

— Пол, няма ли да е чудесно, когато се върнат спомените ми? Това ще е най-прекрасното нещо на света!

— Наистина ли го желаеш толкова силно, Лиа? — изгледа я предпазливо той.

— О, да! Просто не можеш да си представиш... — думите ѝ неочаквано секнаха. Тя въртеше в ръцете си дървените пръчици, чиито по-дебел край бе гравирен със сребро. Въпреки старателните си опити Лиа не успя да се научи да яде с тях.

— Какво? — подкани я нежно Пол.

— ... Колко е ужасно да усещаш, че нямаш земя под краката. Сякаш си дърво без корен... — продължи тя с отчаяние. — Имам чувството, че съм откъснато листо, което вятърът подхвърля от едно място на друго. Толкова е страшно! Не знам нито откъде идвам, нито накъде отивам.

— Успокой се, Лиа! — хвана ръката ѝ Пол, а на лицето му се появи съчувствие. — Нали знаеш, че съм до теб и няма да позволя да ти се случи нищо лошо?

Тя се вторачи в него. Пол се смути от нейния прям и честен поглед.

— Много ли ме мразеше? — попита тя внезапно.

— Какво искаш да кажеш? — стресна се той.

— Преди злополуката — сведе поглед към чинията тя и сгъна лепената салфетка. — Знам, че съм била отвратителна — добави Лиа с тих, напрегнат глас. — Нали виждам как ме гледат момичетата! Дори Ана и Хайнц... Господи, сигурно съм била ужасна! Чудя се как ли съм се държала с теб, Пол? И ти ли ме мразеше, както всички останали? — тя отново вдигна очи.

— Е, понякога се карахме — отвърна уклончиво той и се размърда неудобно на стола под втренчения ѝ поглед.

— За какво, Пол? — в гласа ѝ звучеше гореща молба. — Какво правех? Каква бях? Какви неща ти говорех?

Пол се поколеба. В съзнанието му изплува образът на Лиа по бикини и прозрачен сутиен, застанала в средата на спалнята. Хвърляше книги, шишета с парфюм, кутии с грим и го обсипваше с обидни думи. Спомни си грубия ѝ яростен глас; сети се с неприязън за безсрамния поток от ругатни. Това се случи преди месец-два, но Пол още изпитваше възмущение и отвращение.

Знаеше, че жена му е преживяла тежко детство, ала така и не разбра други подробности. Тя никога не говореше за това. Беше му

казала, че е загубила родителите си като дете и че е осиновена от няколко семейства, в чиито домове бе израснала.

Пол подозираше, че Кен Холкрос знае много повече за живота ѝ, но етиката не му позволяваше да наруши лекарската клетва. Затова добрият доктор пазеше в тайна отношенията си с пациентите и не споделяше какво е научил през дългите сеанси с Лиа.

Дори при настоящите обстоятелства Кен оставаше верен на принципите си и държеше да оправдае доверието на Лиа. Нямаше смисъл Пол да настоява, тъй като лекарят умело щеше да отклони неговите въпроси и да му каже, че състоянието на жена му бавно се подобрява и че е възможно всеки момент спомените ѝ да се върнат.

Пол мислеше за предпазливостта на доктор Холкрос и с крайчеца на окото наблюдаваше бледото лице на жена си, деликатната извивка на врата и устните ѝ. Внезапно изпита непреодолим копнеж да се наведе и да я целуне, ала в следващия момент се изплаши от желанието си. Сграбчи дървените пръчици и потисна порива.

Без да подозира какво става в душата му, жената, седнала срещу него, му ставаше все по-скъпа и мила. Тя притежаваше сексапила и физическата красота на Лиа и в същото време беше толкова срамежлива, весела и мила, че Пол едва сдържаше чувствата си.

Напоследък често бленуваше за нея в самотата на дългите безсънни нощи, а когато бе с Лиа през деня, се бореше с желанието да я привлече в обятията си, да вкуси сладостта на устните ѝ и да плъзне ръка по прекрасното ѝ тяло, чийто образ още изпълваше въображението му с болезнена яснота...

— Пол? — Лиа замислено буташе с пръчицата остатъците в чинията.

— Да? — отърси се от спомените той и се помъчи да овладее гласа си.

Бе непростимо да мисли за подобни неща в настоящото положение. Едва сега Пол проумя предупреждението на доктор Холкрос. Въпреки бурното си минало тази жена бе доверчива и безпомощна като дете и напълно зависима от грижите му. Пол трябваше да прояви почтеност и разбиране. Не биваше да позволи такива мисли да смущават трезвия му разум.

Още повече, че само преди няколко седмици единственото му желание бе да се разведе с нея и да я прогони далеч от себе си.

— Днес Кен спомена за годежния ми пръстен.

— Е?

— По неговото описание не помня да съм го виждала в кутията за бижута. Той предположи, че вероятно го държиш в сейф.

— Не, Лиа. Ти винаги си се разпореждала с бижутата си както намериш за добре.

— Няма ли сейф в стаята ми? Прикрит зад картина или някъде другаде, например зад лавиците с книги?

— Не. Освен ако не си поръчала такъв сейф без мое знание — засмя се той.

Лиа замълча и придоби загрижено изражение.

— Защо, Лиа? — попита Пол меко. — Какво толкова се притесняваш за този пръстен?

— Защото искам... Бих желала да го нося — отвърна срамежливо тя. — Това е годежният ми пръстен. Ти си ми го дал и искам да го нося.

В гърдите му отново се надигна желание да я вземе в прегръдките си и да я целуне по устните, шията, клепачите и гърдите.

— Ще го открием, Лиа — увери я Пол. Гласът му не трепна, когато се обърна и направи знак на келнера, че иска да плати сметката. — Сигурно е някъде в твоята стая или пък в сейфа на банката. Убеден съм, че ще го намерим.

— О! Я виж кой пристига! Самият фермер Браун! — рече иронично Джо и вдигна чаша с подигравателен жест. — Изтри ли си ботушите, преди да влезеш, Тими?

Тим направи кисела физиономия и се тръшна в сепарето срещу по-възрастния мъж, който го наблюдаваше с насмешка.

— Е, как си, Тими? Харесва ли ти селската работа? — той посочи празната чаша на забързаната сервитьорка.

— Работа като работа — отсече Тими. — Едно кафе без захар, моля — поръча той на сервитьорката, — и няколко препечени филийки.

— Тъй ли? Значи ти харесва да ринеш тор?

— Стига, Джо! — въздъхна с досада Тим. — Ти искаше да се хвана на работа и ето — хванах се! И двамата добре знаем защо съм

там, така че престани с тия плоски шеги!

— Не се оплаквай! — не се предаваше Джо. Облегна се назад и втренчи очи в сервитьорката, която наливаше кафе в чашите им. — Да не е лошо да живееш с богатите и да си знатен фермер?

— Отде да знам? Аз съм най-обикновен наеман работник, но не мога да се оплача. Всички се отнасят добре с мен. Боб Макбрайд, особено, е голям добряк.

— А Темпъл?

— Нямам работа с него. Боб ми дава нареждания.

— Аха! А какво ще кажеш за господарката на имението, Тими? Говори ли с малката сладка госпожа?

— Да — отпи глътка кафе Тим. На лицето му се изписа разсеяно изражение. — Говорих с нея. Няколко пъти дори.

— Така ли? — присви очи с интерес Джо и се наведе към Тим. — Много добре, Тими! Чудесно, момчето ми!

— Заговорих я без проблем. Само че изобщо не е такава, каквато я описа. Изглежда... Изглежда тиха и срамежлива.

— Моля?! — изсмя се грубо Джо, облегна се назад и протегна крак в пътеката между масите. — Тиха и срамежлива, значи, а! Божичко, Тими, ами и ти си един психолог! Лиа Темпъл — тиха и срамежлива! Ха-ха! Ще падна!

— Е, така ми се стори поне. Както ти казах, говорих с нея няколко пъти. Веднъж в обора, когато валеше, а другия път я срещнах на алеята до поточето. Обича да се разхожда сред природата.

— Виж ти! — възкликна Джо със сарказъм. — Сигурно се измъква да се срещне с някое гадже. Убий ме, но не мога да си представя Лиа Темпъл да се заплесва по агнетата и пеперудите!

— Не знам къде ходи — промърмори Тим. Лицето му бе загрижено и неспокойно.

— Е и?

— Какво „е и“?

— Какво ти каза? Имаш ли представа какво е състоянието й?

— Питам я. Отговори, че е добре.

— Добре ли? — премигна с недоумение Джо. — Какво значи това „добре“?

— Какво може да значи, по дяволите! Казах й, че Боб Макбрайд разправя, че имала проблеми с паметта след злополуката, а тя отвърна,

че вече се е оправила. Сетне добави, че е добре.

— Наистина ли? — очите му светнаха като на хищник. — Така ли каза?

— Точно така.

— Кога беше това, Тими?

— Ами вече мина цяла седмица от първия ни разговор — вдигна рамене Тим. — Пък може и повече.

— Хм — изкашля се Джо, пийна глътка кафе и се втренчи в масата.

— Какво ще кажеш? — наруши мълчанието Тим. Отвори конфитюра от ягоди и намаза една от филийките.

— Парите ни са в кърпа вързани, Тими! Стягай куфарите, скоро тръгваме за Мексико!

Тим сякаш се поколеба и Джо го изгледа остро.

— Какво има, момче?

— Не знам — отвърна провлечено Тим. Отхапа голям зальк препечен хляб, сдъвка го и изтри с ръка маслото, потекло по брадичката му. — Просто си мислех...

— Какво, Тими? — в очите на Джо проблеснаха опасни пламъчета.

— Няколко пъти ги видях заедно. С мъжа ѝ, де. Разхождаха се навън, смееха се и си говореха като истински приятели. Човек изобщо няма да рече, че...

— А това ли било, по дяволите! — отдъхна си Джо и отпи от чашата. — Това не значи абсолютно нищо! Лиа е хитра като лисица, Тими! Нарочно се умилква около него и се преструва, за да не събуди подозрения.

— Откъде знаеш? Защо си толкова сигурен, че не е променила решението си?

— Ама че си тъп, момче! — махна нетърпеливо с ръка Джо. — Не мислиш — едва потисна гнева си той и добави: — Тая жена знае много добре кой съм, как си изкарвам прехраната и къде да ме намери. Ако беше променила решението си, досега сто пъти да се е отървала от мен! Едно анонимно писъмце и готово! Ченгетата щяха да ме приберат на топло и край на плана! Помисли малко, Тими!

Тим бавно кимна и мълчаливо отпи глътка кафе.

— Сигурно си прав — обади се най-сетне той. — Или все още иска да убиеш мъжа ѝ, или ще се свърже с теб да ти каже, че се отказва, или ще пусне ченгетата по петите ти. Май няма друг избор.

— Така е. Но за да се успокоиш, ще мина да поговоря с нея. А междувременно — вметна той небрежно, — ето ти малка предплата, за да разбереш, че работата е наистина дебела — той скришно пъкна в ръката на Тим топка банкноти.

Младият мъж ги погледна и затаи дъх. Сетне инстинктивно протегна ръце под масата и сините му очи се разшириха, докато броеше стотачките.

— Джо... Божичко, та тук има пет бона!

— Точно така, Тими — отвърна Джо с равнодушие. — Но не забравяй, че това е само предплата, а като свършим работата, ще има още много мангизи.

— Но откъде взе тия пари?

— От нашата малка приятелка, Тими. От Лиа Темпъл.

— Нали уж спомена, че нямала пари?

— Нямаше. Но аз ѝ рекох, че искам предплата, за да съм сигурен, че няма да ме изиграе, и тя ми даде един пръстен. Каза ми да го продам и да задържа парите.

— Кога стана това?

— Оная вечер, когато се срещнахме да се уговорим. Същата вечер, когато я пребиха. Тогава ми донесе и пръстена.

Тим погледна банкнотите в ръцете си, сетне отправи очи към жестокото безмилостно лице на човека срещу него.

— Трябва да е бил хубав пръстен!

— А, не ще и дума! Квадратен зелен камък, голям колкото палеца ми. Занесох го на един познат златар във Ванкувър. Каза, че струва цяло състояние и ще спечеля много, ако го продам на търг, ама няха друг избор и се съгласих на цената му.

— И колко взе? — попита Тим със страхопочитание. Смущението и неувереността му сякаш бързо се изпариха под влияние на тайнствената сила, която се разля по тялото му при допира с банкнотите.

— Дванадесет бона. За някакъв глупав пръстен, дето ѝ бил омръзнал! Представяш ли си?

Тим си спомни нежното лице на жената, която бе срещнал в обора, блясъка в очите ѝ, неувереното детско излъчване и плахата усмивка.

Джо е прав, реши той. Тая жена наистина е лукава като змия! Преструва се на невинна и срамежлива, а в същото време притежава пръстени за хиляди долари и се занимава с престъпници. Богата, алчна кучка! Е, добре, щом иска да премахне мъжа си, те ще ѝ помогнат да осъществи желанието си.

Тим се измъкна от сепарето и се изправи. Ухили се на Джо и натъпка парите в джоба на панталона. Все още с усмивка на уста, той се обърна и излезе от ресторанта, като се поклащаше важно и наперено.

ШЕСТА ГЛАВА

Жълтият училищен автобус, пълен с весели деца, отби в края на прашното прерийно шосе. Вратата се отвори. Бони Макбрайд слезе тронаво по стъпалата и нарочно обърна гръб на подигравателните намеци на съучениците си, докато автобусът се отдалечи.

Затътри се унило по пътя към фермата. Синята раница на гърба ѝ светеше ярко, а красивата ѝ коса блестеше на пролетното слънце. В този топъл майски следобед обаче лицето ѝ бе помръкнало и нещастно.

Бони мислеше за мъчителните два часа, които току-що бе прекарала в училище, и в гърдите ѝ се надигаше отчаяно решение.

Никога повече, каза си малкото момиче и изтри сълзите с разтреперана ръка. Никога повече няма да влезе в час по физическо и да преживее агонията на годишните медицински прегледи, които включваха измерване на ръста и теглото на всяко дете.

„Бони Макбрайд!“, възкликна ужасено учителката, като видя цифрите в медицинския ѝ картон. „Напълняла си с петнадесет килограма за една година! Бони, мила, знаеш, че не е хубаво“, продължи госпожа Андерсън със загрижен тон, докато другите момичета си шушукаха и се подсмиваха в шепа.

Лицето на Бони пламна от срам при спомена за случката. Представи си как стои пред всички по тениска и шорти, а госпожа Андерсън показва на децата картоната ѝ и всички слаби, стройни момичета в класа гледат с насмешливо любопитство...

— По дяволите! — простена Бони и потръпна от болка. — Не издържам повече! — прошепна тя яростно на слънчогледите, поникнали от двете страни на прерийния път. — Никога вече не искам да ги видя! Това е последният петъчен следобед, в който се връщам къщи от онова гадно място!

Ритна безцелно мълчаливите цветя. Искаше ѝ се Али да е с нея. Обикновено се прибираха заедно от училище и през целия път до дома се заяждаха. Али непрестанно я дразнеше и вбесяваше, но едва сега

Бони осъзна, че присъствието на сестра ѝ бе за предпочитане пред самотата и тежките мисли.

Днес Али бе заета. Имаше състезания по спортна гимнастика за пети клас и тя участваше в тях, ала Бони не пожела да остане. Али притежаваше тънко, гъвкаво тяло и беше много добра спортистка. Бони обаче не обичаше да я гледа как прави салта и се премята на уредите, защото се чувстваше още по-тежка и непохватна.

Спря се на пътя и свали раницата. Пусна я на земята, клекна и взе да рови в нея. Напипа големия пакет, който търсеше, и се успокои. Вкусни и ароматни, сладките понички я чакаха под прикритието на лъскавия целофан. Устата ѝ се напълни със слюнка при вида им, а червата ѝ изкъркориха от глад.

Тя обаче ги пъкна обратно под книгите и се изправи. Метна раницата на рамо и се насочи към къщи. На лицето ѝ се четеше мрачна решителност. Пакетът трябваше да остане цял до утре. Той щеше да е част от церемонията, заедно с бялата рокля от наскоро полученото първо причастие и шишенцето с приспивателните, които тайно бе задигнала през последните седмици от аптечката на Лиа Темпъл.

Още не можеше да повярва с каква лекота открадна хапчетата. Очевидно госпожа Темпъл повече не се нуждаеше от тях, въпреки че всеки път, когато излизаше на пазар, Ана най-редовно се отбиваше в аптеката да изпълни рецептите. Тя може би си мислеше, че Лиа Темпъл още ги взима и вероятно дори не подозираше, че Бони ѝ помага. В действителност момичето ги събираше в пластмасово шише и го криеше под дрехите в шкафчето си.

Вече имаше достатъчно сини хапчета, за да се самоубие. Мисълта за това всяваше в сърцето ѝ и страх, и някакво странно спокойствие, защото тази събота най-сетне щеше да го направи. Утре ще отиде в малката ковачница в обора, ще постели голямо одеяло на земята и ще облече дългата бяла рокля, за да е красива, когато я намерят.

Бони въздъхна замечтано. Представи си как е легнала, със скръстени ръце и бледо нещастно лице; разпилени коси и очи — затворени навеки от смъртта. Кой ли ще я открие пръв? Навярно баща ѝ, тъй като ходеше до обора по-често от майка ѝ. Все едно. Всичките ще дотичат да я видят, ще узнаят как е умряла и ще съжаляват...

Камионът на Джоуди Мюлер профуча сред облаци от прах и ситен чакъл. Бони се вцепени, но този път младият мъж не спря. Когато беше сам, обикновено не я тормозеше; подвикваше нещо грубо и отминаваше.

— Грух, грух! — присмя се той. — Как е нашето малко прасенце?

Радостта от мисълта за смъртта бързо се стопи. Отново я налегна отчаяние. Ускори крачка. Копнееше час по-скоро да потъне във влажните покои на ковачницата и да затръшне врата на лошия свят; да изяде целия пакет с понички, да глътне хапчетата и да се освободи завинаги от болката.

Бавно сви по алеята към къщи, изкачи се по стълбите и отвори плъзгащата се врата. Влезе в кухнята и замръзна, слисана от картината пред очите си.

Ана шеташе весело из кухнята, препасла червена престилка върху панталоните си, а бузите ѝ бяха порозовели от радост. Лиа Темпъл седеше на масата, пиеше кафе, ядеше плодова торта с ягоди и се усмихваше приятелски.

Зяпнала от изненада, Бони не помръдваше и гледаше с широко отворени очи изумителната сцена. За първи път от толкова години насам Лиа Темпъл бе прекрачила прага на техния дом. Бе почти невероятно. И все пак това наистина беше тя, облечена в избелели джинси и карирана жълта риза, която отиваше на очите ѝ. Дори в тези най-обикновени дрехи тялото ѝ изглеждаше стройно и грациозно. Поднесе към устата си голямо парче торта и лицето ѝ светна от удоволствие.

— Здравей, Бони — приветства я мило тя. — Как минаха днес часовете?

— Добре — смотолени момичето и преглътна с усилие.

Хвърли на майка си красноречив поглед и се измъкна от кухнята. Тръгна по коридора към стаята си да остави раницата и пътъом скри пакета с поничките в шкафчето до приспивателните. Когато се върна в столовата я чакаше нова изненада. Джинджър, кафявата домашна котка, лежеше самодоволно в скута на Лиа. От време на време младата жена я галеше и ѝ даваше парченца кейк, а пък Флафи, кокер шпаньолът, се умилкваше в краката ѝ и я гледаше с безмълвен възторг.

— Майка ти обеща, че ще ми покаже как се прави този сладкиш — усмихна се тя на пълничкото момиче, което стоеше смутено до масата. — Горя от желание да се науча да готвя, а пък Хайнц хич не обича да му се мотаят в краката, когато е зает — добави печално Лиа.

Бони се чудеше какво да отговори и се вторачи безпомощно в майка си. Ана тъкмо се приближаваше към тях с кана горещо кафе.

— Искаш ли малко торта, Бони? — обърна се тя към дъщеря си с такъв небрежен тон, сякаш господарката на имението се отбиваше да пие чай у тях всеки божи ден.

— Не, благодаря, мамо. Аз не... Не съм гладна — излъга Бони. Имаше чувството, че ще умре на място, ако седне да яде пред Лиа Темпъл. — Мисля да изляза и... И да видя дали... — гласът ѝ изтъня и се разтрепери, докато отчаяно търсеше извинение да се измъкне от кухнята и от къщата.

— Преди да излезеш, Бони — намеси се Лиа, — бих искала да ти покажа нещо. И на теб също, Ана.

Майката на Бони се приближи до масата и прикова с любопитство очи в шарената найлонова торбичка, която Лиа измъкна под стола.

Лиа постави чантата на масата и заизважда отвътре най-различни неща: червила, четчици, кутийки с руж и сенки.

Бони пребледня от страх. Сърцето ѝ се разтуптя разтревожено. Прехапа устни и погледна скришно към майка си. Трепереше от ужас, а душата ѝ се разкъсваше от обида и срам.

Значи Лиа Темпъл все пак ще каже на майка ѝ. Ще си седи мирно и кротко на мястото и без да ѝ мигне окото, ще уличи Бони в кражба и ще разкрие на Ана какво е направила дъщеря ѝ. А после ще скръсти доволно ръце и ще наблюдава скандала със злорадство. Ще се наслаждава на болката и унижението на Бони със същата жестокост и бездушие, с които обикновено се отнасяше към страданието на другите хора.

Не се е променила, мислеше отчаяно Бони. Отвратителна, гадна жена! Сега мама ще побеснее, ще се разкреци и ще ми се кара, а госпожа Темпъл ще гледа с ехидна усмивка...

В гърдите ѝ се разгоря омраза, толкова силна и изпепеляваща, че трябваше да минат няколко минути, преди Бони да проумее думите на Лиа.

— ... Дорис ми каза, че сега в училищата имали часове по гримиране — настояваше Лиа.

— Хайде, де! Не мога да повярвам! — възкликна Ана.

— Наистина! — Лиа стрелна с очи Бони, сетне отново извърна лице към Ана. — Дорис е сестрата от болницата, дете беше много мила е мен. Най-редовно ѝ се обаждам по телефона да ѝ кажа, че съм добре и да я питам за някои неща. Има дъщеря на годините на Бони.

Ана явно още се съмняваше. Приблужи се към масата и разгледа с недоверие пъстрата купчина от метални кутийки, пудрата, пластмасовите туби, четки и стъквени шишенца.

— Та си мислех — продължи сконфузено Лиа — защо да не... Защо да не дам тия неща на Бони. Аз и без това нямам понятие какво да ги правя, пък тя може и да ги използва. Първо исках да се уверя обаче, че нямаш нищо против — заключи тя и отправи очи към Ана.

Занемяла от удивление, Бони се взираше в двете жени, а съзнанието ѝ постепенно се проясняваше.

Очевидно Лиа се опитваше да ѝ помогне, а не да ѝ навреди. Всъщност тя бе измислила хитър начин да подари на Бони по-голямата част от скъпите си козметични средства, тъй че майка ѝ да не се възпротиви и да ѝ забрани да ги ползва. Цялата случка бе направо невероятна.

В очите на Бони проблесна надежда. Тя прокара език по пресъхналите си устни и се вторачи умолително в майка си.

— Бони, учат ли ви в училище как да се гримирате? — отвърна на погледа на дъщеря си Ана, все още изпълнена със съмнение.

— Понякога — отговори лаконично Бони. При тези думи тя не се сдържа и вдигна очи към Лиа. Лицето на младата жена бе озарено от дяволито изражение. Бони едва не прихна. За първи път от месеци насам ѝ стана леко на душата и изпита желание да се засмее. — В часовете по хигиена от време на време говорим за грижите, необходими за поддържане на лицето и косата, както и за гримирането — заяви тя сериозно. Отбягваше погледа на Лиа, за да не избухне в смях. — Учителката каза, че би било добре да се упражняваме вкъщи.

— Но няма да ходиш на училище гримирана! Още си малка — отсече Ана.

Бони отвори уста да възрази, но сетне размисли и реши, че не е разумно да предизвиква майка си.

— Добре де! Вкъщи тогава — съгласи се тя. — Само по празници и през почивните дни. А като отида в гимназията — добави предпазливо Бони, — ще нося грим и на училище, нали? Всички гимназистки са гримирани, мамо!

— Ще видим — отвърна разсеяно Ана и обърна гръб на Лиа, която току-що довършваше плодовата торта. — Госпожо Темпъл, не бива да подарявате всичките тия скъпи неща на Бони. Ако действително има нужда от грим, ще ѝ купим от магазина.

Бони помръкна. Знаеше отлично какво ще ѝ купи майка ѝ: светлорозово червило и блед руж от някоя долнопробна марка като „Козметика за младото момиче“.

— Настоявам Бони да ги вземе — поклати решително глава Лиа. — Иначе ще трябва да ги изхвърля, а би било ужасно жалко да хвърля толкова пари на вятъра, нали?

Ана ненавиждаше разхищението и кимна неохотно. Лицето на Бони светна. Тя се усмихна щастливо на майка си.

— Бони, благодари на госпожа Темпъл за щедрия подарък — обади се примирено Ана.

— Благодаря ви! — промърмори Бони. Развълнувана и изпълнена с признателност, тя се срамуваше да погледне красивото лъчезарно лице на Лиа.

— Господи! — стресна се Ана и погледна часовника. — Вече минава четири. Ако не сипя вода на пиленцата, горките дребосъчета ще умрат от жажда. Госпожо Темпъл, искате ли да дойдете с мен и да ми помогнете? — попита нехайно Ана, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

Бони се втренчи изумено в майка си. Госпожа Темпъл обаче изобщо не се изненада.

— Съжалявам, Ана, но днес не мога — отвърна тя. — Пол скоро ще се върне, а вкъщи е много разхвърляно. Трябва да се прибера и да подреда.

— Изглеждате чудесно — усмихна ѝ се Ана. — Направо прекрасно! — тя свали памучната престилка, взе старата си жилетка от закачалката до вратата и излезе чевръсто на двора. — Бони! — извика тя отвън. — Погрижи се за госпожа Темпъл, моля те. Налей ѝ още кафе, ако иска — сетне се отдалечи и остави Бони сама с притихналата жена от другата страна на масата.

Настъпи неловко мълчание. Бони пристъпяше непохватно от крак на крак, докато Лиа допиваше кафето си.

— Много... Много мило от ваша страна, че измислихте тая история с часовете по гримиране, госпожо Темпъл — осмели се да каже най-сетне Бони. Гласът ѝ прозвуча приглушено, а лицето ѝ пламна от стеснение. — Благодаря ви! Извинете, че се разкрещях така онзи ден — добави тя с болезнен срам.

— Няма нищо, Бони! Надявам се, че подаръкът ми ще ти хареса — усмихна се нежно Лиа. Хапна последното парче торта, свали внимателно Джинджър от скута си и се изправи. Тръгна към изхода и потупа Бони по рамото.

Бони се притесни. Смътно съзнаваше, че трябва да направи още нещо.

— Госпожо Темпъл! — извика тя с разтреперан глас, когато младата жена стигна до вратата.

— Да? — хвана дръжката на вратата Лиа. — Какво има?

— Госпожо Темпъл, защо ми подарявате толкова много неща? — махна с ръка тя към лъскавите предмети, скупчени на масата. — Та това са почти всичките гримове от тоалетката! Ами вие какво ще използвате? — малкото момиче се изчерви до ушите и се ядоса на глупостта си. Сега госпожа Темпъл щеше да разбере, че Бони е ровила в нещата ѝ.

Ала Лиа само поклати тъжно глава.

— Аз наистина не зная какво да правя с тях, Бони. За мен те са само едни загадъчни предмети. Изобщо не си спомням как се използват — заключи замислено тя. В гласа ѝ се прокрадна тъга.

— Но аз мога да ви покажа! — възкликна импулсивно Бони. — Знам много за гримирането — разпали се тя и погледна възторжено Лиа. — Чела съм доста книги и списания на тази тема и използвам всеки удобен случай да се упражнявам. Ще ви науча как да очертавате устните си и да слагате червило, да използвате основа, фон дьо тен и пудра, да гримирате очите си и... изобщо всичко.

— Наистина ли? Ще ме научиш ли? — оживи се Лиа.

— Разбира се, с удоволствие — отвърна Бони, без да му мисли. Напрежението ѝ мигновено изчезна, като забеляза въодушевлението на Лиа.

— На мен също ще ми е приятно! — възкликна Лиа с детски ентузиазъм. — Сигурно е много забавно. Нали ще бъда по-красива, като се облека и се гримирам?

— О, като си спомня само как изглеждахте преди... Направо страхотно! — промърмори Бони със замечтан глас. — С официален тоалет и гримирано лице вие бяхте най-хубавата жена на света!

В следващия миг момичето съжали за думите си и се почувства още по-неудобно, ала Лиа само кимна и се усмихна печално.

— Кога ще започнем с уроците, Бони?

— Какво ще кажете за утре следобед? — предложи Бони и напълно забрави, че има други планове за съботния ден. — Не съм на училище и мога да остана колкото пожелаете.

— Чудесно, Бони! Значи следобед! — засмя се Лиа със задоволство и протегна ръка да стисне дланта на Бони. — Ела, когато искаш. Свободна съм по всяко време. А! За малко да забравя! Донеси си и грима — усмихна се тя закачливо, — защото аз вече нямам.

— Ще си разделим моя — обеща Бони. — Има достатъчно и за двете.

— Много си мила! — прегърна я Лиа. — И си толкова красива, Бони, знаеш ли? Ти си най-красивото момиче, което познавам. С тая хубава коса и тия сини очи! А лицето ти е като цвете. Дано да изглеждам наполовина красива, колкото си ти, когато се науча да се гримирам.

Бони бе като поразена от гръм. Стоеше безмълвно на вратата и наблюдаваше бързата изящна походка на отдалечаващата се жена. Сетне се върна в кухнята, подмина плодовата торта с извърната глава и бавно влезе в спалнята.

Още не можеше да се съвземе след невероятните неща, които се случиха този следобед. Вдигна се на пръсти и взе да рови в най-горния рафт на разхвърляното шкафче. Отмести стария пластмасов мравуняк на Али, измъкна поничките и шишето със сънотворните и постави грижливо мравуняка на предишното му място.

Седна на леглото, втренчи се в приспивателните и потъна в дълбок размисъл. Само преди час тези хапчета ѝ се струаха като вълшебен средство за избавление от болката и огорчението. Всъщност те представляваха единственото ѝ спасение и единственият възможен начин на действие.

Ала сега... Сега вече не бе толкова сигурна. Спомни си милото засмяно лице на Лиа Темпъл и искреността в прекрасните ѝ очи, когато каза: „Толкова си хубава, Бони...“

Погълната от нерешителност и колебание, тя остана така дълго време. Най-сетне се надигна от леглото, прекоси стаята и отново скри хапчетата в шкафчето.

После взе поничките и тръгна решително към банята. Седна на ръба на ваната и отвори внимателно пакета.

Лъхна я силен апетитен аромат. Миризмата бе толкова изкусителна, че стомахът ѝ се разбунтува и едва не ѝ прилоша от глад. Ала тя стисна здраво зъби и измъкна първата поничка. Надроби я на малки парченца и я хвърли в тоалетната чиния.

Една по една Бони изпрати поничките в забвение, като всеки път пускаше най-тържествено водата. Действията ѝ приличаха на някакъв смешен ритуал, ала изражението ѝ бе съвсем сериозно. Лицето ѝ беше опънато от напрежение, а в очите ѝ гореше непоколебимост.

Лиа се спря до градинската врата в края на пътеката, водеща към голямата къща. Наведе се да помирише благоуханните бели цветчета на високия храст до оградата. Той бе разцъфнал само преди ден и приличаше на булка с прозрачен ефирен воал. Помъчи се да си спомни името на цветята, ала напразно.

Понякога бързо откриваше в съзнанието си необходимата информация, а в други случаи трябваше да мине дълго време, преди да се сети за елементарни неща като „камина“ и „паленце“.

Лекарят ѝ бе обяснил, че най-лесно ще си спомня думите, придобити чрез разума и способността на мозъка да обработва фактологични данни, защото те очевидно не бяха засегнати от болестта.

Но всичко, свързано по някакъв начин с чувствата или личния опит, щеше да бъде объркано и неясно.

Лиа потрепери. Обзе я познатото чувство на страх и униение. Много често, както сега, я завладяваше неизразима тъга. Изпитваше отчаяние и ужас от самотния си живот. Затрудняваха я неща, които за другите хора бяха съвсем обикновени. Всяко преживяване ѝ бе

непознато и криеше потенциални заплахи; всеки нов ден бе като минирано поле с безброй опасности на всяка крачка.

Е, имаше и добри страни, разбира се. Например въодушевлението, с което откриваше света и му се радваше като малко дете. Всички ѝ го казваха: и Пол, и Дорис, и доктор Холкрос, а те знаеха какво говорят.

Обикновените неща като вкусна храна, красив залез, пращането на огъня в камината през дъждовна пролетна вечер и миризмата на изгорели съчки бяха в състояние да я хвърлят във възторг. Всичко ѝ се струваше ново и интересно. Понякога преживяванията ѝ бяха толкова силни и вълнуващи, че ѝ причиняваха удоволствие, граничещо с болка. Особено когато Пол я хванеше внезапно под ръка, като се разхождаха, или когато я прегърнеше в неочакван изблик на нежност. Краката ѝ се подкосяваха при допира на силните загорели от слънцето ръце, а в гърдите ѝ се пораждаха непонятни за нея чувства.

Разбираше единствено, че когато Пол я докосне, в нея се надигаше желание да се сгуши в гърдите му, да се притисне близо до тялото му, а устните и дланите му да...

Подухна студен пролетен вятър. Стана ѝ студено и обви ръце около тялото си. Цветчетата затрепкаха като камбанки пред замисления ѝ поглед.

А защо непременно трябва да е забравила името на цветята? Може би никога не е знаела как се казват? В края на краищата, рече си мрачно тя, предишната Лиа Темпъл — онази жена, която светът познаваше и която тя виждаше в очите на всички около нея — едва ли щеше да се занимава с някакви цветя.

Измъчвана от неспокойни мисли, Лиа отвори градинската врата и тъкмо тръгна към къщата, когато забеляза на алеята голям сив камион. Той се приближи бавно до нея и спря. Лиа присви очи и едвам прочете избелелите надписи от едната страна на старото очукано превозно средство, които гласяха: „Почистване на килими по домовете.“

Някакъв човек слезе от шофьорското място, заобиколи камиона и отправи поглед към нея. Беше едър мускулест мъж с грубо брадясало лице. Малките му очички святкаха хитро и изучаваха Лиа с любопитство. Тя потрепери под втренчения му поглед и скръсти ръце.

— Здравейте, госпожа Темпъл. Помните ли ме?

Тези ужасни думи я преследваха всеки ден.

Помните ли, помните ли, помните ли... Сричките отекнаха болезнено в изтощения ѝ мозък.

— Разбира се — отвърна нервно тя. — Вие сте господин...

— Просто Джо — засмя се угоднически едрият мъж, ала очите му останаха студени. — Казвайте ми Джо, както винаги. А сега на въпроса, госпожо Темпъл. Не сте забравили нашата уговорка, нали?

Лиа се притесни. Почти всеки ден изпадаше в подобна ситуация. Непознати хора я срещаха и питаха дали уговорките и плановете, направени преди злополуката, остават в сила. Обаждаха се за най-различни неща: кога ще отиде на проба, желае ли да изпратят дизайнер да проектира новото обзавеждане на спалнята ѝ. Интересуваха се дали държи да вземе поръчаните преди време бижута.

Лиа не обичаше да обяснява, че е загубила паметта си. Мразеше хората да я съжаляват, а от всичко най-много презираше зле прикрито им любопитство. В повечето случаи обикновено блъфираше, преструваше се и ловко се измъкваше от неудобното положение.

— Разбира се — вдигна брадичка тя и кимна.

— Браво! Значи помните за какво говорихме миналия месец?

— Да — излъга отново Лиа.

— Много добре! Тогава няма нужда да се впускаме в подробности. В края на краищата това е моя работа — да се погрижа за подробностите. Само исках, нали знаете... Исках да се уверя, че не сте променили решението си.

Лиа го гледаше втренчено, а в това време мозъкът ѝ работеше трескаво. Прехвърляше наум стаите в къщата и се чудеше кои килими са за чистене. Всичко изглеждаше безупречно чисто, но това естествено изискваше усърдни грижи и постоянство. Трябва да е светлозеленият килим във всекидневната, реши тя. Някаква секция бе наскоро преместена и покрай стената бе останало голямо правоъгълно тъмно петно...

— Госпожо Темпъл?

— Да — отвърна припряно тя. — Вършете си работата, както се разбрахме.

— А парите и условията остават същите, нали?

— Естествено! — потвърди тя. Питаше се за каква цена са се споразумели. Беше спокойна обаче, тъй като явно се бяха договорили

за заплащането, а предишната Лиа Темпъл със своята проникателност и пресметливост не бе човек, който ще се остави да го измамят.

Въпреки болестта Лиа бе запазила търговския нюх и прозорливостта си. Знаеше колко струват повечето неща и каква е тяхната стойност, а преди да напусне болницата, Дорис я бе научила да попълва чекове.

В началото се подписваше с разтреперана ръка на малката хартийка и чакаше със страх да види дали получателят ще успее да я превърне в истински пари. Ала несигурността ѝ постепенно изчезна и сега вече спокойно използваше чекове, когато се налагаше да плати, а Пол го нямаше вкъщи, или когато пазаруваха заедно и си купуваше дрехи.

— Чудесно! Ще стане късно следващия месец според нашия предварителен план, защото тогава най-рано ще мога да уредя нещата. А вие, предполагам, ще подготвите всичко необходимо. Нали знаете какво трябва да направите?

Лиа кимна. Отново я обзе чувство на паника. За какви задължения говори този човек? Сигурно има предвид да се преместят мебелите, да се изнесат цветята и...

— Госпожо Темпъл?

— Да, да — пое дълбоко дъх тя и се размърда неудобно, изтощена от странния разговор. — Ще направя всичко, което зависи от мен.

— Много добре! — рече тихо едрият мъж. — За мен е удоволствие да работя за вас, госпожо Темпъл. Ще ви се обадя, като изпълня уговорката.

— Благодаря — промърмори Лиа. Искаше час по скоро да се отърве от този човек, да изтича до къщата, да си вземе душ и да облече хубава рокля, преди да се върне Пол.

Мъжът се обърна и тръгна към прашния камион, но внезапно се спря и ѝ хвърли поглед през рамо.

— Хей, госпожо Темпъл! — извика той.

— Да?

— Моите поздравления за тая история с амнезията — подхвърли той с неприятна нотка на възхищение. — Страхотен ход! Дори и да заподозрат нещо, никой няма да се усъмни във вас. Нали всички мислят, че сте си загубили паметта?

Лиа се вцепени и се вторачи ужасено в мъжа, потресена от думите му. Какво искаше да каже, за Бога? Кой и защо ще я обвинява?

Завладя я чувство на безпокойство и надвиснала опасност. Гърлото ѝ се сви от ужас.

Страховете ѝ са напълно безпочвени, разбира се, успокои се тя. Какъвто и да е този човек, следващия месец ще дойде единствено да почисти килимите и нищо повече. Държеше се грубо, наистина, но не представляваше опасност за нея и за хората, които обичаше.

Мъжът се качи в бричката, запали и бавно потегли. Лиа му обърна решително гръб и закрачи по пътеката към къщата, без да се обръща. Шумът от двигателя постепенно заглъхна в далечината.

СЕДМА ГЛАВА

Следващия ден Пол Темпъл седеше на масата в трапезарията и наблюдаваше жена си на светлината на трепкащите свещи. Пленен от красотата ѝ в тази топла пролетна вечер, той не можеше да откъсне очи от нея.

Лиа бе облечена в бял копринен панталон и кремав блузон, осеян с изящни речни перли. Дълъг и свободен, с яка на ситни плисета, блузонът се различаваше коренно от дрехите, които жена му обичаше.

В последно време Лиа носеше семпли и елегантни тоалети, които ѝ придаваха изисканост и финес. Пол често се чудеше откъде ги намира, тъй като повечето от тях изобщо не бе виждал.

Предишната Лиа никога нямаше да облече подобна дреха. Блузите ѝ обикновено бяха с дълбоко изрязано деколте, което откриваше гърдите, и прилепваха плътно към тялото. Мисълта за гардероба ѝ отново събуди подозренията му.

А дали цялата история не е един хитър и коварен план? Дали Лиа не бе обмислила предварително всичко до най-малката подробност? И побоя, и амнезията с последвалото преобразяване, и новия гардероб в съответствие с промяната на личността?

Размърда се смутено в стола и се опита да прогони съмненията. Всеки път си повтаряше едно и също: любовта му винаги бе помрачена от опасения и недоверие.

Пое дълбоко дъх и отправи поглед към Лиа.

„Господи колко е красива!“, възхити се той. Бе отслабнала след злополуката и сега лицето ѝ изглеждаше почти неземно. Устните ѝ бяха нежни и меки, а очите ѝ...

Пол се наведе да я разгледа отблизо. Лиа се притесни и сведе очи към чинията под втренчения му поглед.

— Ето какво е по-различно в теб тази вечер, Лиа! Едва сега забелязвам, че имаш грим — любуваше се той на гъстите ѝ черни мигли и красиво преливащите се тонове по клепачите.

— Толкова ли е силен? — изчерви се тя. Срамуваше се да вдигне очи. — Грозно ли е?

— Напротив! Чудесно е! — отвърна Пол с искрено възхищение. — Професионална работа — добави той и отпи глътка кафе. — Нали каза, че не помниш как се слага грим, Лиа? Досега носеше само червило.

— Бони ме гримира.

— Бони ли? — учуди се Пол. — Момичето на Боб и Ана? Виж ти!

— Да — кимна Лиа и се оживи, като забеляза интереса му. — Тя е луда на тема грим. Знае всичко за сенките, смесването на цветовете и така нататък. Гримира ме днес следобед — добави тя с характерната си детска простота. — Обеща, че ще ми покаже, но има толкова много неща да науча, Пол. Знаеш ли, че никак не е лесно?

— Боже мой! — смотолевя той, изненадан от думите ѝ. — Лиа, ти... — подхвана той, сетне внезапно замълча.

— Да?

— Питам се откъде се взеха тия дрехи, които слагаш напоследък. Не помня да съм виждал повечето от тях преди. Да не си ги купила, след като излезе от болницата?

— О, какво говориш! Гардеробът е пълен догоре. Просто не мога да си позволя да купувам повече тоалети.

— Но нали каза, че не ги харесваш? Пък и от известно време насам действително не виждам да носиш предишните дрехи.

— Не харесвам нещата по закачалките, но намерих едни кутии, струпани в дъното на гардероба и когато искам да облека нещо ново, ги вадя и търся, докато открия подходяща дреха.

Пол кимна замислено.

Като дете Лиа бе живяла в бедност и лишения и навярно затова не обичаше да се разделя с вещите си дори когато ѝ омръзваха. С изключение на редките изблици на щедрост, в които даваше скъпи подаръци на Ана, момичетата или на някой от своите съмнителни приятели, Лиа пазеше нещата си като зеницата на окото.

Пол предположи, че въпросните кутии бяха пълни със стари дрехи от първите години на брака им. Постепенно скъпите изискани тоалети бяха престанали да отговарят на нейния все по-екстравагантен и съблазнителен външен вид, ала въпреки това нежеланието ѝ да ги

изхвърли бе надделяло. Обяснението ѝ е съвсем разумно, разсъждаваше Пол. Всичко е напълно логично.

Почувства силно облекчение и с неудоволствие осъзна, че вече не му е безразлична. Изпитваше огромна необходимост да се довери напълно на тази нежна, променена жена и да се освободи от мъчителните натрапчиви съмнения.

Защото скоро, много скоро, щеше да...

— Пол? — обади се плахо тя и прекъсна тревожните му мисли.
— Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

В този миг се появи Хайнц. Отсервира чиниите от десерта и им предложи още кафе.

— Сладкишът беше прекрасен, Хайнц — усмихна се Лиа и му подаде празната чаша. — За първи път през живота си ям такъв хубав шоколадов кейк.

— Рецептата е на баба ми — заяви с гордост готвачът, а лицето му светна от удоволствие. — Семейна тайна.

— Беше чудесен! — повтори тя. — Нали, Пол?

— Да — потвърди той. Наслаждаваше се на лъчезарното ѝ лице и топлата усмивка, отправена към дебеличкия готвач.

Хайнц се изпъчи доволно от комплимента и излезе наперено от столовата с високо вдигната глава и щастливо изражение.

— Браво, Лиа! Постигаш поразителни завоевания — отбеляза Пол. — Знаеш ли, че горкият стар Хайнц е безнадеждно влюбен в теб от няколко седмици?

Думите му необяснимо я натъжиха. Пол забеляза как очите ѝ помръкнаха, а ъгълчетата на устните ѝ се отпуснаха и ѝ хвърли загрижен поглед.

— Лиа? — подкани я нежно той. — Нали щеше да ме питаш нещо?

— О, да! Днес прерових бюрото в моята стая — поде тя. Главата ѝ бе сведена и Пол виждаше единствено деликатната извивка на челото и скулите ѝ. — Един човек се отби вчера. На камиона му пишеше, че е от службата за почистване на килими по домовете. Искаше да потвърди ангажимента. Рекох да потърся в чекмеджетата и да видя дали няма някакъв договор, сключен преди злополуката.

— И какво? Откри ли нещо?

— Не, абсолютно нищо.

— Странно — свъси вежди Пол. — Не си казала, че си наела човек да чисти килимите, Лиа.

— Наистина ли?

— Ами аз поне не си спомням.

— Е, както и да е — вдигна рамене Лиа. — Мъжът имаше вид, че знае какво прави. Каза, че предварително сме се уговорили, тъй че предполагам няма за какво да се притеснявам. Друго ме тревожи.

— Какво, Лиа?

— Докато ровех сред книгата в бюрото, попаднах на едни документи, които виждам за първи път. Бяха накъсани на парченца и пъхнати най-отзад в чекмеджето. Трябваше да ги изгладя и да ги залепя, преди да ги прочета.

— За какво става въпрос в тях, Лиа? — почувства напрежение Пол.

— За развод — прошепна тя и го стрелна за миг с очи, ала той успя да види уплашеното ѝ изражение и разтрепераните ѝ устни.

— Лиа...

— Това бяха документи, в които ти заявяваш, че искаш да се разведем.

Пол пое дълбоко дъх и стисна ръце в юмруци. Сетне се помъчи да се успокои, докато обмисляше внимателно думите си. Наблюдаваше смутеното уязвимо лице на жена си, дългите ѝ мигли, играта на светлини и сенки по бузите ѝ.

— Лиа — обади се тихо той, — през последните няколко години бракът ни не вървеше никак добре. В един момент отношенията ни станаха непоносими, аз не желяех да продължавам повече така и реших, че ще е по-добре и за двама ни да се разделим.

— Извинявай — прошепна тя. — Ужасно съжалявам, Пол!

— Няма защо, Лиа. Та ти дори не помниш какво си вършила преди! Как може да ми се извиняваш за нещо, което не помниш?

— Но това съм била аз, Пол, а не някой друг! — възкликна отчаяно тя и го погледна в очите. Бледото ѝ лице бе разкривено от болка. — Аз! Не разбираш ли? Жената, направила тези неща, не е някоя... непозната. Това съм аз и нося отговорност за действията си, независимо от това, че не ги помня.

— Не съм съгласен — поклати глава Пол. — Тогава беше различна. Беше съвсем друга, Лиа. Не виждам защо трябва да изпитваш вина за постъпки, които не си спомняш и които никога не би извършила.

— Де да беше така! — рече печално Лиа. — Но за съжаление не мога да повярвам. Това не е като да прехвърлиш отговорността на някой друг, защото този друг човек съм аз. Аз съм причинила болка на хората и ако някой трябва да поправи стореното, то това съм аз — замълча тя и след малко добави отчаяно: — Но там е работата, че изобщо не си спомням какво съм правила. Кажи ми тогава как да поправа станалото?

— А защо не обърнеш нова страница?

— Нова страница?! — не схвана думите му тя.

Пол се усмихна на недоумението ѝ и се сети, че Лиа често изпитваше затруднение да разбере смисъла на идиомите и жаргонните изрази.

— Още един шанс. Ново начало — обясни ѝ той. — Имаш рядка възможност, Лиа. Много хора биха дали всичко да имат твоя късмет. Можеш да обърнеш гръб на миналото и да започнеш живота си на чисто. Защо не приемеш положението такова, каквото е, и не престанеш да се измъчваш за нещо, което не можеш да промениш?

— Защото — прошепна тя и му хвърли изтерзан поглед — каква е гаранцията, че всичко няма да се повтори отначало? Я си представи, че скоро започна да се оправям, както казва Кен, и се превърна отново в предишната Лиа?

Пол тревожно потрепери и си даде сметка, че Лиа току-що бе изрекла на глас опасенията и страховете му. Тази възможност непрестанно го измъчваше и го възпираше да се отдаде на поривите си.

Напоследък много често копнееше да вземе жена си в обятията си и да я целуне. Желаше да ѝ каже колко е красива и с цялата си нежност и сила да я утеши и предпази от опасностите и тревогите на враждебния свят, който я заобикаляше.

Ами ако наистина се повтори познатата трагедия? Какво ще стане, ако връщането на паметта ѝ предизвика появата на предишния характер и старите навици?

Не, няма да го преживее! В никакъв случай! Не би понесъл да даде повторно сърцето си и любовта си на една високомерна и надменна жена, която да отвърне на нежността му с презрение и студенина.

— Мислиш ли, че е възможно, Лиа? — пророни той, приковал очи в лицето ѝ. — Вярваш ли, че... Че ще се почувстваш различно, когато започнеш да си спомняш някои неща?

— Не знам. Но така или иначе не мога да избягам от миналото, Пол. Непрестанно го виждам в очите на хората около мен и в дневника, който съм писала... Дори и Кен понякога ми разказва каква съм била. Как е възможно едно сътресение на мозъка да доведе до коренна промяна на личността? През цялото време се страхувам, че отново ще се превърна в предишната отвратителна жена.

Пол кимна и отпи замислено от кафето си. Не знаеше какво да отговори въпреки настойчивата молба в погледа ѝ.

— Трябва ли да направя нещо? — попита внезапно тя. Гласът ѝ беше приглушен и несигурен.

— За кое, Лиа?

— За документите. За... За развода. Искаш ли да отида при адвокат или е достатъчно да кажа, че съм съгласна и ти да предприемеш каквото е необходимо.

— Да предприема каквото е необходимо?! — възкликна с озадачение Пол.

— Ами... — сви рамене тя. — Не искам да се чувстваш задължен да ме държиш тук, Пол. Вече съм доста по-добре. Наистина! Мога... Мога да живея другаде. В града например или някъде... Може би близо до Дорис. Колко хубаво би било — добави Лиа с копнеж — да съм близо до Дорис!

— Лиа... — възпротиви се той.

— Освен това бързо напредвам, Пол. Виж колко неща научих за кратко време. Ако ми помогнеш малко, само в началото, разбира се, много скоро бих могла да си намеря работа и да се грижа за себе си. Тогава ти...

— Лиа — прекъсна я с непоносима болка Пол. — Лиа, погледни ме в очите!

Тя вдигна лице мълчаливо. Устните ѝ трепереха, а клепачите ѝ бяха влажни.

— Няма нищо, Пол — опита се да се усмихне тя. — Наистина всичко е наред.

— Лиа, не искам развод. Разбра ли? Нека не говорим за това сега.

— Но в документите...

— Остави тия документи! — махна Пол рязко с ръка. — Дадох ти ги преди месец, когато бракът ни бе станал непоносим, но сега е различно. Отдавна не помня... — замълча той, изплашен да не издаде внезапния си прилив на чувства.

— Не помниш?! — усмихна се дяволито Лиа и се опита да разведри напрегнатата атмосфера. — Наистина ли има нещо, което и ти не помниш, Пол?

Отдавна не помня да съм желал толкова силно някоя жена, искаше да каже той. Отдавна не съм изгарял от такава страст да те прегърна и да те целуна, да легна до теб и да те любя с часове, докато и двамата...

— Не помня откога не съм прекарвал толкова много почивни дни къщи — опита се да си придаде небрежен вид Пол. — Това е нещо ново за мен, Лиа. Не съм свикнал да седя у дома.

— Наистина ли? — погледна го тя. В очите ѝ прозираше изненада. — А къде беше през уикендите?

— В колибата. Ти не обичаше да ходя там и все ми се присмиваше, че се усамотявам като отшелник — намръщи се Пол при мимолетния спомен за подигравките на Лиа. — Не се тревожи, скъпа! — успокои я нежно той и се насили да се усмихне, като видя разстроеното ѝ лице. — Това е малка дървена къщичка на километър и половина оттук, нагоре по хълма. Построих я преди няколко години.

— Как се стига до там? Минава ли се покрай потока? — оживи се тя, а напрегнатото ѝ изражение се изгуби.

— Да — кимна Пол. — Прекосяваш моста зад обора и поемаш по пътеката между дърветата.

— О! Значи натам води тази пътека! Веднъж тръгнах по нея, но скоро се стъмни и трябваше да се върна.

— Е, ако беше продължила, щеше да излезеш точно на колибата.

— Сигурно е прекрасно там горе — рече тя след миг и погледна замечтано през прозореца към сребристото небе на залеза. — Тишина, спокойствие...

— Да. Няма нито телефон, нито ток, само една печка с дърва и няколко керосинови лампи. Мястото е абсолютно безлюдно. Винаги изпитвам чувството, че съм единственият човек на земята — добави той със стеснение. Никога досега не бе споделял съкровените си преживявания с жена си.

— А какво правиш там през цялото време?

— Чета, скитам, правя снимки... Нищо особено — умълча се той и се замисли за миналото. Седмици наред той намираше убежище от разочарованията и болката в целебния покой на малката дървена къща и много пъти тихото пристанище на уединената колиба му бе помагало да не полудее.

— Аз... виждала ли съм я? — избегна погледа му тя.

— Не — вторачи се Пол изненадано в нея. — Та до там има цял километър пеш нагоре по хълма! Изобщо не е в твой стил да се катериш по баирите.

Лиа се изчерви и смачка нервно салфетката, сетне я опъна и я постави решително до чинията.

— Е, време е да ставам — по устните ѝ се разля лъчезарна усмивка. — Боб твърди, че старата черна котка има котенца и ги е скрила някъде в обора. Али ми обеща да ми помогне да ги намерим, ако си напише навреме домашното. Горя от нетърпение да ги видя. Али каза, че като родила миналия път, две от тях били...

— Лиа? — прекъсна я нежно Пол.

— Да?

— Искаш ли да те заведа да видиш колибата?

Очите ѝ светнаха за миг, ала в следващия момент се обърна и поклати глава с очевидно нежелание.

— Не, Пол. Това е любимото ти място. Не желая да ти се натрапвам.

— Не се натрапваш. Нали те каня?

Тя се поколеба и се загледа с копнеж към сивите облаци на хоризонта.

— Само трябва да си сложиш дебел пуловер и джинси — добави Пол. — Имаш ли туристически обувки? Не, предполагам. Нищо! Пътеката е добра. Ще минеш и с маратонки. Хайде, върви да се преоблечеш, пък аз ще кажа на Али, че уговорката се отменя за някой друг път.

— Сега ли ще ме заведеш?! — зарадва се тя като дете. — Веднага ли тръгваме?

— Естествено! Така че — побързай, преди да се стъмни!

— Но, Пол, слънцето вече залязва...

— Няма значение. Нали още е светло? Ще взема фенерче за всеки случай, но ще се приберем, преди да падне мракът, убеден съм. Хайде, Лиа! Искам да видиш колибата.

— О! — задъха се от вълнение тя и се усмихна с удоволствие. Сетне се втурна по коридора с леки весели стъпки и се изгуби от погледа му.

Пол се взираше мълчаливо в трептящия пламък на свещите. Представи си уютната колиба, сгушена сред дърветата, меката светлина на керосиновата лампа, леглото, направено от дъски и покрито със слама, топлата постеля от груби вълнени одеяла.

Тиха лунна нощ и Лиа в обятията му...

Потръпна и тръгна напосоки по коридора. Едва ли бяха много мъжете, усмихна се мрачно той, които изгаряха от страст и в същото време се ужасяваха при мисълта да останат насаме с жените си.

Пътеката беше стръмна и осеяна с камъни. На места се стесняваше и двамата трябваше да се движат в индианска нишка. Лиа вървеше и вдишваше с пълни гърди свежия боров въздух и нежния влажен аромат на залеза. До ушите ѝ долиташе приглушеният хор на птиците, накацали по дърветата от двете страни на пътеката.

Усещаше осезаемо присъствието на мъжа, който крачеше подире ѝ. Чуваше пъргавите му леки стъпки и чувстваше погледа му върху гърба си. Несъзнателно си мислеше за красивите му зеленикави очи и ситните бръчици около тях, когато се усмихваше, за черните гъсти мигли...

Потрепери и обгърна тялото си с ръце.

— Студено ли ти е, Лиа? — приближи се веднага Пол и я прегърна през рамо.

— Не. Добре съм. Вечерта е прекрасна, Пол.

Тя се притисна към него и блажено се наслади на топлината на силното му тяло. Кожата и дрехите му ухаеха на свежест и чистота.

Пол сведе глава към лицето ѝ и я привлече още по-близо до себе си. Лиа се сепна, отскубна се и забърза нагоре по пътеката. Разприказва се за Бони и Али, за пиленцата и котетата, за цветята и

прочетените книги, за всички ония дребни удоволствия, които изпълваха дните ѝ.

— Някой познат обаждал ли ти се е напоследък? — попита небрежно Пол.

— Само Дорис. Преди звъняха и други, но слава Богу, вече спряха. Явно разбраха, че не ми е приятно. Не ми харесваха и все се извинявах, че ми е лошо и не ми се излиза.

— Добре си направила. Тия хора не бяха подходящи за теб, Лиа, и едва ли можеха да ти бъдат верни приятели.

Да, но именно те са ми били приятели, помисли Лиа, и точно с тях съм прекарвала времето си, разтърси глава тя, сякаш да прогони отвращението си. Колкото повече неща научаваше за предишния си живот, толкова по-силно ставаше презрението ѝ към самата нея.

— Е, почти стигнахме! — провикна се весело зад нея Пол, без да подозира за мрачните ѝ мисли. — Чакай малко, Лиа! — той протегна ръка, хвана я за лакътя и застана от едната ѝ страна. Прегърна я през рамо и я преведе през избуялата трева. Изведнъж се озоваха на малка полянка сред дърветата.

— О! — затаи дъх Лиа и прикова поглед в колибката, сгушена под високите борове.

Малката примитивна постройка изглеждаше така, сякаш преди много години бе пуснала корени в закътаната поляна и досега растеше, несмущавана от ничие присъствие. Стените и потъмнелият ѝ покрив се сливаха с цвета на земята и дърветата, а прозорчетата блестяха като разтопено злато под лъчите на залязващото слънце.

На верандата имаше ръчно изработен шезлонг, обърнат към долината. От едната страна на покрива се издигаше каменен комин, който загатваше за уютна камина и топло огнище.

— Харесва ли ти? — по устните му се прокрадна момчешка усмивка, като забеляза възторга ѝ.

— Прелестна е! — възкликна непресторено Лиа. Очите ѝ светнаха от възхищение. — Влюбена съм в нея! Може ли да вляза вътре?

— Не преди да ме похвалиш. Всичко съм направил с ей тия две ръце, Лиа. Сам донесох дори камъните за камината и издялках дървения шезлонг на верандата.

— Ти си невероятен, Пол! — усмихна се тя. — Не стига, че си богат бизнесмен и фермер, ами и опитен дърводелец... Човек трудно може да те опознае. Непрекъснато ме изненадваш!

Пол се усмихна в отговор и лицето му се озари от щастие. Те се вторачиха един в друг, докато най-сетне Пол се обърна неловко и я поведе по пътеката към тясната веранда и голямата, скована от дъски, врата.

— Замъкът ми е на ваше разположение, скъпа милейди — пошегува се той, превъртя ключа в катинара и разтвори вратата с дълбок поклон. — Само внимавайте да не си скъсате полата на прага.

Лиа се засмя, мина покрай него и влезе в къщичката. Лъхна я мирис на бор, на вълнени одеяла и въглища. Стаята бе на две нива. В дъното, където бе по-високата част, Лиа различи неясните очертания на металната табла на леглото и яркия шарен юрган. В по-ниската част на помещението имаше стара печка с дърва и голям котлон, груба ръчно скована маса с два стола и фотьойл, покрит с индианска рогозка. Едната стена бе цялата в шкафчета с книги, чинии, консерви и фотографски принадлежности.

В къщата цареше мъртва тишина. Навън постепенно се стъмни. Наситен със странно спокойствие и мекота, мракът зад прозорците се сгъсти, а времето сякаш забави своя ход. Лиа изпита неописуемо чувство за сигурност и безгранична увереност, че дълбоката същност на човешкия живот се крие в близостта с природата.

— Такъв трябва да е животът, нали? — промърмори тя, без да съзнава, че изрича мислите си на глас.

— Какъв, Лиа?

— Ами такъв — махна тя с ръка и посочи уютната стая. — Тих, естествен, спокоен, без усложнения. Един мъж и една жена заедно...

Развълнуваният ѝ глас потъна в тишината. Тя вдигна лице към Пол и изведнъж се изплаши. Стиснал челюсти, той се взираше напрегнато в нея, а в очите му проблясваха пламъчета.

Наведе се към нея. Лиа отвори широко очи и се втренчи в него. Неочаквано пребледня от ужас и се олюля на краката си.

В съзнанието ѝ изплува смътен спомен.

Блед и неясен като стара снимка, тревожният образ бе свързан по някакъв странен начин с това място, със самотната къща в гората... и Пол...

— Лиа! — извика той и я погледна загрижено. — Добре ли си, Лиа?

— Спомних си... — поколеба се тя и се вторачи в малкия квадратен прозорец.

— Какво, Лиа? — рече припряно Пол. — Какво си спомни?

— Не знам. Това място. Нещо, свързано с това място и с теб.

— Не е възможно! Ти никога не си била тук преди!

— Ами ако съм отскочила до къщата някой ден, когато си бил на работа?

— Не вярвам! Ти не обичаше да се разхождаш. Пък дори и да си идвала, със сигурност не си влизала вътре, защото вратата е с катинар и само аз имам ключ.

— Прилича ми на спомен — поклати объркано глава тя. — Ти си в колибата и... още нещо. Да! Има още един човек, но образът му е замъглен.

— Изключено! Никой не е бил тук, освен мен, Лиа. Винаги идвам сам. Уединението е душата на това място.

— Но аз го виждам! — продължи Лиа, сякаш не бе чула думите му. Притисна пръсти до челото си. — Мисля, че е... — внезапно замълча тя и хвърли на Пол разтревожен поглед.

— Кой е?

— Човекът от агенцията за почистване на килими. Онзи, с когото говорих вчера. Споменът е свързан с него, с теб и колибата.

— О, Лиа! — засмя се успокоен Пол. — Това е дежа вю. Много просто! Случките от последните дни са се объркали в мозъка ти. Никога не съм виждал мъжа от агенцията, а той със сигурност не е бил тук.

— Дежа вю? — не разбираше тя.

— Почти всички имат такива преживявания, дори и хора без проблеми с паметта.

— Но какво е това?

— Странно чувство, всъщност — придърпа до огнището стол за Лиа и седна на другия. — Нещо ти се случва и през цялото време имаш усещането, че вече си го преживял, въпреки че не си в състояние да се сетиш къде и кога. Мислиш, че можеш да си спомниш точно изречените думи, а понякога дори ти се струва, че знаеш какво следва, защото си го изпитал.

— Доста често имам такова чувство — хвърли му замислен поглед Лиа, — но предполагах, че навярно съм преживяла подобни неща, а не ги помня.

— Може би, Лиа, но съществува разлика между спомен и случка, както и между спомен и въображение. Твоят мозък вероятно е събрал в едно хаотични впечатления и се е получил образът с колибата, мъжа от агенцията и мен. Това не е спомен.

— Да знаеш само как се зарадвах... — помръкна тя. — Помислих си, че най-сетне се сецтам нещо.

— Не се притеснявай! — успокои я той и хвана дланите ѝ в своите. — Кен все повтаря, че много скоро ще започнеш да си спомняш и аз му вярвам напълно.

— Дано! — замълча Лиа и прикова очи в притъмняващия прозорец над масата.

— За какво мислиш? — изучаваше профила ѝ Пол.

— Колко странно е всичко.

— Кое?

— Не знам. Животът, предполагам — обърна глава към него тя и му се усмихна.

— Какво имаш предвид? — пусна ръцете ѝ той и се облегна назад в стола.

Лиа свъси вежди в усилие да намери подходящите думи.

— Това място... — обади се най-сетне тя, махна с ръка към притихналата колиба и извърна поглед към напрегнатото лице на Пол. — Толкова е истинско, Пол! Ти също. Идвал си тук години. Изградил си свой собствен живот тук, ял си на тази маса, спал си на онова легло, разхождал си се, правил си най-различни неща. Нали? — Пол кимна, без да откъсва очи от нея. — И помниш всичко — продължи бавно Лиа. — Помниш с какво си се занимавал и какво е било времето, какви животни си видял и така нататък. Нали, Пол? — той отново кимна. — А докато си бил тук, аз също съм живяла моя собствен живот, макар и далеч от теб. Вършила съм различни работи, говорила съм с хора, хранила съм се, спала съм, точно както и ти, но не помня абсолютно нищо, сякаш изобщо не съм живяла. Дали миналото не съществува единствено в паметта ни, Пол?

— Не. То съществува, защото се е случило, Лиа. Спомените не създават действителността. Те само я отразяват.

— Чувствам се като невидима — усмихна се тъжно Лиа. — Все едно съм купчина пясък без форма и съдържание, която вятърът може да разпръсне всеки момент. Сякаш съм напълно прозрачна.

— Лиа, не мисля, че ти съзнаваш... — думите му секнаха, ала той продължи да я наблюдава със същото сериозно изражение.

— Какво? — подкани го тя. Стана ѝ приятно и в същото време се разтревожи от загрижеността му.

— Не съзнаваш колко си се променила, Лиа. Може да се чувстваш прозрачна и невидима, но според мен имаш много повече форма и съдържание от когато и да било. Сега си по-сложна и по-интересна, мислиш по-задълбочено, изразяваш се по-красноречиво, вживяваш се в съдбата на хората и нещата около теб. В много отношения представляваш по-пълноценна и истинска личност, въпреки липсата на спомени.

Странно защо думите му предизвикаха в Лиа абсурден прилив на щастие. Почувства се лека като перушинка. Не можеше да седи на стола, а краката ѝ едвам се задържаха върху грубия дървен под, когато стана и отиде до прозореца. Отправи поглед към притъмнялата гора, прехапа устни и премигна няколко пъти да потисне сълзите си.

— Лиа? — приближи се към нея Пол и прегърна разтрепераните ѝ рамене. — Добре ли си?

— Толкова съм щастлива, Пол! — промърмори тя. — Радвам се, че съм истинска личност, както каза, а не просто... полъх на вятъра.

— Господи, Лиа... — привлече я към себе си той и сведе лице към главата ѝ. Лицето му почти докосна косата ѝ, а устните му се плъзнаха нежно по челото ѝ.

Лиа се обърна и се притисна към него. Изведнъж я обхвана неукротима, тревожна страст. В гърдите ѝ се надигна потребност, която не разбираше и се страхуваше да анализира. Единственото ѝ желание бе да бъде близо до Пол, да се изгуби в прегръдките му и да потъне в него. Да изчезне в един свят, където нямаше нищо друго, освен устните му, ръцете му, топлината на силното му тяло и това сладко чувство, което се разливаше на вълни по тялото ѝ.

Той я притегли в обятията си и устните му се насочиха към челото ѝ, прокраднаха се по клепачите, бузите и врата ѝ и накрая се притиснаха решително и нежно до устните.

Лиа се задъха от вълнение и потръпна, смутена от неспособността да се владее. Завладяха я чувства, които не проумяваше и не помнеше да е преживяла. Коленете ѝ се подкосиха, сърцето ѝ заби лудо в гърдите, а бузите ѝ почервеняха. Искаше да спре, да се изтръгне от прегръдките му и да се скрие, преди да се случи нещо непоправимо.

Но устните и ръцете изневериха на желанието ѝ. Погали с пръсти косата, врата, раменете му и се наслади на допира. Устните ѝ се разтвориха в очакване и тя се предаде на опияняващата сладост на целувката.

Неочаквано я обзе паника и страх, че прави нещо лошо, което по-късно ще накара Пол да я презира. Тя изхлипа и се скова в ръцете му. Той веднага я пусна и придоби загрижено изражение.

— Лиа? Какво има?

— Извинявай, Пол — скри лице в длани тя. Чувстваше се така неудобно. — Не исках да...

— Какво?

— Да... Да направя нищо лошо — промълви тя с почти детска болка.

— Но това не е лошо, Лиа — промърмори тихо Пол и отново я взе в обятията си. Този път в прегръдката му нямаше настойчивост и нетърпение, а нежност и топлина, сякаш държеше в ръцете си изплашено дете. — Хората непрекъснато го правят. Особено тези, които са женени.

— А ние? — попита с неудобство Лиа, заровила лице в ризата му.

— Какво ние? Дали сме се прегръщали и целували ли?

— Да.

— В последно време не — отвърна Пол.

Лиа вдигна глава тъкмо навреме да забележи горчивината в очите му и мрачно стиснатите челюсти.

Потрепери и прехапа устна. Потисна любопитството си, въпреки че от седмици гореше от желание да попита дали и те са правили нещата, описани в книгите...

Нямаше никакви спомени от сексуалния си живот. Само нощем сънуваше голи тела, преплетени в необузdana страст, обзети от сладостна възбуда и екстаз и често се събуждаше, плувнала в пот.

Лежеше неподвижно в мрака и часове наред се взираше в тавана с разтуптяно сърце, а плътта ѝ се разкъсваше от непонятна болка...

— Хайде, Лиа — долетя гласът на Пол някъде отдалече. — По-добре да тръгваме, докато още се вижда пътеката.

Лиа кимна и го последва навън. Изчака на верандата, докато той заключи вратата, и сетне тръгна зад него. Прекосиха тихо поляната и потънаха в мъртвата тишина на притъмнялата гора.

ОСМА ГЛАВА

Бони тичаше тежко по прашния път към фермата. Размахваше ръце, присвиваше колена и леко се олюляваше. Дишаше шумно и неравномерно. Кръвта бучеше в ушите ѝ, а сърцето подскачаше уморено в гърдите. Копнееше за почивка. Искаше единствено да сложи край на болката, да се хвърли в прохладната растителност покрай пътя и да лежи поне половин час, без да мръдне.

— Още малко — каза си тя задъхано, сякаш да се убеди, че трябва да продължи. — Ще преброя до петдесет и ще спра. Едно, две, три...

Най-сетне в далечината изплуваха постройките на имението. Бони постепенно забави темпо и спря. Приблужи се до пощенската кутия и се облегна да поеме дъх.

Когато отново тръгна, изпита огромна слабост в цялото тяло. Коленете ѝ се подгъваха непослушно, сякаш бяха гумени. Скоро дишането ѝ се нормализира, а бедрата и вече не горяха както по време на тичането.

Хвърли поглед на пълните си крака, обути в светлосин спортен клин. Обзе я радост и надежда и моментално забрави за мъчителните три километра, които току-що бе пробягала.

Може да си въобразявам, каза си тя, но бедрата ми сякаш изглеждат по-слаби, а не дебели и отпуснати. Предпазливо прокара ръце по горната част на краката си. Не смееше да повярва! В края на краищата започна да тича едва миналата седмица. И все пак...

Пое дълбоко дъх, спря да се успокои, сетне се шумугна през една дупка в оградата и се запъти към къщата. Загубила много от предишния си нехаен и безцелен маниер, походката ѝ вече не бе така тежка и тромава.

Потайността бе най-съществената част в плана ѝ. Не искаше никой да разбере какво прави. По някаква необяснима причина не желаше да споделя с другите. Изпитваше суеверен страх, че хората ще почнат да говорят за диетата ѝ, да обсъждат прогреса ѝ и дори да я

насърчават. Е, в един момент, разбира се, щеше да отслабне толкова много, че повече нямаше да е възможно да прикрива теглото си.

Точно сега обаче искаше да бъде сама с болката.

Забеляза, че наоколо няма никой и въздъхна с облекчение. Майка ѝ навярно бе навън при пилетата, баща ѝ помагаше на кобилата да се ожреби в конюшната, а Али сигурно бе с госпожа Темпъл. Най-сетне бяха открили котилото и почти всяка вечер ходеха в обора да играят с котенцата.

При други обстоятелства Бони вероятно щеше да ревнува, особено като ги гледаше как се боричкат в сеното и се смеят, как гаят тромавите топчести котенца или им подхвърлят плюшени играчки и ги дразнят по нослетата със слама.

Ала в този момент бе доволна, че всички са погълнати от заниманията си. И без това госпожа Темпъл ѝ обръщаше прекалено много внимание. Почти всеки ден след училище Бони прекарваше няколко дълги, весели часа при младата жена и я учеше да се гримира. Влизаше във великолепната спалня на госпожа Темпъл, седеше до нея пред тоалетката с големите огледала и ѝ показваше как да разкрасява очарователното си лице.

Обожаваше компанията на господарката на имението. Госпожа Темпъл наистина бе променена до неузнаваемост. Държеше се с Бони весело и спонтанно, сякаш бе на нейните години; проявяваше искрен интерес към заниманията ѝ и случките в училище, към живота и възгледите на малкото момиче.

А в срамежливата усмивка и нежния ѝ глас имаше нещо толкова успокояващо!

Непрекъснато се възхищаваше от красотата на Бони и не пропускаше случай да подчертае колко е мило от нейна страна, че отделя време за нея и я учи да се гримира, за да изглежда добре, когато мъжът ѝ се върне от работа...

Бони се усмихна. Напоследък госпожа Темпъл се чувстваше доста по-добре и с всяка изминала седмица сякаш ставаше все по-спокойна и щастлива. Понякога дори се шегуваше с Бони и двете се смееха от сърце.

Бони обичаше да е с нея. Говореха си за какво ли не. Малкото момиче ѝ доверяваше съкровени тайни и измисляше занимателни случки да я забавлява. В действителност именно топлото им

приятелство ѝ помагаше да не мисли постоянно за храна и улесняваше опитите ѝ да устои на мъчителните пристъпи на глад, особено в ужасните часове на ранния следобед, когато се прибираще у дома след училище и знаеше, че има още много време до вечеря.

Влезе припряно в банята, свали мократа тениска и наплиска зачервеното си лице с вода. Погледна с копнеж към кантарчето в ъгъла. Беше дала обет, че ще се тегли само веднъж в седмицата и до уреченото време оставаха още два часа. Днес обаче бе гладна като вълк, а стомахът ѝ бе съвършено празен. Наближаваше вечерта. Няколко часа по-рано или по-късно, нямаше кой знае какво значение.

Бони затаи дъх в очакване и премести кантара на определеното място върху балатума, където уредът беше в абсолютно хоризонтално положение и измерваше с най-голяма точност, сетне свали маратонките и клина.

Разтреперана от страх, тя стъпи върху кантара, затвори за миг очи и се помоли мълчаливо, после ги отвори и се вгледа в стрелката с недоверие и изненада.

Три килограма! Бе свалила цели три килограма от миналия петък!

Сърцето ѝ подскочи от щастие. Испита желание да пее и да танцува, да крещи от радост, да се втурне навън и да пробяга още три километра. Но най-много от всичко на света искаше да открие госпожа Темпъл и да я прегърне. За съжаление знаеше, че никога няма да го направи, защото се срамуваше да я докосне, освен когато не се налагаше през часовете по гримиране.

Въпреки това Бони почувства нужда да види милото лице и красивите весели очи на госпожа Темпъл, да чуе нежния ѝ глас и звънкия ѝ смях.

Отиде в стаята си, метна потните дрехи на закачалката и сложи тениска и джинси. Да, панталонът определено ѝ стоеше по-свободно. Закопчаваше се по-лесно и не се пукаше по шевовете, както преди.

Бони едва сдържа тържествуващия си вик. Беше толкова щастлива, че е отслабнала с три килограма, а как ли щеше да се чувства, като свали останалите двадесет и два?

Няма да е толкова лесно, напомни си решително тя.

Вече знаеше всичко за диетите. Бе прочела най-малко десет книги по въпроса и поне още стотина статии. Според техните автори

първоначалните етапи се характеризираха с бързо, безпрепятствено отслабване, но много скоро настъпваха критични моменти, когато, независимо от усилията, не се забелязваше видима промяна в теглото. Освен това, за да постигне максимален ефект, ограничаването на калориите трябваше да бъде съпроводено от активни физически упражнения. Изобщо целият процес протичаше много по-бавно, отколкото ѝ се искаше.

И все пак, първите резултати бяха несъмнено окуражаващи.

Приближи се до шкафчето, като си подсвиркуваше тихичко. Надигна се и взе да тършува в разхвърляните вещи. Пъхна ръка към тайното скривалище зад мравуняка на Али. Шишето с хапчетата бе там, но Бони не му обърна внимание. Отмести го нехайно и извади червена хартиена папка.

На едната корица имаше собственоръчно написано предупреждение: „Лично и поверително. Собственост на Бони Макбрайд и на никой друг! Не отваряй! Опасно за живота!“

Качи се на леглото, отвори папката и замислено разгледа листовите със сложни таблици с много празни колонки и полета за отметки, следвани от дълги инструкции. Някои от редовете бяха дебело подчертани и осеяни с бележки под черта.

„Никаква храна между основните яденета. Упражнения най-малко половин час на ден. Яжте бавно и дъвчете всяка хапка поне десет пъти. Никакъв шоколад, само ябълки или портокали. Пийте поне осем чаши вода всеки ден...“, продължаваха в този дух указанията.

Бони гризеше молива и изучаваше внимателно отбелязаните цифри. Последната таблица бе най-важна и попълването ѝ изискваше особен ритуал. Бони стана от леглото, отиде в кухнята и си наля чаша обезмаслено мляко. Извади три връзки моркови и целина от хладилника и старателно ги нарязва на тънки кръгчета. Постави ги в една от любимите чинии на майка си, отнесе яденето в стаята и затвори вратата след себе си.

С победоносна усмивка на уста тя вписа новите данни в графата „тегло“, а под „намалени килограми“ отбеляза „три“. Отпи замечтано от чашата и се отпусна назад върху плюшените играчки, разпилени върху леглото. Сдъвка голямо парче морков и прикова очи в красивата рисунка върху задната корица на папката.

Оттам я гледаше слаба, стройна девойка в цял ръст, която в лицето приличаше поразително на Бони. Момичето стоеше на морския бряг, отправило поглед към водната шир.

Бони се вторачи в картината и блажено въздъхна. Помисли си колко прекрасно ще е да се освободи от грозните окови на плътта и да стане тънка и грациозна като госпожа Темпъл... Най-сетне се надигна да разчисти остатъците от малката закуска и хвърли суров поглед към стомаха си, свит на топка от глад. Наметна жилетка и излезе сред шумовете на топлата привечер да потърси Али и госпожа Темпъл.

Пол също търсеше жена си, ала за разлика от Бони нямаше представа къде да я намери. Заобиколи къщата и се спря нерешително до градинската врата. Огледа намръщено смълчания двор и се зачуди къде може да е Лиа и как прекарва свободното си време.

Изминалата седмица бе изключително напрегната. Имаше много работа във фабриката, а в четвъртък и петък се наложи да замине в командировка за Чикаго. Почти не бе виждал жена си от вечерта, когато заедно отидоха до дървената колиба в гората, и се изненада колко много му липсва.

Веднага след кацането на самолета в ранния следобед Пол се метна на колата и се отправи нетърпеливо към дома си, без да се отбива в офиса. По пътя мислеше за милото, засмяно лице на Лиа, за детския блясък в очите ѝ, за нежните извивки на деликатното ѝ тяло и смущението ѝ в прегръдките му. Когато пристигна в имението, едва не се затича по пътеката към къщи като малко момче. Изгаряше от любов и желание да я види. Но къщата бе тиха и мрачна, сякаш единствено присъствието на Лиа ѝ придаваше живот. Преоблече се и излезе отново да потърси жената, която по неведомите пътища на съдбата се бе превърнала в светлината на съществуването му.

Ана мина покрай него с две пълни кофи вода и се усмихна с необичайна топлота.

— Здравей, Ана! Каква приятна вечер, нали? — поздрави я той.

— Наистина чудесна! — съгласи се Ана и остави кофите на земята. — Взех малко дъждовна вода от варелите до обора и смятам да поляя саксиите. Цветята обичат дъждовната вода.

— Дай да ти помогна — предложи Пол.

— О, няма нужда, господин Темпъл — промърмори тя.

Пол забеляза смущението ѝ и не настоя.

— Търся жена си, Ана — рече той. — Имаш ли представа къде е?

— Мисля, че да — усмихна се тя, а на лицето ѝ се изписа любов и привързаност. — Видях я преди малко с Али. Тръгнаха към обора.

— Към обора ли?! Какво ще правят там?

— Най-сетне откриха котилото и прекарват часове при малките котенца.

— Аха! — засмя се Пол. — А дали ще имат нещо против да се присъединя към тях?

— Едва ли, господин Темпъл — Ана се наведе да вдигне ведрата. — Мисля, че дори ще се зарадват.

Пол прекоси двора с бодра стъпка и се приближи към обора. Точно пред вратата се спря и кимна на младежа, който усърдно ринеше тор и го хвърляше върху една стара ръчна количка. Беше слаб и рус, със сипаничаво лице и напрегнато, потайно изражение.

— Добър вечер — поздрави го любезно Пол.

— Вие сте Тим, нали? Май не съм ви виждал, откакто Боб ви нае.

Младият мъж се сепна и вдигна уплашено очи.

Озадачен от странната му реакция, Пол отвърна мълчаливо на погледа му. Най-сетне Тим облиза нервно устни и кимна отривисто.

— Здравейте, господин Темпъл. Аз... Аз тъкмо довършвах тук — добави той и махна напосоки с ръка.

— Добре, Тим, но вече е късно. Освен това е петък вечер и както виждам добре си се потрудил. Защо не ходиш да се забавляваш, пък работата може да почака до утре, нали?

Младият мъж вдигна рамене с неудобство и кимна, забил поглед в земята.

— А между другото, Тим — поколеба се Пол и се вторачи с любопитство в прегърбения младеж. — Да знаеш случайно къде е жена ми?

— Там — промърмори Тим и посочи дървената стълба, водеща към горния етаж на обора, където обикновено трупаха балите сено. — Играе си с децата. Седят с часове в плевника — добави той, а по устните му се прокрадна бегла усмивка.

Пол също се усмихна в отговор и помисли, че всички в имението знаят навичките на жена му. Кимна на младия мъж, прекоси обора и се заизкачва по стълбата. Скоро главата и раменете му се показаха на вратата на плевника. Спря се и премигна няколко пъти, докато очите му привикнаха към мрака. Пред погледа му се откри приятна картина.

Последните лъчи на залязващото слънце се прокрадваха през голям прозорец и обгръщаха балите с бледорозово сияние. Във въздуха се носеше аромат на лято, земя и обещание за мързеливи знойни дни. Малки пращинки подскачаха в слънчевите снопове, а сеното блестеше като злато.

Подпряла брадичка на дланите си, Лиа лежеше върху голяма купа, заобиколена от двете момичета. Наблюдаваше топчестите пухкави котенца и весело се смееше на тромавите им движения.

Пол стоеше тихо и незабелязано се взираше в трите жени. Момичетата се бяха изтегнали по корем от двете страни на Лиа. Едното бе тънко и дълго с рижава коса, пламнала на слънцето, а другото — меко и закръглено с буйна златна грива, която се сливаше с цвета на блесналата слама. Али бе прегърнала Лиа приятелски с ръка, а оранжевата ѝ глава бе склонена към малката, момчешки подстригана глава на Лиа.

— Вижте, вижте, госпожа Темпъл! — казваше тя. — Вижте Хюи! Вече е прогледнал. Почти цяла седмица след другите.

— Очичките му са сини — възкликна Лиа с очарование. — Не предполагам, че котките имат сини очи.

— Сиамските имат — отвърна разсеяно Али. — Знаете ли ги?

Пол забеляза как Лиа придоби обичайното напрегнато и замислено изражение както винаги, когато се бореше с паметта си.

— Те са бели с кафяво. Принадлежат към някаква специална порода, нали?

— Да — махна с ръка Али. — Домашни котки, които живеят в града и носят диамантени нашийници и какви ли не щуротии. Очите на Хюи ще се променят. Ще станат зелени, жълти или кафяви.

— Също като на Пол — промърмори Лиа с такъв замечтан и изпълнен с любов глас, че Пол за малко не се втурна, за да я прегърне.

— Хюи? — обади се Бони. — Така ли се казва?

— Да — отговори Али. — Сивото е Луис, пък онова, бялото, на оранжевите петна е Нюз.

— Ти не си в ред, Али — избухна в смях сестра ѝ. — Трябваше да оставиш госпожа Темпъл да ги кръсти.

— Госпожа Темпъл искаше да им казваме Мег, Джо и Ейми, като героините от „Малките жени“ — рече надменно Али. — Току-що е прочела книгата.

— Е, и какво лошо има в тия имена? Много са хубави дори.

— Но котетата са мъжки! — вторачи се Али с изненада в сестра си. — И трите!

— Виж ти!

— В началото не знаех, че са момченца — намеси се кротко Лиа и се размърда върху сеното. Луис се качи на ръката ѝ. — После Али ми показва как да ги познавам. Момченцата имат малки топчета ето тук, нали? — добави тя с интерес и обърна Луис по гръб, сякаш се намираше в час по биология.

Пол не издържа и се разсмя на глас. Трите се стреснаха и едновременно обърнаха глави към вратата.

Лиа първа реагира на появата му. Лицето ѝ се оживи от радост, а очите ѝ грейнаха като звезди в мрака. Пол се изкачи по стълбата и застана на вратата.

— Пол?! — възкликна тя и скочи на крака. В едната си ръка държеше Луис, а с другата изтупа полепналите по дрехите сламки. — Не очаквах, че ще се върнеш толкова рано.

Устреми се към него, сетне внезапно се спря. Поколеба се, обзета от неудобство. Очевидно копнееше да го прегърне, но се срамуваше. Пол с усмивка забеляза, че Луис се бе вкопчил неистово в ръкава на ризата ѝ и надаваше жаловити вопли на ужас.

— Горкичкият! — промърмори Лиа и погали разтрепераното му телце. — Горкото мъниче! Божичко, колко го е страх!

Гърлото му се сви, а устата му пресъхна от внезапно желание, докато наблюдаваше сцената. Често мечтаеше да се върне вкъщи и на прага с усмивка на уста да го посрещне мила, нежна жена, хванала в скута си малко бебе...

— Това е Луис — рече весело Лиа и поднесе котето към мъжа си да го разгледа. — Той е най-малкият.

— Хюи, Луис и Нюз — пошегува се Пол. — Подслушах разговора ви.

— Али ги кръсти.

— Така и предполагам — отвърна сериозно Пол. Не можеше да откъсне поглед от лицето на жена си. На устните ѝ грееше сияйна усмивка, очите ѝ блестяха от щастие.

— Свърши ли... Свърши ли всичко? — попита нерешително Лиа и вдигна лице. Хвана в шепи малкото котенце и го сложи под брадичката си. — Знам, че имаше неприятности през седмицата.

— Да, имах доста работа — съгласи се Пол и ѝ се усмихна. — Но не се отбих в офиса. Слязох от самолета и дойдох тук. Ако има проблеми във фабриката, ще почакаат до понеделник. А сега смятам да прекарам един спокоен уикенд.

— О, прекрасно! — зарадва се Лиа. — Ял ли си, Пол? Защото аз хапнах при Хайнц в кухнята преди час. Предполагам, че може да ти приготви нещо...

— Не се притеснявай, Лиа. Обядвах в самолета. Значи Хайнц ти е сервираше в кухнята, така ли? — добави той с изненада.

— Ами вижда ми се глупаво да се храня сама в огромната столова, когато те няма — обясни Лиа и се върна към купата сено да остави Луис при братчетата му. — По-весело ми е в кухнята с Хайнц. Понякога ме учи да готвя, а друг път ми разказва за семейството си и живота в Германия като малко момче. Имали са езеро с лебеди, представяш ли си? — добави тя с една от ония невинни и лъчезарни усмивки, при които в гърлото му неизменно засядаше буца.

— А пък снощи госпожа Темпъл вечеря у нас — заяви гордо Али. — Ядохме пържени картофи и печени ребра.

— Беше много вкусно! — възкликна Лиа. — Ана приготви специален сос за барбекюто, но каза, че рецептата е тайна.

— А Хайнц къде беше, докато вие вечеряхте на открито?

— Заведе приятелката си на ресторант — отвърна Лиа и се засмя, като видя как оранжевото коте на име Нюз подскочи високо във въздуха, преследвайки някакъв бръмбар, и се приземи в сеното с изпънати крака.

— Моля?! Хайнц има приятелка?!

— Да — кимна Лиа. — Кара пощенската кола. Всяка сутрин Хайнц слиза да вземе пощата и да я види, като минава, въпреки че мрази да ходи пеш. Казва, че е много сладка.

Пол избухна в смях и импулсивно прегърна крехките рамене на жена си. Сетне се отдръпна и се загледа влюбено след нея. Тя последва

момичетата по стълбата и трите слязоха на долния етаж на обора.

Изведнъж напрежението и тревогите в службата сякаш отлетяха. Пол почувства странно удовлетворение и задоволство. Обзе го щастие, че се е върнал вкъщи и е заобиколен от веселие, топлина и спокойствие. Слезе до средата на стълбата, сетне скочи. Обърна се и се усмихна на Лиа, която стоеше сама до яслите и го чакаше.

— Къде изчезнаха твоите малки приятелки? — попита той.

— Бързаха да се приберат и да пуснат телевизора. Любимите им музикални видео хитове започват в седем и половина.

— Аха! А ти, Лиа? — прошепна Пол и погледна жена си с неочаквана страст. Изпита желание да я притисне в прегръдките си и да целуне меките ѝ устни. — Бързаш ли за някъде?

— Не — поклати глава тя. — Искам да прекарам вечерта с теб и да ми разкажеш за работата си през седмицата.

Пол рязко ѝ обърна гръб уж да разгледа свежата люцерна до вратата, а всъщност искаше да прикрие чувствата си.

Лиа не знаеше как да флиртува. Бе забравила как се води закачлив, многозначителен разговор с остроумни забележки и тънки намеци, наситени със сексуален подтекст. Гледаше право в очите и казваше това, което мислеше, с искреността и простодушието на дете.

През последните години на брака Пол се бе отегчил до смърт от дългите словесни двубои, интимни внушения и възбуждащи еротични намеци, които в крайна сметка му носеха само разочарование. И сега тази непосредственост и прямота едновременно го очароваха и смуцаваха.

Желая да прекарам вечерта с теб... Пол сви юмруци, сетне се отпусна и се обърна към нея.

— Е, в такъв случай съм на твое разположение, Лиа. Искаш ли да се поразходим покрай потока?

— Чудесно! — кимна нетърпеливо тя. — Ще тръгнем по този бряг да съберем малко ревен. Хайнц каза, че утре ще направи пай от него.

— О, сериозен аргумент! — отбеляза въодушевено Пол. — Паят на Хайнц е един от специалитетите, които сервират в рая.

— Не знам — засмя се Лиа, — но Хайнц спомена, че го обичаш много. А пък за мен каза, че не бил сред любимите ми.

— Вярно е — настигна я той и двамата закрачиха рамо до рамо в притъмнелия двор, — но това не значи абсолютно нищо. Както виждаш, дори вкусът ти се е променил, Лиа. Едно време харесваше неща, които сега не можеш да понасяш и обратно.

— Да, наистина. Не е ли странно? Доктор Холкрос казва, че вкусът е свързан с чувствата и емоциите, а оттам и със спомените.

— Значи ако човек преживее нещо лошо, докато яде пай с ревен, той ще го намрази за цял живот, независимо от факта, че преди случката го е харесвал, така ли?

— Да, нещо подобно — спря се Лиа и вдигна очи към небето. Ниско над главите им кръжеше птица, а лъчите на слънцето се отразяваха в широко разперените ѝ крила. — Това е сова. Боб ми показва една, която живее на голямата топола до мелницата. През деня спи по клоните, а вечер се събужда и тръгва на лов за насекоми.

— Как ги лови? — попита Пол. Знаеше отговора, но му бе приятно да наблюдава оживеното ѝ лице.

— Ето така — отвърна незабавно тя, отвори широко уста и размаха ръце. — Отваря човката колкото може, лети и поглъща всичко, което влезе в устата ѝ.

— Внимавай, Лиа! — прихна Пол, развеселен от смешните ѝ усилия да имитира птицата. — Да не искаш да лапнеш някоя муха?

Лиа се сепна и затвори уста. Сетне се усмихна лукаво и тръгна по малкия мост, който минаваше над поточето.

— Наистина ли имаше сериозни проблеми в службата? — попита го тя със съчувствие. — Изглеждаше много уморен в сряда вечер, когато ми каза, че на другия ден се налага да заминеш за Чикаго.

— Да, седмицата бе действително тежка, но и много плодотворна — добави Пол. — От месеци насам работим върху голям договор за доставка на оборудване и най-сетне постигнахме съгласие с другата страна. Освен това сключихме споразумение с някаква неизвестна японска компания.

— Това добре ли е?

— Много добре, дори — отбеляза тържествено той. — Всъщност мисля, че мога да си позволя да ти направя подарък. Какво искаш да ти купя?

— Имам всичко — спря се на моста тя и погледна замислено Пол. После сведе очи към мътната вода. — Не виждам какво още бих

могла да желая.

— Дрехи, бижута, нещо за стаята ти?

— Не — поклати глава Лиа. — Всъщност... — поде боязливо тя, но се смути и замълча.

— Да? — подкани я с любопитство Пол.

— Като говорих последния път с Дорис — стрелна го тя с очи, сетне отново отправи взор към водата, — стана въпрос за сина ѝ. Той е на четиринадесет години, Пол, и е много добър хокеист. Исква да отиде на спортен лагер това лято, но Дорис и мъжа ѝ нямат средства да платят таксата. Бих искала да ѝ дам пари, за да го изпрати.

— Колко ще струва? — прегърна я нежно през рамо той.

— Седемстотин долара — погледна го неуверено Лиа.

— Но Дорис никога няма да вземе пари от теб, Лиа — намръщи се Пол. — Познаваш я добре.

— Прав си. Посъветвах се с Ана по тоя въпрос и тя каза, че можеш... един вид да го спонсорираш от работата. Тогава Дорис и мъжа ѝ едва ли ще имат нещо против, ако... — замълча тя с неудобство.

— Браво, Лиа! Чудесна идея! — прегърна я през рамо Пол. — Точно така ще направим. Много съм ѝ задължен за всичко. Топлотата и любовта, с които се грижеше за теб, бяха извън задълженията ѝ — добави той. Не можеше да се откъсне от жена си. Наслаждаваше на допира до крехкото ѝ тяло, притиснато към неговото в тишината на пролетния здрач. — Разбрах, че сте станали много добри приятелки в болницата.

— Да — промърмори Лиа и очевидно се зарадва при мисълта, че ще помогне на сина на Дорис. Усмихна се със задоволство и се стгуши удобно в прегръдката му. Пол затаи дъх. Тя навярно не си даваше сметка, че близостта и топлината на меката ѝ плът изпълваха тялото му с болезнено желание и копнеж.

— А ти, Лиа — рече той с пресилена небрежност, обърна се и я поведе към градината от другата страна на потока, — как прекара седмицата? С какво се занимаваше, докато отсъствах?

Лиа сякаш само това чакаше. Разприказва се за дребните, незначителни случки от изминалите дни, за нещата, които бе научила, видяла или направила.

Пол спря малко преди градината и седна на старата пейка под ябълковото дръвче. Привлече към себе си Лиа и се заслуша с удоволствие в занимателния разказ за преживяванията и чувствата ѝ.

Какво необикновено кълбо от противоречия представлява Лиа, мислеше си той. В многобройните разговори след злополуката бе установил с изненада, че жена му притежава бърз и остър ум. Беше много далновидна и виждаше разрешението на проблемите в перспектива. Няколко пъти през изминалите месеци му помогна да се измъкне от сериозни търговски затруднения. Изслушваше го внимателно и сетне му предлагаше смели и оригинални съвети, които в същото време се отличаваха с удивителна простота. Но в отношенията си с хората бе все още неуверена и срамежлива. Съзнаваше, че има много пропуски и се страхуваше, че не познава света.

Ала винаги, над всичко стоеше удивителната самобитност на нейните възгледи, онази жизнерадост и наслада, с които се възхищаваше на живота.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лиа стоеше в просторната баня и се взираше с невиждащи очи в голямото огледало на стената. Отсреща я наблюдаваше слаба, вгълбена жена, облечена в прозрачна жълта нощница.

Гледаше разсеяно отражението си и мислеше с тъга и копнеж за Пол. Бяха прекарали една наистина чудесна вечер. След разговора на пейката се отправиха весело към градината и набраха ревен. После се прибраха вкъщи и поседнаха в библиотеката на чаша чай и кейк. Бъбриха и се смяха повече от час, изгледаха няколко забавни програми по телевизията, сетне той я прегърна и я целуна нежно за лека нощ. Разделиха се и всеки се оттегли в стаята си.

Лиа отново се сети за целувката им и потрепери.

Напоследък, след разходката до колибата, Пол често я целуваше, но не влагаше в този жест нищо повече от обикновените топли чувства и привързаност. Също както Ана понякога прегръщаше най-неочаквано някоя от дъщерите си и я милваше в изблик на обич.

Осъзнаваше, че жадува за нещо друго, ала нямаше ясна представа за копнежите си. Смътно разбираше обаче, че бляновете ѝ са свързани с Пол — с мъжествените черти на скулите и челото му; с широките му рамене; с леко наболата брада, проблясваща в здрача; с меката златна коса, която се спускаше като коприна по тила му. Винаги, когато се сецаше за мъжа си, в гърдите ѝ се надигаше болка, тялото ѝ се разкъсваше от неясни, объркани желания. В мечтите ѝ се преплитаха голи тела, кадифен мрак, мускулести ръце, устни, разтворени в очакване; огнена страст и опасна близост, която надминаваше и най-смелите полети на въображението ѝ.

Тези несвързани образи и чувства неизменно хвърляха душата ѝ в смут и безпокойство. Обливаха я горещи вълни, задъхваше се от копнеж и дълго време не можеше да се отърси от обзелото я вълнение.

А най-страшно от всичко бе чувството на самота. Струваше ѝ се някак несправедливо, че минутите, в които бяха заедно и се наслаждаваха на компанията си, отлитаха като миг, а след тях идваха

дългите часове на нощта, когато Пол се оттегляше да спи, а Лиа на свой ред биваше принудена да се прибере в стаята си, където лежеше будна с часове, вираше се в тавана и мислеше за него.

— Пол... — прошепна тя и се втренчи в огледалото с големи, тревожни очи. — Толкова съм самотна, Пол!

Представи си как чука на вратата му, той се появява на прага и се усмихва, кани я вътре и я отвежда до спалнята, ляга до нея, прегръща я със силните си ръце и...

Внезапно я прониза силна болка. Простена и излезе от банята. Закрачи бавно в мрака на стаята, спря се до френските прозорци и се вторачи в терасата, потънала в лунна светлина.

Вечерта бе мека и необичайно топла за сезона. Във въздуха се носеше свеж аромат на цветя и зеленина. Високо над върховете на дърветата пълната луна плуваше в тъмния небосклон и обливаше със светлина и спокойствие заспалата земя. Сладкогласният хор на щурците се извисяваше над приглушеното дрезгаво крякане на мъжките жаби покрай потока, които ухажваха с песен своите избраници.

Светулки изскачаха от листата на дърветата, танцуваха по двойки и се скриваха отново в храсталаците. Два козодоя кръжаха над двора и от време на време се стрелкаха към ниската растителност. Крилата им блестяха на лунните лъчи, а плавните им движения напомняха на весел въздушен балет. В самотата си Лиа имаше чувството, че всяко живо създание бе тръгнало да си търси другар.

Разтвори вратите и прекрачи прага. Цялото ѝ същество се измъчваше от непонятна болезнена потребност. Тръгна към средата на терасата и спря. Лунната светлина сякаш посипваше сребърен пращец по крехките ръце и врата ѝ, а жълтата нощница се поклащаше на полъха на лекия ветреца и шумолеше като листенцата на пролетно цвете.

Нежната мелодия на нощта бе в съзвучие с музиката, която се лееше в тялото ѝ. Лиа се понесе в буен танц по посребрената тераса. Вдигаше ръце към звездното небе, подскачаше леко, едвам докосваше с нозе грубия каменен под и извиваше тяло в хармония с първичния, властен ритъм на природата.

В своите вълшебни одежди от злато и лунни лъчи Лиа приличаше на призрачна нимфа. Потънала в лудия вихър на танца, тя

не забеляза кога Пол се измъкна тихо от стаята си и се приближи към нея. Подпря се на една колона и се вторачи с жадна настойчивост в грациозните ѝ движения. Погълната от звездния мрак и неударимия повик на кръвта си, Лиа се олюляваше в такт с извечния ритъм на любовта.

Изведнъж почувства чуждото присъствие. Пое рязко дъх и се вцепени. В лунния здрач видя до себе си Пол, облечен само по джинси. Мускулите на широките му гърди се очертаваха, а кожата му блестеше на бледата светлина. Той се наведе към нея и протегна ръце.

Очите му бяха потъмнели от желание и страст. Бе стиснал зъби, а едрото му тяло бе напрегнато.

Лиа бавно отпусна ръце и се вторачи в него. Устните ѝ се разтвориха. Дишаше бързо и учестено.

— Пол — прошепна тя.

В следващия миг потъна в обятията му. Той я притегли така властно към себе си, че по тялото ѝ се разля силна сладостна болка. Устните му се спуснаха с неутолима жажда по лицето, челото, врата, клепачите и устата ѝ. В целувките му нямаше и следа от предишната съдържана нежност. В тях напираше могъщия, дълго потискан, порив на плътта. Лиа се задъха от вълнение. Испита страх, че ще се удави в бурния океан на чувствата си. Неочаквано я обзе паника.

— Пол... Пол, не знам какво да правя. Не знам как...

— Разбирам, скъпа — прекъсна думите ѝ с целувка той. Ръцете му се прокраднаха по гърба и закръглените ѝ бедра. — Довери се на мен. Знаеш, че няма да се отнеса лошо с теб, нали?

— Да — кимна тя.

Въпреки страха и объркването от това, което ставаше, тя се ужасяваше при мисълта, че Пол може да я отблъсне и да ѝ отправи една от своите далечни, любезни усмивки, да я изпрати до самотната спалня и да я остави, изгаряща от копнеж и желание. Тя се притисна към него като изплашено дете, обзето от неистов страх, че ще загуби майка си. Поднесе неспокойно устни към неговите и го целуна с настойчивост.

— Не си отивай, Пол! — промълви тя. — Моля те, не ме оставяй сама! Целуни ме отново. Харесва ми. Аз... малко се боя!

— О, Лиа! — отвърна сподавено той. — Толкова си хубава! Ти си най-красивата жена на света...

Сведе глава и я целуна по врата. Ръката му се промъкна под дантелената нощница. Смутена и разтревожена, в първия миг тя се скова, сетне се отдаде на неповторимото удоволствие. Усети с наслада как меките му длани и устни се плъзнаха по гърдите ѝ. В отговор на ласките му тялото ѝ се разтрепери от възбуда.

— О! — промърмори тя и се отпусна в обятията му. Отметна глава назад и затвори очи в екстаз. — О, Пол, толкова е приятно!

Пол я вдигна без усилие и я понесе към къщата, като я целуваше по лицето и шията. Лиа се притисна към него и се остави с радост във властта му. Отсега нататък каквото и да се случи, каза си тя, решението ще е негово. Всъщност, тя се досещаше какво ще се случи, ала се страхуваше да мисли. Едно обаче знаеше със сигурност: не желаше за нищо на света да се отделя от него, искаше завинаги да остане в прегръдките му.

Пол се приближи до вратата и се поколеба. Сведе глава и се вторачи загрижено в Лиа, сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Нали ми имаш доверие, Лиа? — попита той. — Сигурна ли си, че искаш това толкова силно, колкото и аз?

— Да — прошепна тя и го погледна право в очите. Лицето ѝ бе спокойно и сериозно. — Не желая повече да бъда сама.

Пол я целуна, бутна с крак вратата и прекрачи прага на голямата тъмна стая.

— Къде сме? — обади се Лиа.

Пол мина по излъскания паркет и я положи внимателно върху широкото легло, което ѝ се стори мрачно и чуждо.

— В моята стая. Имаш ли нещо против?

— Никога не съм била тук — огледа се в здрача тя. — Нали, Пол?

— Така ми се струва — в гласа му внезапно се прокрадна нотка на огорчение. — Когато се любехме, винаги идвах в твоята спалня. Чаках като просяк пред вратата ти, с протегната за милостиня шапка.

Лиа се намръщи. Почувства се неудобно, че не помни нищо. Пол забеляза нещастieto, блеснало за миг в очите ѝ, и се наведе да я целуне.

— Не се притеснявай, Лиа! — погали я нежно с ръка той. — Тогавя бяха други времена. Аз самият вече не ги помня.

— А защо носеше шапка?

— Каква шапка? — премигна в недоумение той.

— Нали каза, че си стоял с шапка в ръка пред вратата на спалнята ми?

Пол я изгледа втренчено, сетне се дръпна назад и се разсмя.

— О, все забравям, че имаш проблеми с идиомите! Това е най-обикновен израз, Лиа. Означава да просиш от някого благоволение и снизхождение.

— Разбирам.

Лиа замълча и се замисли върху загадките и тънкостите на езика. Удиви се от сложния начин, по който словото отразяваше действителността. За миг изпита несигурност и страх. Намираше се в една напълно непозната, мрачна стая, а мъжът срещу нея изглеждаше съвършено различен, някак напрегнат и възбуден...

— Лиа? — повика я тихо той.

Седеше близо до нея на леглото, ала не я докосна. По лицето му се четеше безпокойство.

Лиа вдигна глава и го погледна. Опита да се усмихне и срещна очите му с почти детска непосредственост и чистота.

— Малко се страхувам, все пак — призна тя.

— Защо? — протегна ръка той и я погали по бузата и брадичката. — От какво се боиш, Лиа? От мен ли?

— Не — свъси вежди Лиа. — Как бих могла да се боя от теб?! Ти си толкова мил и грижовен. Предполагам... — замълча тя и се изчерви.

— Какво? — подкани я той. Пръстите му се заиграха с меката част на ухото ѝ.

— Ами... знам, че хората вършат някои неща — заекваше Лиа с неудобство. — Чела съм много книги и знам какво... какво е, но никога не съм... — рече тя, ала бързо се поправи: — Но не помня как се прави, Пол. Мога да объркам нещо и да се разочароваш от мен.

— Да се разочаровам от теб?! — възкликна той. В очите му гореше нетърпение. — Какво говориш! Откъде ти хрумна такова нещо?

— Пол... — вдигна лице тя. В смутения ѝ глас прозираше молба.

— Не се тревожи, скъпа! — успокои я той, притегли я в прегръдките си и я целуна. — За това не са нужни кой знае какви умения. Иска се само малко нежност и топлина, а ти притежаваш достатъчно и от двете, мила. Толкова си хубава...

Той внимателно съблече нощницата ѝ. Лиа потрепери. Устните му се стрелнаха по лицето и шията ѝ, а дланите му пробягнаха по гърба ѝ. Милувките му събудиха в нея удивителен ураган от желаниа. Изумена, тя се понесе по вълните на една неподозирана вселена.

Нещо повече, Лиа остана смаяна от чувствата, които предизвикваше у Пол. Никога не бе предполагала, че този непоколебим и силен мъж е способен да нашепва нежни възбуждащи слова и да се стреми неудържимо към тялото ѝ, да забрави целия свят и да се отдаде с плам на буйната си страст.

С известна изненада и боязън Лиа осъзна, че единственото ѝ желание бе да му достави удоволствие. Мечтаеше да го дари с нежност и да изпълни всяка частица от същността му с любов и щастие. Пол смъкна джинсите и слиповете си, хвърли ги небрежно на пода и се отпусна по гръб на леглото. Тя се надигна и го обсипа с милувки. Ръцете ѝ сякаш инстинктивно се устремиха да изучат всяка извивка на дългото му неподвижно тяло, а устните ѝ оставиха влажна следа от целувки по кадифената му кожа.

Изглеждаше толкова мъжествен, а в същото време бе изцяло подвластен на ласките ѝ. Той се задъхваше от удоволствие, а тялото му се извиваше гъвкаво под нейното. Лиа сведе устни и го целуна чувствено и дълбоко.

— Харесва ли ти? — усмихна се тя и се сгуши щастливо от едната му страна. — А това?

— Лиа... О, Божичко...

— Знам, че е странно, но четох един роман, където жената правеше така...

Тя зарови пръсти в гъстия мъх на гърдите му, сетне прокара бавно длани надолу към слабините, а устните ѝ се плъзнаха по оставената дия. Пол изпита неописуемо удоволствие.

Но в следващия миг гневно рече:

— Ето откъде си научила всичките тези неща! От книгите, а?

— Ами да — кимна невинно тя. — Там героите непрекъснато го правят. Само че, знаеш ли — добави Лиа замислено, — представях си, че ще е по-трудно.

— Кое? — разсмя се Пол.

— Сексът — отвърна сериозно тя и се учуди защо Пол се смее. — Мислех си, че ще е по-сложно, а то се оказа много лесно и приятно.

Пол отново прихна. Веселият му смях се оказа заразителен и изпълни с радост мрачната стая.

— Да, наистина е приятно. Но — добави тържествено той — има и трудни моменти.

— Например?

— О, Лиа...

Пол я взе в прегръдките си. С крайчеца на пръстите погали чувствителната ѝ кожа. Лиа се задъха от вълнение. Интимните милувки я изпълниха с копнеж и неудовлетвореност. Постепенно в тялото ѝ се разгоря непонятно желание.

— Какво ще кажеш за това? — промърмори шеговито той.

Надигна се и внимателно легна върху нея. Кожата му бе мека и топла, тялото му — гъвкаво и силно, а плътта — толкова възбуждаща и чувствена, че Лиа притаи дъх и потръпна в сладостно очакване.

— О, Пол... Не подозирах, че...

— Отпусни се, скъпа. Просто се отпусни. Ей сега ще ти стане хубаво...

Тялото му се сля с нейното. Той проникна нежно в нея и с властна неумолима ръка я поведе към приказни земи. Лиа се понесе по вълните на огромен разбушуван океан от разтопено злато. Стари колкото света приливи се надигаха и разпръскваха в тялото ѝ огнени искри. Постепенно движенията му станаха по-бързи, вълните — по-могъщи и яростни, а лъчите на слънцето — по-ослепителни и изпепеляващи...

Съзнанието ѝ се замъгли. Загуби представа за себе си и Пол. Първоначалните ѝ страхове и опасения потънаха в забвение. Избледня дори и искреното ѝ желание да му достави удоволствие. Целият свят престана да съществува, остана само опияняващото чувство на щастие и сладостна забрава. Телата им се люлееха във върховна наслада и се носеха по гребена на бурните вълни към яркото слънце, отвъд недостижимите звезди, към далечните брегове на една сладостна вселена от топлина и кадифен мрак.

Всяка нейна фибра пулсираше и потръпваше. Изтощена и замаяна, тя лежеше в обятията на мъжа си и с удивление са любуваше на тръпките, които се разливаха на вълни по нея. Тялото ѝ сякаш трептеше в съзвучие с всемира, нейната женска природа бе в хармония

с целия свят. Усети как тялото на Пол се изопна. Той склони глава на рамото ѝ. Сърцето му биеше лудо, горещият му дъх я изгаряше.

Лиана тихо се засмя и го прегърна. В очите ѝ гореше възторг. Толкова много обичаше мъжа в обятията си, че ѝ бе трудно да каже къде свършваше неговото тяло и къде започваше нейното.

Никога досега не бе чувствала Пол по-близък, никога не се бяха сливали по-пълно. Искеше да остане в прегръдките му завинаги, защото не можеше да си представи живота без него.

Той се размърда и промълви нещо, сетне покри с целувки шията ѝ. Тя се притисна към него и се вгледа в смътните очертания на тавана.

Изведнъж, леко и неусетно като полъх на вятър, в съзнанието ѝ изплува спомен.

В първия миг изпита тревога, сетне се успокои, като разбра, че споменът е истински и е свързан с приятни преживявания. Видя съвсем малко момиченце, седнало на зелена поляна. Картината бе изключително ярка и жива. Лиана сякаш почувства допира на топлата бодлива трева; усети ефирния аромат на близките цветя, а до слуха ѝ долетя тихото жужене на пчелите и насекомите. В ръцете си държеше кукла — най-прекрасното създание, което някога бе виждала. Милото усмихнато лице на куклата събуждаше в непознатото дете същото нежно възхищение и очарование, каквото в този момент предизвикваше у нея силното мускулесто тяло в прегръдките ѝ и златисторусата глава на Пол.

Очарована от топлия, задушевен спомен, тя се усмихна и се зарадва като малко дете, получило изключително рядка и ценна играчка.

Ето, най-после си спомни действителна случка от миналото. За разлика от досегашните бледи, объркани и ужасяващи образи избуялата трева, горещият летен ден и красивата кукла бяха истински и осезаеми като ласките на Пол. Милостивата съдба най-сетне ѝ поднасяше щедър дар, който щеше да ѝ принадлежи до края на живота.

По устните ѝ отново плъзна щастлива усмивка.

— Обичам те, Пол — прошепна в обятията му тя. — Не можеш да си представиш само колко те обичам!

Кен Холкрос се облегна в стола и отправи замислен любопитен поглед към високия, русокос мъж, влязъл току-що в кабинета му.

— Здравей, Пол — приветства го той. — Като прочетох името ти в книгата за посещения, помислих, че Мери е допуснала някаква грешка.

— Не, няма грешка. Исках да говоря с теб, Кен, а Лиа сигурно ще те навести тия дни — седна срещу лекаря Пол и се настани удобно в мекия кожен стол.

Доктор Холкрос подреди документите върху бюрото и взе да търси химикал, а в това време с набитото си око на психолог изучаваше облеклото и изражението на посетителя си. Пол Темпъл носеше кариран памучен панталон, бяла блуза и спортни обувки. Въпреки обикновеното си непретенциозно облекло той внушаваше респект. А елегантният златен часовник, меките кожени мокасини и гладко избръснатото лице излъчваха аристократизъм. В изваяните устни, гордо вдигнатата глава и проницателните бадемови очи се криеше дързост, сила и непреклонност.

Ала въпреки всичко във външния вид на младия мъж имаше нещо необичайно, отбеляза лекарят с присъщата си наблюдателност. В изражението му се прокрадваше едва доловима несигурност; в забележителните му очи проблясваше предпазливост и неудобство.

— Какво става, Пол? — попита небрежно лекарят и се отпусна в стола. — Има ли някакви промени в състоянието на Лиа?

— Да — стисна внезапно челюсти Пол и извърна лице да разгледа картината, закачена на отсрещната страна. — Започна да си припомня някои неща, както предполагаше.

— Наистина ли? — наведе се към него лекарят, а в погледа му светна любопитство. — И какво по-точно?

Пол му разказа обърканите спомени на Лиа, свързани с мъжа от агенцията за почистване на килими. Кой знае защо, този човек ѝ бе направил огромно впечатление.

— Съгласен съм с теб, Пол — кимна доктор Холкрос и отбеляза нещо в бележника си. — Това едва ли биха могли да се нарекат истински спомени. По-скоро ми приличат на откъслечни впечатления и чувства, свързани в едно по странен начин. Човешкият мозък е една голяма загадка, Пол, а случаят на Лиа без съмнение е твърде своеобразен. Казваш, преди не е виждала този мъж, тъй ли?

— Не съвсем. Явно е говорила с него и по-рано, защото предварително са определили ден от следващия месец за почистване на килимите. Тя обаче не е записала никъде за уговорката и не помни подробности. Въпреки всичко по абсурдно стечение на обстоятелствата този човек непрестанно тревожи обърканите ѝ спомени.

— Хм! — намръщи се Кен и придоби замислено изражение. — Вероятно той е един от малцината външни хора, които Лиа е срещнала след инцидента, извън нейния тесен кръг от познати.

— И аз така ѝ казах. Както и да е, Кен. По-важното е, че най-сетне си спомни някои действителни случки от детството.

— А, виж това вече е интересно! — лицето на лекаря светна. — Любопитен съм да чуя за какво става въпрос.

Пол му разказа за куклата и още един епизод, който Лиа си бе спомнила на следващата сутрин: как се гмурка във водата на голямо красиво езеро и как някаква млада жена я държи с ръце. Жената носела син бански костюм и се смеела звънко на яркото слънце.

— Откога е този спомен? От времето на другата история с куклата ли?

— Така предполагам. На Лиа ѝ се струва, че е била по-голяма по време на втората картина с езерото, но не е в състояние да ми обясни защо изпитва такова чувство.

— Много вероятно е права, Пол. Чувал ли си за теорията на Райбът?

— Ами не знам — свъси вежди младият мъж, сетне се усмихна на лекаря. — Да ти призная честно, след злополуката с Лиа прочетох доста книги по въпроса, но напоследък имам много проблеми в работата и като че ли моята собствена памет взе да ми изневерява.

Лекарят се засмя.

— Според учението на Райбът хората, пострадали от амнезия, възвръщат паметта си в строга хронологическа последователност — от най-далечните случки в миналото до най-пресните епизоди. Мисля, че спомените на Лиа, които ми описа преди малко, са изцяло в съответствие с тази теория.

Пол кимна. Лицето му бе сериозно и вгълбено.

Кен внимателно го наблюдаваше. Младият мъж бе напрегнат и неспокоен. Вкопчил ръце в облегалките на стола, той се взираше с

невиждащи очи в картината.

— Пол? — рече тихо той. — Случи ли се нещо по-особено, което да предизвика тези спомени?

— Как да ти кажа... — размърда се русият мъж с неудобство. Стрелна с очи лекаря, сетне отново отместа поглед настрани. — Сякаш последваха... моменти... моменти на близост — сниши глас той.

— Близост?! — разтревожи се Кен. — Каква близост? С кой?

— Физическа близост — отвърна Пол. — С мен, Кен. Ти май забравяш, че съм й съпруг.

— Значи отново спиш с нея — отбеляза доктор Холкрос с непроницаем глас.

Пол бавно кимна и хвърли на лекаря загадъчен поглед. В очите му се криеше предизвикателство и молба.

— Опитях се, Кен! Бог ми е свидетел, че сторих всичко по силите ми. Но едва ли има нормален мъж на тоя свят, който би могъл да устои на жена като Лиа. Особено пък сега. Толкова е... — внезапно замълча и се вторачи в стиснатите си юмруци.

— Знам, Пол — отвърна тихо лекарят. — Разбирам отлично какво имаш предвид. Точно от това се страхувах — добави той. — Очаквах, че може да се случи нещо подобно, но не знаех как да го предотвратя. Можех да я преместя от вас и да я настаня на друго място, но това надали щеше да помогне.

— Нима допускаш, че съм толкова жесток! Нима смяташ, че съм се възползвал от невинността ѝ? — погледна го отново Пол, а от очите му бликаше болка. — Ще страда ли заради постъпката ми, Кен? Толкова ли е страшно?

— Зависи.

— От какво?

— От много неща — поколеба се лекарят. Симпатичното му лице изглеждаше обезпокоено. — Жена ти има доста горчив сексуален опит, Пол. Животът ѝ е бил...

— Знам, че е ходила с много мъже — прекъсна го Пол с тих, напрегнат глас. — През цялото време се измъчвах от това, Кен, а в последните месеци на брака дори не можех да я докосна при мисълта за безпътния ѝ живот. Но сега е...

— Грещиш, Пол — пресече го лекарят. — Изобщо не е такава, за каквато я мислиш.

— Моля?! — вдигна рязко глава Пол и се втренчи в доктор Холкрос.

— Лиа не е ходила с никой, Пол. Всъщност, през всичките години на вашия съвместен живот тя не е имала сексуален контакт с друг мъж, освен с теб.

— Не ти вярвам! — отвори широко очи Пол и пребледня от изненада. — А защо се обличаше като проститутка и се мъкнеше с разни съмнителни типове?

— Не отричам, че беше невъздържана и дръзка и носеше предизвикателни дрехи. Наистина съблазняваше мъжете, но никога не е спала с друг мъж, вече ти казах.

— Нещо грешиш, Кен — поклати глава объркано Пол. — Не мога да повярвам!

— Не греша — отсече лаконично лекарят и се усмихна студено. — Както знаеш, под хипноза хората обикновено казват истината. Лиа имаше много порочни навици, признавам, но в никакъв случай не бе лека жена.

— Е, добре. Защо тогава се държеше така?

— Виж какво, Пол — над лицето му надвисна мрачна сянка, а в гласа му се прокрадна предпазливост. — Знаем, че си ѝ съпруг, но има граници, които моят лекарски морал не ми позволява да прекрача.

— Естествено, Кен, но ти трябва да ми помогнеш да я разбера...

Лекарят се поколеба за миг, сетне продължи със студен безпристрастен глас:

— В детството си Лиа е преживяла тежки сексуални травми. Неведнъж е изпадала в ситуации на абсолютна безпомощност и беззащитност. Предполагам затова е възприела този модел на поведение. Явно е решила, че предизвикателното държане ѝ дава самочувствие и сила, макар прекрасно да е съзнавала, че си играе с огъня.

— О, да! Тя обожаваше риска и силните преживявания — промърмори Пол с горчивина.

— И още как! Мислиш ли, че не е знаела на каква опасност се излага, като подмамва мъжете с обещания, които няма никакво намерение да изпълни? Напротив! Но тя изпитваше удоволствие от любовната игра, а не от самия секс. Лиа винаги съумяваше да удържи

положението в свои ръце и да опази тялото и чувствата си, независимо от еротичните намеци и прелъстителното си държане.

— Знам. Правила го е неведнъж и с мен.

Кен го стрелна с очи и замълча. Остави Пол да проумее това, което току-що му бе казал.

— А побоят? — обади се неочаквано младият мъж. — Представи си, че се е занасяла с някакъв тип. Накрая на него му е писнало от празните ѝ лъжи и е решил да ѝ даде добър урок.

— Напълно възможно. Във всеки случай полицаите са убедени, че Лиа е щяла да пострада сериозно, ако не е било анонимното обаждане по телефона. Както и да е. Съмнявам се, че някога ще разберем истинската причина за нападението, Пол. Жените като Лиа, които живеят на ръба на пропастта, са изложени на подобна опасност от непознати, та дори и от по-близки приятели. Това е самата истина, за нещастие.

— А защо не я попиташ под хипноза, Кен? Може би ще успееш да разбереш с какво се е занимавала напоследък и кой я е нападнал.

— Не — поклати глава лекарят. — Не искам да рискувам. Предпочитам да я върна в детството и оттам бавно и последователно да минем през другите етапи в живота ѝ. Повторното изживяване на скорошни събития, преди да е готова да се справи с тях, може да ѝ причини непоправими душевни травми.

— Защо?

— Защото амнезията, особено в случая на Лиа, не е само физиологично състояние, Пол. В действителност същността на болестта е преди всичко на психическа основа.

— Това съм го чел в книгите, но какви са причините?

— Емоционална криза. Или ето ти едно по-простичко сравнение: представи си претоварена електрическа мрежа, в която изгаря бушон.

— Значи когато животът на човек стане непоносим, неговият мозък унищожават цялата придобита информация, за да не се саморазруши.

— Нещо подобно. Емоционалният срив принадлежи към тази категория и представлява своеобразен защитен механизъм за автоматично изключване. Амнезията обаче е строго специфична реакция. Освен някои случаи на физическо увреждане на мозъка тя се

появява само при хора, подложени на изключителен емоционален натиск.

— Не разбирам за какво говориш, Кен. Лиа винаги правеше каквото желае и прашаше всички останали по дяволите. Никой не бе в състояние да ѝ окаже влияние поради простата причина, че не ѝ пукаше.

— Напротив, Пол! Тя се опитваше да създаде такова впечатление, но в действителност нещата бяха по-различни. Лиа никога не успя да се примири с отношението на мъжете и непрестанно се измъчваше от омраза и разрушителен гняв към тях. Особено пък към теб.

— Така ли? — изненада се Пол. — Според мен тя не даваше пет пари как се държа с нея, Кен. Всъщност направи всичко възможно да ме отврати и отблъсне.

— Пол... — замълча лекарят и се замисли дълбоко. Сетне вдигна глава и отправи поглед към младия човек. В очите му блестеше решимост. — Вземи децата например, Пол. Много често те се отнасят най-лошо към хората, които обичат най-много. Сякаш нарочно поставят любовта им на изпитание.

— Но как да я обичам след всичко, което ми причини?! — рече Пол с приглушена болка. — Кой нормален човек би могъл да издържи на това? В повечето време единственото ми желание бе да се отърва от нея.

— Знам. Тя също го знаеше и...

— И какво, Кен? Как гледаше на това?

— Мисля, че те мразеше, Пол — вдигна отново очи лекарят. Кръглото му лице бе загрижено. — Лиа копнееше за безрезервна любов и всеотдайност, а според нея ти не бе в състояние да ѝ ги дадеш. Затова те ненавиждаше. Нещо повече, при нея омразата и гневът бяха станали почти болестно състояние.

Младият мъж се облегна и поклати глава.

— Но трябва добре да знаеш, Пол — продължи упорито лекарят, — че чувствата ѝ към теб бяха тясно свързани с отношението към секса изобщо. Както вече споменах, горчивият опит на жена ти е основна предпоставка за нейната ненавист и отвращение към мъжете, желаещи тялото ѝ. Тя умишлено ги е съблазнявала и сетне ги е презирала за слабостта им. И тъй като си бил единственият мъж, с

когото е имала физически контакт в зрялата си възраст, ти си се превърнал в удобна мишена за отрицателните ѝ чувства.

— Значи жена ми ме презира — рече бавно Пол и се вторачи с изумление и недоверие в лекаря. — Кен, не мислиш ли, че трябваше да ми кажеш по-рано?

— Виж какво, Пол. Това е поверителна информация и засяга моите лекарски принципи и морал. И сега не биваше да ти казвам, но исках да разбереш, че положението може доста да се усложни, щом отново спите заедно.

— Точно затова дойдох да те видя. Но, Кен...

— Да?

— Мисля, че няма нищо страшно — рече Пол с умоляващ поглед. — Струва ми се... — млъкна той с неудобство.

— Какво?

— Всичко изглежда толкова хубаво и естествено. Тя е съвсем различна — мила, спонтанна, отзивчива, грижи се повече за мен, отколкото за себе си.

— А сексът харесва ли ѝ?

— Да. И знаеш ли кое е най-интересно? Преди изобщо не си спомням да е имала оргазъм. А сега бързо стига до края, въпреки че е толкова невинна и цялото преживяване е ново за нея.

Доктор Холкрос кимна замислено и пак отбеляза нещо в бележника.

— Е, не бих казал, че винаги е била студена и бездушна, Кен — добави Пол след кратко мълчание. — Имаше и хубави времена. Понякога, макар и рядко, беше такава, каквато е сега — мила, нежна, закачлива. В такива моменти изобщо не можеш да ѝ устоя. За съжаление обаче много скоро се превръщаше в предишната злобна и заядлива жена. Особено пък, ако ѝ покажех, че искам да се любим.

— Това само потвърждава теорията ми, Пол. Всеки намек за физическа близост от твоя страна е извиквал появата на старите спомени и подсъзнателно е задействал защитните ѝ механизми.

— Значи сегашното ѝ състояние се дължи на факта, че е загубила болезнените си спомени, така ли?

— Предполагам, въпреки че в много отношения случаят на Лиа не е типичен. Обикновено амнезията не е съпроводена от такива драстични промени на личността, но както отбеляза току-що, Лиа се е

освободила от постоянната необходимост да помни и да се предпазва от болката. Напълно възможно е дори жената, която виждаш в момента, да е „истинската“ Лиа Темпъл.

— Искаш да кажеш, че е щяла да бъде такава, ако психиката ѝ не е била осакатена от преживяванията в детството?

— Може би.

— Тогава наистина е вярно — стисна зъби той. — Значи Лиа отново ще стане предишното чудовище, когато се върне паметта ѝ.

— Грубо и прибързано заключение, бих казал, но действително съществува вероятност сегашното ѝ психическо и умствено състояние да се промени. Всъщност... — замълча лекарят.

— Какво, Кен? — настоя младият мъж. Лицето му бе напрегнато. — Какво искаше да кажеш?

— Като се върнат спомените ѝ, те вероятно ще са още по-ясни и мъчителни отпреди. Трудно е да се предвиди как ще реагира Лиа. Може би отново ще трябва да си изгради защитна обвивка, за да се предпази от болката.

— Ами изминалите няколко седмици? — размърда се в стола Пол и погледна с надежда към доктор Холкрос. — Нима приятните часове на отмора и игра с децата на Боб и Ана, веселите дни с мен и целебната тишина на имението нямат никакво значение?

— След известно време най-вероятно изобщо няма и да се сети за тях — отвърна лекарят без заобикалки. Стрелна с очи Пол, сетне сведе поглед и продължи: — На медицински език сегашното състояние на Лиа се нарича „фуга“, Пол. Най-характерното за него е, че всички сетива и умствени способности на човека функционират нормално, с изключение на паметта или по-точно на онази част от нея, свързана с личните спомени. Сигурно си чувал много истории за такива хора, които попадат в друг град, започват нов живот, завързват нови познанства и така нататък. Естествено, повечето от тези истории са преувеличени и драматизирани, защото фугата продължава сравнително кратко и не е възможно в такъв къс период от време да се случи всичко това.

— А когато се върне паметта... — поде бавно Пол.

— Когато се върне паметта, болните забравят всички преживявания, свързани с междинното състояние. Тъй че твърде вероятно е Лиа да няма абсолютно никакви спомени от този приятен

преходен период. Все едно съзнанието ѝ е спряло да работи с нападението и побоя преди един месец и започва да функционира отново с възвръщането на паметта.

— По дяволите! — промърмори Пол и се прегърби под тежестта на обзелото го отчаяние. Прокара ръка по челото си се вторачи в стената.

— Освен ако... — обади се предпазливо лекарят.

— Да? — оживи се изведнъж Пол. — Освен ако какво, Кен?

— Освен ако спомените ѝ не продължат да се връщат в същия бавен и последователен ред. Тогава с помощта на сегашния опит и представа за живота тя навярно ще успее да се справи някак си с тях и ще страда по-малко. А в най-добрия случай ще запази спомен и от междинния период.

— Защо в най-добрия?

— Защото според мен — отвърна Кен Холкрос — този един месец бе най-щастливият в целия ѝ живот.

— И какво ще ме посъветваш, Кен? Каква е последната ти дума?

— Последната ми дума ли? — поколеба се лекарят, сетне погледна изкосо младия мъж. В очите му прозираше предупреждение и съчувствие. — Вече ти казах, Пол. Лиа е, и винаги е била, човек с изключително обременена психика. Грижи се за нея, дай ѝ сигурност и спокойствие, заобиколи я с много щастие и нежност.

— Но? — подсказа Пол. Очакваше с напрежение продължението на мисълта.

— Но внимавай! Пази се и не се обвързвай емоционално, защото може да се разочароваш.

— Разбирам — кимна любезно Пол. — Благодаря ти, Кен.

Кен Холкрос наблюдаваше в тревожно мълчание бледото и отнесено лице на младия мъж. Пол се изправи и тихо излезе от кабинета.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пролетният дъжд барабанеше по листата на дърветата, процеждаше се през клоните към гъстата растителност и образуваше тънки ручейчета от разтопено сребро. Цялата природа изглеждаше притихнала в безмълвния покой на падащия здрач. Наоколо сякаш витаеше невидима опасност. Във въздуха се носеше злокобният шепот на мрачните гори отвъд неравния селски път.

Безразличен към прелестта на спокойната дъждовна вечер, Джо се взираше с усилие през изпръскания с кал прозорец на камиона. Мислеше за времето и за вероятността един пороен пролетен дъжд да наводни пътя.

— На всяка цена трябва да наемем някой джип, Тими — обърна се той към мъжа до него. — Ако времето е лошо, това място може да се превърне в истински ад.

Тим Конър не отговори. Само кимна замислено и продължи да наблюдава ситните дъждовни капки.

Джо се вторачи за миг в приятеля си и забарабани с мръсните пръсти върху волана.

— Е, Тими, как я караш? — рече най-сетне той. — Има ли някакви новини за мен?

— Не — поклати глава по-младият мъж. — Всичко е както преди. Няма нищо ново. Той се прибира у дома рано и прекарва цялото си свободно време с нея. Води я на дълги разходки в гората или се возят в колата. Непрекъснато са заедно.

— Още ли си гукат като гълъбчета?

— Както обикновено.

— Как?

— Ами в обора например, когато мисли, че са сами, я прегръща, целува и така нататък. А понякога... — замълча младият мъж.

— Какво? — подкани го Джо.

— Понякога отиват горе в плевника уж да видят котенцата, пък стоят там с часове. Кой знае какво правят.

— Защо не се качиш да видиш? — ухили се Джо.

— Темпъл ще ме убие — отвърна студено младежът. — Не го гледай, че ходи на работа с костюм и вратовръзка. Як е като бик. Да не си му на пътя, когато се ядоса.

— Много скоро ще умре и няма да създава проблеми — отбеляза прозаично Джо. — А ние ще станем богати.

Тим се размърда смутено върху изтърбушената седалка и Джо го стрелна с очи.

— Ей, да не би случайно да те е страх, Тими! — сниши глас той.

— Не — отвърна рязко Тим, ала не смееше да погледне приятеля си в очите. — Само че...

— Какво?

— Не знам. Струва ми се някак странно. Трябва само да я видиш, Джо, и ще разбереш. Ти говори с нея само веднъж, а аз я срещам всеки ден. Изобщо не се държи като жена, която най-хладнокръвно замисля да убие мъжа си. По-скоро ми прилича на малко дете. И как го гледа в очите само! Сякаш е самият Бог.

— Не се заблуждавай, Тими! Тя е дяволски добра актриса. Присъдата за убийство си е присъда, братле. Дали ще убиеш някой или ще наемеш човек да го убие вместо теб, няма никакво значение. А тя много добре знае, че в такива случаи подозрението винаги пада първо върху съпругата. Ако беше станало преди няколко седмици, веднага щяха да я арестуват само заради държанието ѝ и отношението ѝ към него. Но сега... сега е различно. Виж колко хитро се преструва и прикрива следите си. Шапка ѝ свалям за тая история с амнезията. И ѝ го казах.

— Така ли? Кога?

— Миналия месец. Нали се отбих при нея да потвърди уговорката? — Джо рязко извърна глава към младия мъж. — Слушай какво, Тим — продължи той. — Нямам нужда от пикльовци и мамини синчета. Чака те сериозна работа. Трябва да спреш колата на удобно място и да ме държиш в течение какво става долу, сетне да блокираш шосето, като свършим, за да имаме време да се измъкнем... и изобщо да се погрижиш за всичко необходимо. Ако те е страх, казвай още сега да намеря някой друг, дето наистина иска да спечели стотина хилядарки.

По сипаничавото лице на Тим се разля червенина. При споменаването на парите той облиза с език пресъхналите си устни, обърна се и погледна за миг по-възрастния мъж. Сетне отново се вторачи през прозореца.

— Разчитай на мен — рече той. — Искам само да знам повече подробности, това е всичко. Няма време, Джо. Кажи ми точно как смяташ да го направиш.

— Знаеш достатъчно — изгледа го подозрително Джо. — За какво ти е повече информация?

— Искам да разбера всичко — настояваше упорито младежът. — Какво трябва да свърша и кога да го направя.

— Вече ти казах какво трябва да правиш. А като му дойде времето, ще разбереш подробностите.

— Кога ще действаме?

— След две седмици — рече Джо. — Пада се събота вечер. Той ще е сам в колибата.

— Хм — намръщи се Тим. — Това не ми харесва. Темпъл повече не ходи в оная колиба. Боб казва, че преди прекарвал там всеки уикенд, но в последно време стои вкъщи с жена си.

— Там ще бъде — процеди през зъби Джо. — Тя ми каза, че ще е там. Госпожата помни прекрасно какво се разбрахме. Когато я видях последния път, обеща да се погрижи за всичко. Знае, че трябва да го закара там последната седмица на юни и ще го направи, ще видиш!

— А как ще разбереш, че той е... Искам да кажа... — измъкна се неловко Тими. — Как ще се прицелиш? Ами ако не излезе навън? Колко ще висим да го чакаме? Боб разправя, че през цялото време четял, правел снимки и такива работи.

— Няма да стои вътре цял ден — ухили се Джо.

— Откъде знаеш?

— Ей, че си глупав, Тими. В колибата няма тоалетна. Този Пол Темпъл може да е аристократ и да е бъкан с милиони, ама е човек като всички останали. Като се събуди сутринта, първата му работа ще е да отиде до тоалетната в двора и тази малка разходчица ще му е последна. Докато намерят тялото му, вече ще сме далеч. Ченгетата няма да заподозрат жена му, като имат предвид болестта ѝ и отношенията им напоследък. Ще помислят, че някой случаен куршум на браконьер е рикоширал и е попаднал в него. Така ще се измъкнем. И тя също.

Когато нещата се поуталожат, Лиа Темпъл ще ни плати нашия дял и — здравей живот! — заключи Джо.

Лицето на Тим потрепна.

Джо улови колебанието на младия мъж. Внезапно протегна ръка и безмилостно го сграбчи за рамото.

— Внимавай в картинката, момче! — изсъска той. — Ако те е страх, казвай докато е време, че да не свършиш заедно с Пол Темпъл!

— Не ме е страх, Джо — рече умолително Тим и се размърда неловко под зловещата ръка на Джо. — Честна дума! Бог ми е свидетел, имам нужда от тия пари. Не мога да направя нищо без тях. Аз само... О, Боже! — прошепна той. — Как ми се иска всичко да е свършило.

— Имай малко търпение, братле. Още две седмици и всичко ще свърши. Две седмици и след това започва животът! Вярваш ли ми?

Тим мълчеше и се взираше в поройния дъжд.

— Хей, Тими! Вярваш ли ми?

— Да, вярвам ти — обърна се Тим към него и се опита да се усмихне.

— Само така, момче, само така! А сега си избирай крушите. И аз изчезвам. Нямам намерение да заседна в тая кал и да прекарам нощта тук.

Тим кимна и слезе мълчаливо от кабината. Загърна се с дъждобрана и вдигна качулката. Застана на пътя и се вторачи в старото превозно средство. Джо обърна камиона и го подкара по неравния път. Тим се обърна и тръгна с бавни крачки към имението в далечината.

— Ало? Ти ли си, Дорис?

— Естествено, скъпа? Как си?

Лиа се усмихна, като чу гръмогласния жизнерадостен глас от другата страна на телефонната линия. Сетне изведнъж ѝ се повдигна. Загрижена, тя потисна желанието си да повърне и се намръщи. Последните няколко дни доста често ѝ се гадеше. Тези странни пристъпи идваха неочаквано и после също така внезапно отминаваха.

Не искаше да каже на Пол за тях, за да не си помисли, че се опитва да се измъкне от официалната вечеря, на която бяха поканени в сряда. Страхуваше се от предстоящото събитие и той много добре го

знаеше. За първи път след злополуката отиваше на прием и се ужасяваше при мисълта, че ще срещне други хора и то хора, които някога бе познавала.

Няма как, за да бъде добра съпруга, трябваше да свикне с подобни светски тържества. От всичко най-много се боеше да не го разочарова.

— Лиа? Хей, добре ли си, мила?

— Да, Дорис — отвърна машинално младата жена и се усмихна на слушалката. — Нищо ми няма. Просто се замислих за Пол — добави тя с присъщата си откровеност. — И за вероятността да го разочаровам.

— Откъде ти дойде на ум?

— Не знам. Ей така.

— Не се ли държи добре с теб? Нали каза, че не е както в началото?

— О, да! И сравнение не може да става. Но все ме измъчва мисълта, че никога не знам какво да очаквам.

— Защо?

— Ами веднъж е мил и... и нежен — рече смутено тя и се изчерви на слушалката, като си спомни някои интимни моменти. — А друг път сякаш си спомня, че не бива да ме харесва, и се отдръпва от мен. Затваря се и не желае да го безпокоя.

— Но нали идва отново при теб?

— Е, да — беше чудесно, когато Пол се връщаше при нея след някое от своите принудителни усамотявания. Личеше, че понякога го прави с нежелание, ала изглежда не бе в състояние да се пребори със себе си. Сякаш някаква неудържима сила го привличаше към нея. А тъкмо това ѝ доставяше най-голямо удоволствие — чувството, че Пол не може без любовта ѝ.

— О, не се притеснявай! Всички мъже са такива — успокои я Дорис. — Понякога имат нужда от малко свобода и уединение, а после се връщат. Освен това — добави тя — не забравяй, че на Пол му е доста трудно.

— Защо?

— Защото в момента свиква с факта, че има жена — рече сестрата. — Струва ми се, че преди не сте прекарвали много време

заедно. Това е нещо непознато за него. Нищо чудно, че му трябва време да се приспособи към положението.

— Може би — отвърна Лиа и се натъжи.

— Имаш ли нови спомени напоследък?

— Да — кимна тя на слушалката. — Непрестанно се сещам за разни неща. Вече знам доста за детството си и първите си осиновители. А вчера и тая сутрин си спомних някои моменти от ранните години в училище.

— Хубави ли са?

— Не съвсем — отговори лаконично Лиа. — Спомних си, например, как веднъж във втори клас се чувствах много нещастна, защото не мога да участвам в тържеството по случай Коледа.

— Защо?

— Ами нямаше кой да ми ушие костюм.

Искаше ѝ се Дорис да остави темата. В началото посрещаше с радост и ентузиазъм всички нови спомени, ала повечето от тях се оказаха толкова тъжни и потискащи, че Лиа предпочиташе при възможност да не мисли и да не говори за тях.

— Каж ми сега какво те тревожи? — попита Дорис след кратко мълчание.

— Как така винаги разбираш кога се притеснявам?

— Какво да направя, като не си от тия дето умеят да прикриват чувствата си. И така на въпроса, Лиа. За какво се безпокоиш?

— В сряда сме поканени на вечеря у един сътрудник на Пол, директора по производствените въпроси.

— Аха. И сигурно те е страх, нали? — промърмори сестрата с разбиране и съчувствие.

— О, Дорис, аз... — Лиа замълча. Нямаше сили да продължи.

— Хайде, хайде! Не обичам ревливи истории! Недей да хленчиш! Успокой се и слушай какво ще ти кажа.

— Слушам — отвърна покорно младата жена.

— Няма повече да се тревожиш, чу ли? Ще извикаш онази твоята приятелка... Как ѝ беше името? Дето разправяше, че била спец по гримирането?

— Бони.

— Точно така. Та ще я извикаш да те гримира хубаво, както последния път, когато дойде да ме видиш, и да ти помогне да си

избереш рокля от дрехите в гардероба. После ще отидеш най-спокойно на тържеството и ще се забавляваш. Защото знаеш ли какво, скъпа?

— Какво? — прошепна Лиа.

— Не само че ще си най-красивата жена на приема, но и най-милата. И всички ще се влюбят в теб, помни ми думата.

— Но Дорис... Тия хора работят за Пол. Всички ме познават. От... отпреди. А аз не помня никой. Не знам какво да говоря.

— Лесна работа — отбеляза весело Дорис.

— Тъй ли?

— Естествено! Говори за тях, Лиа. Изобщо забрави за себе си. Насочи разговора изцяло върху човека срещу теб. Питай го какво обича, с какво се занимава, как са децата му и така нататък. Така ще остане с впечатление, че си отличен събеседник и чудесен човек при това.

— Наистина ли? — обади се Лиа с надежда.

— Да. Номерът действа безотказно. Ще видиш! Нали още взимаш хапчетата, Лиа?

— Кои? — попита предпазливо младата жена, смутена от внезапния обрат на разговора.

— Всичките, как кои! Хайде, Лиа, нали ти обясних най-внимателно кое за какво е, а ти си записа и обеща, че ще ги взимаш.

Лиа се поколеба. Аптечката ѝ беше препълнена с лекарства: разноцветни таблетки и капсули в малки стъклени шишенца, алуминиево фолио и лъскави пластмасови опаковки. Имаше най-различни хапчета: за главоболие, за безсъние, за регулиране на овулацията, против задържане на течности и така нататък...

Истината бе, че не спазваше подробните инструкции на Дорис и то умишлено. Мразеше лекарствата, защото ѝ напомняха за предишния живот с всичките му проблеми и неприятности. Освен това, няколко пъти в началото след пристигането си в къщата прибягна към хапчетата против главоболие и безсъние, ала усети такава странна тежест и безсилие в цялото тяло, че се уплаши и реши повече да не ги взима.

А от известно време насам не пиеше никакви лекарства и се чувстваше много по-добре. Но не биваше да казва на Дорис, разбира се.

— Да — отвърна тя. — Взимам ги, Дорис.

— Редовно, според предписанията на лекаря, нали?

— Да — пое дълбоко дъх Лиа. Ненавиждаше всичките тия лъжи, ала не виждаше друг начин да се измъкне.

— Браво! А цикълът ти редовен ли е?

— Да — свъси вежди тя. Спомни си изненадата, уплахата и неудобството, когато видя кръвта за първи път. Въпреки че Дорис я бе предупредила какво да очаква, преживяването бе ужасно.

— Сигурна ли си?

— Да — помъчи се да се сети кога беше следващата дата. От последния път беше минал цял месец. И то преди повече от две седмици...

— Не можеш да си представиш колко е доволен — продължаваше да бърбори сестрата. — Откакто се обади мъжът ти, не може да си намери място от щастие — прекъсна Дорис тревожните мисли на младата жена.

— Кой? Синът ти Шейн ли?

— Лиа — рече Дорис с любов, — ти май не ме слушаш. Разбира се, че говоря за Шейн. Толкова е въодушевен за този летен лагер, че подскача от радост. Много мило от ваша страна, че му предоставяте възможност да замине.

— Всичко стана благодарение на Пол — усмихна се Лиа. — Той го уреди. Казва, че е добра инвестиция да спонсорира Шейн, защото вярва, че някой ден малкият ще стане известен хокеист и ще направи реклама на компанията.

— Да кажеш на твоя Пол, че е голям сладур и да го прегърнеш от нас, чу ли?

— На всяка цена — обеща Лиа и потрепери, като се сети колко е приятно да се притиска до Пол, да усеща близостта му, да чувства как силните му ръце се стягат около нея в страстна прегръдка. — Непременно, Дорис.

Поговориха още малко, сетне се сбогуваха и Лиа затвори телефона с леко сърце. Тревожните ѝ мисли се бяха разпръснали поне за миг.

— Какво е това, Бони? Употребявали ли сме го друг път?

— Специален руж. Придава на лицето особен цвят, а на бузите — блясък — отвърна Бони, хвърли поглед на тубата в ръката на Лиа и внимателно продължи да поставя очната линия. — Не е лошо да сложиш нещо по-специално за случая.

— О! — възкликна колебливо Лиа.

Бони се усмихна. Усещаше, че младата жена е притеснена и нервна заради предстоящото празненство. За първи път виждаше красива жена като Лиа да се бои като ученичка преди танцова забава, ала това обстоятелство караше малкото момиче да я обича още по-силно.

— Сенките са в тон с роклята, която избрахме — добави тя, дръпна се назад и огледа критично очната линия.

— Бони, сигурна ли си, че тая рокля е подходяща? — попита загрижено Лиа. — Изглежда някак... Не знам — заглъхна гласът ѝ. Тя махна с ръка към златистата рокля на дивана, която проблясваше на светлината.

— Разкошна е! — отвърна Бони без колебание със същия тон, с който говореше на сестра си. — А ти какво искаш? Джинси ли?

— Би било чудесно — промърмори Лиа и се усмихна. — Ще се чувствам доста по-удобно.

Момичето направи презрителна физиономия и не благоволи да отговори.

— Хайде, почти свършихме — взе спиралата тя.

Лиа послушно отвори широко очи, както я беше научила Бони. Очевидно още се тревожеше за роклята.

— Но тя блести, Бони! И другите жени ли ще бъдат с лъскави рокли?

— Всички носят такива рокли тази пролет. Нали ти показах модното списание?

Лиа кимна. Внимаваше да не прави резки движения и да не пречи на Бони, която поставяше на миглите ѝ аркансил.

— И толкова хубаво ти стои! — продължи замечтано Бони. — Приличаш на истинска принцеса! А освен това — заключи тя — не е къса като другите ти тоалети.

— Мразя тесните къси рокли — сбърчи чело Лиа. — Чувствам се ужасно глупаво в тях.

Бони задържа за миг спиралата в ръка и се вгледа в разтревоженото лице на Лиа.

През последните един-два месеца бяха станали толкова близки, че понякога ѝ беше трудно да повярва колко удобно се чувстваше в просторната красива стая. Лиа сякаш бе най-добрата ѝ приятелка.

Често си мечтаеше за такива щастливи моменти. Представяше си как седи с някоя съученичка и си бърбори за дрехи и грим, как си разменят закачки и шеги и се готвят за забава. Но уви, това бе само блян. И вместо да гребе с пълни шепи от бурните удоволствия на младостта, тя линееше в самотните окови на плътта.

Дните в училище и уикендите ѝ минаваха в уединение и мъка. Прекарваше с часове над книгите и списанията, вместо да се весели с връстниците си. А ето че сега, благодарение на младата жена, отново бе в състояние да изпита радост и оживление.

Тези два месеца бяха най-щастливите в живота ѝ. Обожаваше компанията на Лиа. Обичаше да гримира красивото ѝ лице и да рови безцелно в разкошния ѝ гардероб, да разговарят за цветове и модни линии, да лежи на леглото и да се смее, докато Лиа седеше по турски до нея и я затрупваше с всевъзможни въпроси.

А преди... преди Лиа Темпъл ѝ се струваше толкова страшна и недостъпна! В детските очи на Бони жената на собственика изглеждаше толкова чужда и далечна, жестока и студена като кобра.

След злополуката обаче Лиа бе станала напълно неузнаваема. Мила и приказлива, тя приличаше на дете със своята невинност и неутолима жажда за знания. И имаше пълно доверие на тринадесетгодишната си приятелка, защото тя ѝ помагаше да разреши проблеми, които за другите хора изобщо не съществуваха.

Бони сръчно направи няколко заключителни движения с четката и се отдръпна да види резултата.

— Чудесно! А сега — хвърли поглед към отворената книга до лакътя си тя — кажи ми кое е основното правило за използване на приборите.

— Започваме от външните прибори и минаваме към тези до чинията, като за всяко ястие има определен прибор — отвърна незабавно Лиа. — Голямата лъжица е за супата, а първата вилица от другата страна е за салатата.

— А за какво се използва малкото ножче в горната част на чинията? За масло ли беше? — намръщи се Лиа.

— Точно така — усмихна се Бони. — Но предполагам, че на този прием няма да има ножчета за масло, нито пък вилици за скариди. В книгата пише, че само в най-богатите къщи слагат такива прибори.

— Дано да си права! — потрепери Лиа и скръсти мрачно ръце. — Иначе ще се объркам.

— Няма! — окуражи я момичето. — Я виж колко бързо схващаш! Погледни колко неща научи за толкова кратко време. Освен това, нали помниш какво пише в книгата в случай, че изникне ситуация, в която не знаеш какво да правиш?

— Гледай домакинята — отговори послушно младата жена. — Прави каквото прави тя.

— Браво! А за какво трябва да говориш?

— Ами за времето — поде колебливо Лиа, — за политика и за...

— Гостите — консултира се отново с книгата Бони и се запъти към леглото. — Интересувай се как прекарват свободното си време, как са децата им и така нататък. Хората умират от удоволствие да говорят за такива работи.

— Така рече и Дорис. Но, Бони, нали уж ги познавам? Как тогава да ги разпитвам за семействата им?

— Вярно — кимна замислено момичето. — В такъв случай по-добре се придържай към по-обща теми. И не забравяй непрекъснато да казваш „благодаря“. Нали помниш филма?

— Естествено! — засмя се Лиа и продължи тържествено с аристократичен английски акцент: — „Колко мило от ваша страна, че ми позволихте да ви посетя“ — прихна тя и се тръшна на леглото до Бони, която се заливаше от смях.

Когато Лиа ѝ съобщи за предстоящото празненство, Бони срамежливо помоли Пол да ѝ донесе от града видеокасета с „Моята прекрасна лейди“. Сетне една дъждовна неделя се затвори в стаята на Лиа и цял следобед ядоха пуканки и гледаха с любопитство превръщането на Дулитъл от недодялана продавачка на цветя в изискана млада дама.

Лиа не помнеше да е гледала друг филм през целия си живот и бе очарована най-вече от любовната история, въпреки че, както довери по-късно на Бони, Рекс Харисън не бил по-красив от Пол.

Бони бе слисана от метаморфозата на продавачката, може би заради промените, които ставаха със собственото ѝ тяло.

Лежеше на огромното легло до Лиа и се взираше в гипсовите орнаменти на тавана. Пъхна ръка под широкия размъкнат пуловер и колебливо прокара длан по корема си.

Благодарение на комбинацията от диета и редовни физически упражнения през последните няколко седмици бе свалила девет килограма. Понякога не можеше да повярва, че е истина. Омразните сланини вече ги нямаше. Най-сетне се бяха стопили и я бяха освободили от непосилните вериги на самотата.

Сега, когато вече бе по-слаба, целият свят ѝ се струваше някак си различен. От време на време момчетата се заглеждаха в нея по коридора, а веднъж всепризнатите красавици на випуска я поканиха да седне на тяхната маса по време на обед. Дори учителите бяха по-мили с нея. Бони се усмихна дяволито. Още малко и отношението на всички щеше коренно да се промени. Чакаше с нетърпение деня, когато най-сетне щеше да събере смелост да носи по-тесни дрехи. Но имаше още шест килограма до заветната ѝ цел и освен това се срамуваше да открие тялото си на показ. Затова ходеше неизменно със стария отпуснат анцуг и широките фланели.

Независимо от това дали бе дебела, или не, Али се държеше все така грубо и заядливо, а баща ѝ пък вечно беше зает с работа и имаше време единствено за някоя друга одобрителна усмивка.

Ана също проявяваше странно нежелание да обсъжда променения вид на дъщеря си, въпреки че — Бони бе убедена в това — прекрасно разбираше какво става.

Може би майка ѝ бе изплашена като самата нея, ала по други причини. Ана вероятно се страхуваше да не обърка нещо. Сигурно си мислеше, че ако похвали Бони или отвори дума за фигурата ѝ, омразните килограми отново ще започнат да растат. А също така навярно се опасяваше, че Бони може да получи анорексия и да продължи да слабее, докато стане кожа и кости и заприлича на онези сомалийчета, дето ги показваха по телевизията.

В действителност не съществуваше такава опасност. Бе планирала всичко до най-малката подробност. Знаеше точно колко килограма иска да свали и как да увеличи приема на калории, за да поддържа нормално тегло. Винаги бе осъзнавала, че трябва да се храни

правилно и да спортува, ала преди да се появи Лиа, нямаше достатъчно воля да се справи с проблема.

А най-смешно бе, че единствено Лиа, която стоеше в основата на всичко, не беше забелязала отслабването ѝ. Разбира се, Лиа едва ли помнеше предишната Бони и макар че Бони беше още дебела, когато се върна от болницата, момичето предполагаше, че младата жена вероятно не ѝ бе обърнала внимание, погълната от собствените си тревоги.

Бони се протегна върху тъмнозелената покривка на леглото, обърна глава и се усмихна на приятелката си, която седеше до нея и мърмореше:

— „Колко мило от ваша страна, че ми позволихте да ви посетя“ — протегна ръка тя и пое въображаемата чаша с изящество и високомерие.

— Ти не си добре! — рече Бони. — Ти си луда!

— Напротив! — усмихна се важно Лиа и размаха поучително показалец. — Аз съм изискана и елегантна млада дама.

Красивото ѝ лице изведнъж пребледня. Тя бързо слезе от леглото и се втурна към банята. Момичето се намръщи и се вторачи във вратата. Почуди се дали загадъчните пристъпи на Лиа се дължат на безпокойството и напрежението ѝ заради настоящото тържество или предвещават нещо по-сериозно — нещо, за което Бони вероятно трябваше да предупреди майка си.

Реши да изчака няколко дни Лиа да се възстанови от стреса на приема и да види дали болестта ѝ ще изчезне.

Вратата на банята се отвори и Бони с безпокойство проследи младата жена. Лиа влезе в стаята и се спря да погледне златната рокля, поставена на дивана.

— По-добре ли си? — попита предпазливо Бони.

— Да — кимна Лиа и направи опит да се усмихне. — Нищо ми няма. Само ме е страх.

— Не се притеснявай! Ще бъдеш чудесна! — насърчи я Бони с пресилено въодушевление. — Хайде, дай да довършим грима, че е време да се обличаш — скочи тя от леглото и с удоволствие забеляза колко лека и пъргава се чувства: колко по-лесно движеше тялото си сега, когато излишните килограми вече ги нямаше.

Наведе се и прегърна импулсивно Лиа, която седеше пред огледалото на тоалетката и се взираше замислено в образа си.

— Обичам те, Лиа! — промърмори детето в изблик на привързаност и благодарност. — Толкова си мила, знаеш ли?

Лиа вдигна лице към момичето. В очите ѝ проблесна любов и топлина. Прегърна Бони, потупа я по рамото и пое дълбоко дъх.

— Добре! Хайде, Бони, гримирай ме да заприличам на човек и да видим дали ще се справя!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пол се облегна на гардероба от тъмночервено дърво и отправи очи към отражението на Лиа в огледалото на тоалетката. Тя улови погледа му и се усмихна срамежливо, сетне се зае съсредоточено да сваля трептящите обици с диаманти.

Пол не сваляше очи от грациозното ѝ тяло. Деликатната извивка на гърба и бедрата се очертаваше под прилепналата златиста рокля. Лиа сведе очи и грижливо постави обеците в кадифената кутийка.

— Беше чудесна, Лиа — нежно рече той. — Прекрасна! Сигурен съм, че всички се влюбиха в теб.

— О, наистина ли, Пол? — вдигна поглед тя и се изчерви при думите му. — Не смеех да те попитам. Аз пък си мислех, че...

Той се взря в напрегнатото лице на жена си и забеляза страха в очите ѝ. Едва сега разбра защо през целия път до къщи Лиа не бе спряла да говори. Боеше се да не би Пол да я упрекне заради държането ѝ или да ѝ покаже, че е разочарован.

— Беше много мила, Лиа! Съмнявам се, че някой е успял да устои на чара ти. Толкова си красива... — млъкна внезапно той.

Гърлото му се стегна от неочаквано желание, по тялото му се разля възбуда. Понякога не можеше да повярва, че тази необикновено привлекателна и сексапилна жена е негова съпруга и наистина му принадлежи.

— Лиа... — прошепна той. Разкъсваше се от копнеж да я вземе в обятията си.

Но тя изглеждаше уморена и разсеяна и замислено изучаваше лицето си, отразено в огледалото. Разкопча огърлицата, а в това време Пол се озърна. С изненада забеляза, че за първи път от месеци насам влизаше в спалнята на жена си. Прекарваха заедно почти всяка нощ, но по някакво негласно споразумение винаги Лиа идваше при него. С неудоволствие бе установил, че не желае да прекрачи прага на богатата, потънала във великолепието стая, където бе изпитал само болка и разочарование.

Ала това бе отдавна минало, помисли той. Вече всичко бе свършило. Независимо какво твърдеше Кен Холкрос, Лиа също беше напълно различна и с всеки изминат ден Пол се убеждаваше, че тя няма да се върне към предишния си безпътен живот.

Лиа прекоси стаята по чорапи.

— Беше толкова мила... — промърмори тя, а после добави: — Пол, помогни ми да се съблека, моля те!

Пол разкопча роклята ѝ и внимателно дръпна ципа, сетне се наведе и я целуна страстно по врата. Тя се засмя тихо, отскубна се от ръцете му и се скри зад отворените крила на гардероба.

— За кого говореше преди малко? — извика след нея Пол, свали вратовръзката и я мушна в джоба на сакото, после разкопча горните копчета на ризата си.

— За онази жена със сивата коса и синята рокля. Елинор? Май така се казваше — долетя гласът ѝ. — Беше толкова мила, но в очите ѝ се четеше тъга.

— Нищо чудно — отбеляза Пол и седна на ръба на леглото, за да се събуе. Напъха чорапите в другия си джоб. Смъкна сакото и го метна върху златистата облегалка на стола.

— Защо? — приближи се към него Лиа. Беше облечена в дантелена нощница, която се развяваше покрай тялото ѝ, а гърдите ѝ се очертаваха под тънкия бледорозов плат.

— Господи, Лиа! — прошепна Пол и се вторачи в нея с благоговение. — Ти си невероятно красива!

— Не отклонявай въпроса! — засмя се Лиа. — Та защо тази жена е нещастна?

— Защото — отвърна Пол и разкопча ръкавите на ризата си — мъжът ѝ ходи с двадесетгодишната си секретарка и всички го знаят.

— О, Пол! Но това е ужасно! — очите ѝ се разшириха от възмущение. Сетне поклати глава и влезе в банята.

Пол се загледа през отворената врата към нежната феерия на прозрачната розова дреха и мислите му се отклониха към болестта на Лиа. В последно време тя постепенно се възстановяваше. Бавно и неумолимо, с всеки изминат ден, в съзнанието ѝ изплуваха нови случки, а според доктор Холкрос имаше вероятност дори да си спомни неща, които преди злополуката бяха съществували само в подсъзнанието ѝ.

Пол си спомни за детските ѝ години и на лицето му се изписа болка. Спокойно и безпристрастно, напоследък тя често му разказваше за тези печални дни на ужас, страдание и разочарование. „Вече помня много епизоди, Пол, ала имам чувството, че не съм била аз, а някой друг, споделяше тя откровено. Всичко ми се струва някак далечно. Сякаш гледам на филм друго момиче и искам да му помогна, но не мога.“

Пол до болка желаше да я утеши. Копнееше да я обгради с безгранична нежност и сигурност, за да няма в живота ѝ никога повече страх и мъка.

И с всеки нов ден той добиваше все по-голяма увереност, че душевните травми от детските години на Лиа няма отново да попречат на любовта им. Ето, тя вече знаеше най-важните събития до десетгодишната си възраст, ала това изобщо не я бе променило.

След единадесетата ѝ година сякаш съществуваше някаква преграда. Годините след това все още тънеха в мрак и неизвестност. Но Пол вярваше, че спомените щяха много скоро да изплуват в съзнанието ѝ бавно и последователно, както бе предсказал Кен Холкрос. А що се отнася до предпазливите предупреждения на Кен — вероятно те се дължаха на обичайния му лекарски подход и присъщия професионален скептицизъм.

Не, Лиа нямаше да се върне към предишните си навици. С всеки изминал ден тя ставаше все по-весела. Трупаше опит и знания за заобикалящия я свят и добиваше смелост и самоувереност. В същото време нарастваше доверието и готовността ѝ да се отдаде изцяло на тяхната връзка. Устата му пресъхна, когато си представи нощите с Лиа и тялото ѝ в прегръдките му, чувствената сладост на любовната игра, смеха и бликащата нежност...

Неочаквано си припомни малка незначителна случка от празненството същата вечер и се усмихна. Лиа седеше срещу него, между домакина и жената на един от директорите — хора, с които едва ли щеше да разговаря преди няколко месеца. Слушаше ги и тихо отговаряше на въпросите, а от време на време се усмихваше на шегите им.

Възрастната двойка бе очарована. Внезапно, както я наблюдаваше през масата, в гърдите на Пол се надигна безгранична гордост и любов. Тъкмо в този миг Лиа усети очите му върху себе си и

дватамата си размениха поглед, изпълнен с нежност и разбиране, който го разтърси до дъното на душата.

В този миг за първи път в живота си бе почувствал, че е женен мъж. Усмихна се със задоволство и се отправи към банята. Босите му крака потъваха в мекия, дебел килим. Лиа стоеше пред огледалото и триеше с крем лицето си. Той се промъкна зад гърба ѝ и я прегърна. Тя се стресна и затаи дъх, очевидно изненадана от безшумното му приближаване. Пол тихо се засмя и я залюля в обятията си. Притисна се към гърба ѝ, сведе глава над рамото ѝ и я целуна по ухото и шията.

Лиа продължи да се съпротивлява. Пол я притегли още по-силно към себе си, очарован от умението ѝ да превръща всичко в игра. Вдигна поглед над лъскавата ѝ разрошена коса и видя своето и нейното лице в огледалото. Изведнъж се вцепени от изумление.

Лицето на Лиа беше изопнато и злобно, а очите ѝ бяха разярени.

— Пусни ме, кучи сине! — изкрещя тя. — Проклето копеле! Махни мръсните си ръце от мен! Мразя те!

Пол пребледня. Ръцете му бавно се отдръпнаха от тялото ѝ и той се взря с ужас в побеснялата жена в огледалото — образ, който помнеше с болезнена яснота от недалечното минало.

Но този път в изражението ѝ имаше нещо по-различно и по-страшно — нещо, неприсъщо дори и за предишната Лиа. Лицето ѝ бе разкривено от неизмерима ярост. Банята сякаш се изпълни с могъщия ѝ гняв. По гърба му полазиха студени тръпки. Очите ѝ святкаха зловещо, а някъде в златните им дълбини се прокрадваше мисълта за убийство.

В стаята се възцари гробно мълчание. Само учестеното неравномерно дишане на Лиа нарушаваше мъртвата тишина. Пол се обърна и напусна безмълвно стаята, като по пътя взе сакото и обувките си.

Лиа отправи поглед към Кен Холкрос. Бе скръстила ръце в скута си, а по лицето ѝ напираше жалостива молба.

— Кога се случи, Лиа? В сряда вечер ли? — попита тихо лекарят. — Значи миналата седмица?

— Не знам какво ме прихвана — прошепна тя. — Като ме сграбчи най-неочаквано отзад и не ме пусна, аз побеснях. Обзе ме

ярост и изгубих власт над себе си. После чух собствения си глас да изрича онези отвратителни думи и не можех да повярвам на ушите си. Беше ужасно! — заключи тя и изтри сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

— Казваш, че те е обзел гняв, Лиа. А изпита ли някакви други чувства?

— Други чувства?! — изгледа го тя озадачено.

— Ами, да. Омраза например? Или страх?

Лиа кимна бавно и се замисли над въпроса.

— Страх може би — обади се най-после младата жена. — Но това е нелепо! Защо ще се боя от Пол? Той е най-милият нежен и грижовен мъж... — внезапно очите ѝ се разшириха. Тя рязко вдигна глава.

Лекарят седеше спокойно и наблюдаваше в мълчание бързата смяна на чувства и мисли по изразителното ѝ лице.

— Това е отговорът, нали Кен? — възкликна накрая тя. — Когато ме прегърна в банята, сигурно ми е напомнил за нещо в миналото? За някаква ужасна забравена случка, която все още ме затормозява, нали?

— Да — отвърна тихо доктор Холкрос. — Така предполагам, Лиа.

— И знаеш ли каква е тя?

— Мисля, че да — кимна лекарят предпазливо.

— Хайде, Кен! Не ме мъчи! — Лиа се наведе припряно към доктор Холкрос. — Какво се е случило? Защо не ми кажеш?

— Защото трябва да се сетиш сама. Тази случка не съществува в съзнанието ти, дори преди да пострадаш от амнезия. Спомни си я само един-два пъти под хипноза.

Лиа замълча за миг и погледна изпитателно лекарят.

— Кен, прочетох една книга за хипнозата — каза рязко тя.

— Тъй ли? И какво пишеше там?

— Когато се сетя нещо под хипноза, след това е възможно да ми помогнеш да го съхраня. Достатъчно е само да ми повториш няколко пъти да го запомня съзнателно.

— Да, обикновено се процедира така — кимна неохотно лекарят и почувства напрежение.

— Тогава защо не го направиш? Защо не ме върнеш към онези забравени болезнени епизоди от моя живот и не ми помогнеш да ги

запомня?

Кен Холкрос прикова поглед в развълнуваното лице на Лиа и дълго се взира в нещастните ѝ очи.

— Винаги съм считал, че в твоя случай това е неразумно, Лиа — рече най-сетне той. — Искам тези мъчителни спомени да навлязат в живота ти естествено и непринудено, по твоя собствена воля и избор. Вярно, имаш много силна воля, но не бива да претоварваш психиката си, преди да си напълно готова за това, инак ще получиш нов емоционален срив. Твоето заболяване е ярко доказателство за съществуването на такава опасност.

— А откъде си толкова сигурен, че сама ще си спомня тези неща?

— Както виждаш, Лиа, спомените ти се връщат в хронологическа последователност. Ето, вече имаш почти пълна картина на детството си. Няма причина да не си спомниш и останалите случки.

— Е, да, но нали каза, че дори преди злополуката някои от събитията са съществували само в подсъзнанието ми? Каква е гаранцията, че ще си ги спомня сега?

— Чуй ме, Лиа. Ти вече имаш не само силна воля, а си по-силна изобщо като личност — рече лекарят с мила усмивка. — За щастие или нещастие съдбата ти даде неповторимата възможност за миг да забравиш тежките душевни травми, да се отърсиш от необходимостта непрекъснато да потискаш болезнените спомени и предполагам за първи път в живота да изпиташ взаимна любов и топлота. В резултат на това мисля, че рано или късно мозъкът ти най-сетне ще е готов да се справи и с другите мъчителни спомени.

— Но дотогава може би... — поде Лиа и наведе глава. Лицето ѝ придоби отчаяно изражение.

— Какво има, Лиа? От какво се боиш?

— ... Може би ще е твърде късно — прошепна тя. — Пол ще ме намрази, както преди. Всъщност... той вече ме мрази.

— Не те мрази, Лиа. Съвсем естествено е разтревожен от внезапния ти пристъп, ала оценява много добре подобрението ти.

— Да, но оттогава почти не ми говори. А в гласа му има само отчуждение и любезна студенина. Няма я предишната топлота и шеговитост. И освен това... — гласът ѝ се разтрепери. Трябвах ѝ

няколко минути да се съвземе и да продължи: — Цялата събота и неделя прекара сам в колибата, както преди, когато... когато бях различна. Сигурна съм, че този уикенд възнамерява отново да отиде там.

В стаята настъпи дълбока тишина, нарушавана единствено от трakanето на големия стенен часовник.

— Какво искаш от мен, Лиa? — попита най-после лекарят.

— Искam да ме хипнотизираш — вдигна очи Лиa. В погледа ѝ блестеше настойчивост и решителност, — да ме върнеш към онези мъчителни случки от миналото и да ме накараш да ги запомня, като се събудя. Искam да знам коя съм и защо съм станала такава.

— Ако го направя — кимна Кен с нежелание, — ще трябва да те поставя под строг лекарски контрол, Лиa. Държа да следя реакциите ти много внимателно. Може би ще се наложи дори да те взема отново в болницата за някой друг ден.

— Не ме интересува. Прави каквото искаш. Вече не мога да живея така, Кен.

— Чакай да видим — погледна в книгата с приемните часове доктор Холкрос. — Тази седмица е последната от юни. Всяка година по това време обикновено ходим с жена ми до Банф да отпразнуваме годишнината от сватбата — усмихна се той. — Тъй че по-добре да го оставим за другата седмица. Какво ще кажеш за вторник?

— Добре — преглътна с усилие младата жена и неочаквано пребледня.

— Лиa? — стрелна я с очи лекарят. — Зле ли ти е?

— Нищо ми няма — изправи се в стола тя и направи опит да се усмихне. — Само дето понякога ми се повръща. Сигурно е от притесненията.

Кен я изгледа изпитателно. В мислите му се прокрадна подозрение.

— Лиa — помъчи се гласът му да прозвучи съвсем спокойно, — взимаш ли всичките лекарства?

— Да — кимна Лиa, избегна погледа му и прехапа устни. — Дорис ми обясни кое за какво е — заоправдава се тя, — но са толкова много, че понякога се обърквам, а друг път забравям... — тя вдигна лице. В очите ѝ гореше молба за прошка, ала лекарят не продума. —

Досега се чувствах много добре, Кен — промърмори Лиа, — и ми се струваше, че нямам нужда от хапчета.

Лекарят се помъчи да прикрие тревогата си и се усмихна окуражително. Ако подозренията му се окажеха верни, Лиа Темпъл щеше да се изправи пред още едно огромно изпитание в живота — изпитание, за което със сигурност не бе подготвена в настоящия момент.

Ала засега трябваше да изчака до следващата седмица. Като я приемат в болницата, щяха да проведат необходимите изследвания и едва тогава щяха да решат какво да предприемат. А междувременно единственото нещо, което бе в състояние да направи за измъчената жена, бе да я успокои, да я изпрати у дома и...

И... да играе ролята на страничен наблюдател, докато тя и мъжът ѝ се опитват да съградят отново живота си сред страх и недоверие, мрак, болка и непрогледна мъгла от изгубени и разпокъсани спомени.

Потънала в неспокойни мисли, Лиа вървеше бавно по тясната, застлана с листа, пътека покрай потока. Свежият въздух действаше успокоително на стомаха ѝ, защото в момента се чувстваше добре. Иначе загадъчните пристъпи продължаваха да я спохождат по няколко пъти на ден. Погълната от собствените си тревоги, тя не бе в състояние да се наслади на красотата на топлия юнски следобед.

Косове с черни крила се обаждаха от гнездата си във високите тръстики край водата, а откъм тополите, надвиснали от двете страни на пътеката, тихо цвърчаха врабчета. Сухите листа шумоляха на лекия прериен вятър и танцуваха около главата на Лиа, сетне бризът ги подхващаше и ги вдигаше към ослепително синьото небе. Някъде близо в храсталака изпраця счупена съчка. Лиа вдигна очи и видя красива сивкава сърна. Животното подскочи и се втурна към полето отвъд гората, последвано от две петнисти сърнета с дълги грациозни крака. Малките пъргаво тичаха след майка си с изящни движения.

Дълго след като сърната се изгуби от погледа ѝ, Лиа стоеше с печална усмивка и съзерцаваше мястото, където майката и двете сърнета бяха изчезнали.

Колко е прекрасно, помисли тъжно тя, да си птичка или сърна, да се рееш в небесата или да тичаш волно на свобода с малките си и да не

се тревожиш за нищо, освен за топъл подслон и храна.

Е, вярно, че дори и животните имат проблеми. Трябваше да бягат от хора с пушки и телени огради с ток, да се пазят от капани и замърсени храни, да не пият вода от нечисти реки.

Ала въпреки всичко бяха по-щастливи, защото не тъгуваха за изгубени спомени и неясни отминали случки, способни да разрушат живота им...

Лиa свърна настрани от пътеката и се спусна по тревистия бряг към голямата плоска скала, издадена над реката. Покачи се на нея и седна на грапавата, стоплена от слънцето, повърхност на камъка. Сви крака и ги обгърна с ръце. Сетне подпря брадичка и се загледа в блесналата на слънчевите лъчи вода, набраздена от безброй малки вълнички.

Беше събота следобед и се чувстваше ужасно самотна. Нали прекарваше почивните дни с Пол. Много често в събота следобед отиваха на екскурзия до града. Обикаляха магазините, разхождаха се в парка, посещаваха художествените галерии и музеите, а надвечер хапваха в някой ресторант. Понякога, в топли дни като днешния, предпочитаха да отидат на пикник, вместо да стоят вкъщи. Втурваха се в заредената кухня на Хайнц, взимаха храна и излизаха сред природата да се забавляват.

Лиa подсмръкна и с мъка потисна сълзите си. Често лежеше на одеяло, препичаше се на слънцето и четеше, докато Пол бродеше в горите със задоволство и правеше снимки или се любеха на някое тихо закътано място сред дърветата под безмълвните очи на необятното прерийно небе, а птиците и животните бяха единствените неми свидетели на тяхното щастие.

Ала уви, вече всичко бе минало и сякаш никога не се бе случило. Хубави времена, но безвъзвратно отминали. Пол отново бе сам в колибата, както миналия уикенд, и Лиa не смееше да го безпокои, защото подозираше, че присъствието ѝ е нежелано.

Странно, но пропастта между тях постепенно се задълбочаваше, въпреки че държането на Пол оставаше същото. Бе любезен и грижовен, още проявяваше интерес към заниманията ѝ през деня и поддържаше с лекота разговора, когато се хранеха заедно в трапезарията. Ала нещо в него бе угаснало.

Истината бе, че Пол вече не ѝ вярваше. Беше убеден, че с връщането на паметта тя отново ще стане предишната студена и бездушна жена и не желаше да разбива втори път живота си.

Не можеше да го обвинява или да му се сърди. По гърба ѝ полазиха студени тръпки, когато си спомни за зловещия си глас и грозното, разкривено от ненавист, лице, което сякаш не бе нейното, а на някой непознат.

Бе останала потресена от силата на гнева си. Ала когато Пол я стегна в железния обръч на прегръдката си и не искаше да я пусне, я обзе неистов страх и паника. Имаше чувството, че се задушаваше от ужас, а от дълбините на същността ѝ се надигна някаква непонятна омраза.

Нищо чудно, че се е превърнала в такава злобна и язвителна жена, ако тези чувства действително никога не са напуснали душата ѝ. Лиана поклати несъзнателно глава и се сети за мъчителните спомени от детството. Какво ли се е случило на онова самотно и изплашено момиченце в по-късните му юношески години? Какво е изпълнило сърцето му с такава ярост?

Откъсна връхчето на един папур и стри разсеяно мекото като кадифе растение между пръстите си. Независимо от това какво се е случило, то се е случило с мен!

Все още обаче не помнеше нищо, освен чувството на страх и самота. Детството ѝ наистина бе преминало без обич и топлота, ала Лиана инстинктивно усещаше, че това няма нищо общо с чудовищния пристъп на ярост. Ако съумееше да разбере причината за този гняв, може би щеше да успее да я обясни на Пол и да го върне отново при себе си.

Единственият начин да поправи станалото бе да му докаже, че страховете му са безпочвени. Може би има надежда, каза си тя, ако възвърне изцяло паметта си и запълни онези злокобни празнини в миналото, където цареше само мрак и неизвестност. Обичаше мъжа си и отчаяно желаше да му бъде добра съпруга и да го направи щастлив. Не можеше да си представи, че спомените от юношеските години, каквито и да са те, бяха в състояние да променят чувствата ѝ.

Вдигна поглед и се вторачи в отсрещния бряг. По бледото ѝ лице се четеше непоколебима решителност. Мислите ѝ се насочиха към

идната седмица и обещанието на доктор Холкрос да ѝ помогне да възстанови скритите, потънали в забрава, епизоди от живота ѝ.

Но какви са тези спомени? Какви ужасни неща са се случили преди години? В ума ѝ отново се прокрадна същата натрапчива сцена и Лиа потрепери: Пол я притиска в силните си ръце и в същия миг съзнанието ѝ се замъглява от ужас и отвращение.

— О, Пол! — от устните ѝ се отрони стенание. Тя скри лице в дланите си. — Пол, съжалявам, скъпи! Толкова те обичам! Обичам те...

Бавно свали ръце и прикова очи в кафявата развълнувана повърхност на водата. Помъчи се да улови неясните образи, които се носеха в неподвижния въздух около нея и се промъкваха в съзнанието ѝ. Бяха изкусително близо, сякаш трябваше само да протегне ръка, за да ги хване.

Когато се сетеше за ръцете на Пол и собственото си чувство на страх и паника, ѝ се струваше, че направо ще...

Пол отново изплува в мислите ѝ. Висок и силен, той се смееше, облян в слънчеви лъчи. Беше толкова красив, че сърцето ѝ се късаше от копнеж. А някъде съвсем наблизко се спотайваше зловец черен облак и го дебнеше смътна опасност. Като в объркан сън видя мръсна стая, златен пръстен със смарагд блестеше ослепително на ярката светлина, някакъв брадясал човек ѝ се смееше...

Картината бавно избледня. Лиа притисна глава между ръцете си в опит да задържи спомена, ала напразно. Образите, като че ли се изплъзнаха и потънаха в далечината. Отново ѝ се повдигаше. Испита мрачно предчувствие. Усещаше, че много скоро ще се случи нещо ужасно и се страхуваше, че ще е безсилна да го предотврати, ако не си възвърне паметта.

Ала мозъкът ѝ беше съвсем пуст и празен, сякаш се надсмиваше на безплодните ѝ усилия да си спомни нещо по-значително от самотния единадесети рожден ден в някакъв отдавна забравен чужд дом.

Лиа пропълзя надолу по скалата. Лицето ѝ бе бледо и нещастно. Изкачи се по речния бряг до пътеката и пое по дългия път към дома. В далечината сред дърветата забеляза подвижно малко златно петънце, блеснало под лъчите на слънцето — косите на Бони.

Сигурно слиза да вземе вестниците, помисли Lia. Първата ѝ мисъл бе да я извика и да изтича през полето, ала се отказа. Слънцето клонеше към залез и все още съществуваше вероятност, макар и незначителна, Пол да се върне от колибата и да вечеря с нея. Трябваше да си измие косата и да облече нещо елегантно...

Ускори крачка и реши да тръгне направо през гората зад тяхното имение. Рядко минаваше по тази пътека, но я познаваше добре и вярваше, че ще се оправи в сумрака на гъстите дървета.

Бони пъкна сгънатите вестници под мишница и тръгна с песен на уста по пътя към фермата. Цялото ѝ същество ликуваше от щастие, а сърцето ѝ преливаше от радост.

Очевидно последното мъчително препятствие бе най-сетне преодоляно. Като се претегли предната вечер, кантарът показва, че е отслабнала с почти два килограма. Досега бе свалила общо тринадесет килограма и се чувстваше прекрасно.

Много скоро щеше да спре диетата и да започне с грижливо съставената програма за поддържане на теглото. Тя включваше приемане на повече плодове и зеленчуци, ограничаване на хляба, както и съзнателното въздържане от храни, богати на калории. Щеше да е много забавно да се научи да яде, без да надобелява.

Бони вдигна глава и се засмя. Прокара ръце по стегнатия си корем към красивата извивка на стройните бедра. За първи път от много време носеше разголена блузка и къси памучни панталони. Краката ѝ бяха слаби и загорели от слънцето като на другите момичета от класа. Чувстваше се като затворник, пуснат на свобода или като пеперуда, току-що излетяла от мрачните окопи на своя пашкул.

С всеки изминат ден се разхубавяваше. Знаеше колко привлекателна е сега, когато вече нямаше помен от дебелиите бузи. Очите ѝ сякаш бяха по-големи, а чертите на лицето ѝ — по-ярко изразени. Изглеждаше дори по-висока, отчасти защото бе пораснала по време на диетата, а и защото вече ходеше гордо изправена, а не се прегърбваше както преди, за да прикрие тялото си. Движеше се бързо и с лекота и се чувстваше лека и грациозна като птичка.

И не само тя осъзнаваше, че е привлекателна. Другите хора също го забелязваха, особено децата в училище. Момичетата се отнасяха

към нея с внимание и уважение, а момчетата спираха погледите си и с интерес преценяваха достойнствата ѝ. Това необичайно чувство на сила и превъзходство понякога я плашеше, ала в същото време ѝ доставяше неизмеримо удоволствие.

Бони се усмихна замечтано и се сети за новите дрехи, които майка ѝ бе обещала да ѝ купи миналата седмица. Тогава за първи път Ана се престаши да забележи на глас промяната във фигурата на дъщеря си.

— Бони, мила, та ти се топиш с всеки изминат ден! — бе възкликнала тя. — Сигурна бях, че ще отслабнеш и ще се източиш, като влезеш в пубертета, ама чак пък толкова!

— Наистина доста свалих, мамо — кимна Бони и усети, че майка ѝ още се въздържаше да говори направо за диетата ѝ от страх да не развали нещо. — Чувствам се чудесно!

— Божичко, та дрехите ти висят като на закачалка! Изглеждат ужасно. Явно имаш нужда от нови.

— Но мамо...

— Говорих с татко ти — продължи Ана, а бузите ѝ порозовяха от вълнение. — Миналата седмица продаде няколко телета, освен това Пол ще му даде част от парите за люцерната, тъй че можем да отделим малко за новите дрехи на нашата красавица — този път Ана не успя да прикрие гордостта си. — Ще ти купим нещо за лятото, а после на есен ще подновим всичките ти дрехи. Какво мислиш, скъпа?

Бони отново се усмихна при мисълта за новия гардероб. Когато му дойде времето, смяташе да помоли майка си да отиде по магазините с Лиа. Много обичаше майка си, ала знаеше отсега какви дрехи ще избере — кожени обувки с токи, рокли с коланчета и воланчета...

Бони направи отегчена физиономия. Чу шум от кола и се обърна. Джоуди Мюлер се подаде през прозореца на стария ръждясал камион.

— Здравей, кукличке! — усмихна се той. — Къде отиваш?

— Вкъщи, Джоуди — отвърна спокойно момичето. — Както обикновено.

Джоуди включи на скорост и подкара бавно камиона от едната ѝ страна. Огледа бързо пътя, забарабани с пръсти по кормилото, после отправи очи към Бони.

— Хубав ден — поде той. — Доста е топло, нали?

Бони с изненада осъзна, че Джоуди се смуцава от присъствието ѝ. Също както преди няколко месеца тя трепереше от страх пред него. Само че сега си бяха сменили ролите, установи тя със задоволство. Усети прилив на опияняваща сила и безразсъдство.

— Какво ще правиш през лятото, Джоуди? — усмихна се тя, тръсна глава и отметна буйната си коса — така правеха момичетата със самочувствие, когато говореха с момчета. — Ще си търсиш ли работа?

— Да — отвърна той. — Питам Том дали в сервиза имат нужда от помощник за лятото и той каза, че... Хей — викна неочаквано Джоуди, като се мъчеше да изглежда небрежен, — защо седиш долу? Качи се! Ще те закарам до вас.

Тя се усмихна, тайно поласкана от нотката на молба в гласа му. Джоуди Мюлер изглежда се срамуваше, помисли Бони с изумление. И то, защото говореше с нея, Бони Макбрайд. И защото беше слаба и хубава.

— Благодаря, Джоуди — отговори превзето тя. — Нали знаеш, че е близо? Ще се поразходя.

— Можем да минем по околоръстния път — рече многозначително той и погледна настойчиво разголената тениска и късите панталонки на момичето. — Тъкмо ще си поговорим, а?

Бони се поколеба и малко се притесни. Всъщност тя вече не харесваше Джоуди, както преди. Сега си падаше по друго момче, Брайс Стебингс. Той участваше в отбора по футбол и миналата седмица се бе приближил до нея и я бе попитал как е изкарала изпита по математика. Не беше буен като Джоуди. Напротив, бе мил и кротък и дори учителите го обичаха.

Е, Джоуди също имаше известен чар, особено този негов закачлив и безразсъден поглед. И освен това изглежда наистина умираше от желание да я повози. Бони едва ли не държеше съдбата му в свои ръце. Неочакваното чувство за собствената ѝ власт я развълнува и заслепи.

— Е, добре... Но за малко — съгласи се Бони и се усмихна, като видя блясъка в очите му. — След половин час трябва да съм вкъщи — предупреди го тя и заобиколи да се качи от другата страна на камиона. — Трябва да сипя вода на пилетата и да свърша един куп работи.

— Разбира се — рече Джоуди, протегна се и отвори вратата с привидно безразличие. Сетне ѝ намигна, докато тя се наместваше на

старата изгърбушена седалка, и подкара бързо камиона по пътя.

Бони срамежливо се усмихна. За първи път се возеше сама с момче. Извърна глава и се вторачи през отворения страничен прозорец в отминаващите дървета и храсти. Косата ѝ се удряше в лицето ѝ и изскачаше навън на силния вятър. Главата ѝ се замая от праха, скоростта и силната миризма на топла мъжка плът и мускусен одеколон.

— Джоуди — обади се изведнъж тя. — Къде караш?

Шосето ставаше все по-тясно и по-мрачно. Камионът подскачаше по неравния селски път, сетне внезапно сви по горска алея. От двете ѝ страни се извисяваха огромни кичести дървета. Листа шумоляха над главите им и ги обгръщаха със зеленото було на покоя.

— Вече никъде. Пристигнахме — изключи мотора Джоуди, протегна ръка на облегалката и се обърна към Бони.

Тя отвърна нервно на усмивката му. Сърцето щеше да изскочи от гърдите ѝ. Джоуди ѝ изглеждаше толкова близо сега, когато наоколо нямаше абсолютно никой — нямаше жива душа, освен прашната кабина, безмълвните дървета и загорялото мускулесто момче до нея.

Той се наведе и се взря внимателно в лицето ѝ.

— Каква красота! — промърмори Джоуди. — Ти наистина си красива, знаеш ли, бебчо? Малка сладка кукла! — докосна рамото ѝ той. После свали ръка към голото ѝ коляно и прокара длан нагоре по загорелите бедра.

Целият възторг и невинната радост от приключението мигновено се изпариха. Бони изпита страх и отвращение. Джоуди беше толкова близо до нея, че усещаше топлината на запотената му плът. Тялото му излъчваше остра миризма на възбуда, която всяваше в сърцето ѝ ужас.

— Джоуди! — прошепна тя, сграбчи ръката му и се опита да я задържи далеч от себе си. — Трябва да се прибирам. Обещах на мама, че...

— Майка ти ще почака — отвърна той. Притисна се към нея и я нападна с ръце и устни.

Бони почувства отчаяние и страх. Ръцете му се движеха по цялото ѝ тяло, разкъсваха дрехите ѝ и се прокрадваха на места, където никой нямаше право да я докосва. Беше толкова силен! Не можеше да го спре, не можеше дори да се съпротивлява, защото я беше притиснал до вратата на камиона.

Завъртя рязко глава да се откъсне от устните му и изкрещя — дълъг самотен вик на ужас, който потъна в тишината на топлия летен ден.

— Викай, викай — засмя се Джоуди в ухото ѝ. — Няма кой да те чуе. Ала викай, щом искаш. Това още повече ме възбужда.

Бони отново извика и се разплака безпомощно. По зачервените ѝ бузи се стичаха горещи сълзи, а Джоуди продължаваше своето брутално насилие.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лиа долови неясен писък, който мигновено заглъхна сред шумовете на топлия летен ден. Тя се вцепени и се ослуша със съсредоточено изражение. Звучеше като вик на ужас, сякаш някое малко животинче пищеше от болка. По гърба ѝ пробягнаха тръпки. Представи си как заек, попаднал в капан, се мъчи неистово да се освободи или едно от онези грациозни сърнета, уловено в примка, се мята безпомощно под бездушната телена мрежа.

Докато стоеше така неподвижно на пътеката и се колебаеше, приглушеният вопъл отново долетя. Косата ѝ се изправи. Живото същество, което издаваше тези стенания, се намираше наблизко — някъде дълбоко в гъстия храсталак от дясната ѝ страна.

„Не се отклонявай от пътеката!“, прозвуча суровото предупреждение на Пол в главата ѝ. „Не навлизай сама в гората, Лиа. Там на всяка крачка дебнат опасности: има коприва и тръни, змии, рисове и невестулки, не е изключено дори да срещнеш някоя мечка, слязла от планините...“

Гласът му постепенно затихна в дебрите на съзнанието ѝ. Лиа пое дълбоко дъх и се вторачи с нарастващо безпокойство в мрачния гъсталак.

Сигурно така ѝ се е сторило. Може би изобщо нищо не е чула.

Тъкмо в този миг писъкът отново долетя — висок и пронизителен писък на болка и ужас, който бавно потъна в тишината сред жуженето на насекомите и шумоленето на листата.

Обърна се и се втурна, без да мисли, във високите храсти. Плувнала в пот, тя се запровира задъхано през гъстите чепати клони, които се закачаха в дрехите ѝ, удряха лицето ѝ и драскаха краката ѝ. Трепереше от страх, а стомахът ѝ се свиваше конвулсивно, докато си проправяше път в тъмната гора.

Ще се загубя, уплаши се тя. Господи, какво правя? Не знам дори къде...

Ала звукът неумоливо я привличаше. Сега вече се чуваше по-ясно, въпреки че не бе така силен както в началото. Бе се превърнал по-скоро в тихо отчаяно ридание, което пробуждаше сърцето ѝ.

Ускори крачка и потисна растящата болка в стомаха си. За щастие най-сетне излезе от храсталака и се озова на неравен горски път. Той криволичеше между дърветата по посока на стонове. Бодливите тръни и дългите преплетени клони, затрудняващи движенията ѝ, останаха в мрака зад нея. Лиа почувства необикновена лекота и се затича с облекчение по алеята. Направи остър завой и се вкамени от ужас. Отвори широко очи и поднесе неволно ръце към устата си.

На малката полянка пред нея стоеше стар камион. Лиа виждаше ясно през отворените му врати. В кабината имаше яко, мускулесто момче на около петнадесет-шестнадесет години, облечено в джинси и тениска. Лицето му бе зачервено от страст. Момчето се смееше, притиснало под себе си малко момиче с разпилени златни коси, което се съпротивляваше и плачеше.

Момичето беше Бони.

Лиа стоеше на мястото си като вкаменена. Момчето и момичето не я забелязаха.

В миг в съзнанието ѝ нахлуха мрачни мисли. Спомените се отрициха като черен порой и връхлетяха със зловеща сила, която я заслепи. Ушите ѝ пропищяха, колената ѝ се подкосиха. Искаше ѝ се да се строполи на земята и да се свие на кълбо, за да прогони изпепеляващата болка на спомените, да се скрие като костенурка под малка, непробиваема черупка и да не позволи на никой да я докосне до края на живота. Ала нямаше време да мисли за себе си. Бони не беше неясен, объркан спомен от някакво далечно минало, а момиче от плът и кръв, което обичаше и което се намираще в истинска опасност.

Лиа пое дълбоко дъх на пресекулки. Опита се да овладее чувствата си и да прецени положението. Без да подозира за присъствието ѝ, в този момент момчето вдигна глава и се изсмя високо.

— Престани да пициш, кукличке! — рече той на Бони, която хлипаше и се бореше в ръцете му. — Ще видиш, че ще ти хареса. И знаеш ли защо? Защото съм много добър. Питай, когото искаш в...

Ала Джоуди не успя да довърши хвалебственото слово за сексуалните си подвизи, защото неочаквано онемя. Някой го сграбчи за косата на тила и го повлече навън с гневни ритници, юмурици и хули.

Джоуди се разтрепери от страх, когато видя пъкленото същество, нападнало тялото му с яростно настървение. Това бе някаква страховита жена-демон — сатанинско изчадие с мъртвешко лице и изцъклени очи, което продължаваше да бълва свирепи ругатни. Джоуди се втрещи от ужас и загуби ума и дума.

Вкопчила пръсти в косата на младежа, жената го издърпа на земята, като го риташе бясно в краката и ребрата. В ръцете ѝ стърчаха отскубнати кичури коса. Момчето полагаше неистови усилия да се защити.

— Копеле! — крещеше жената. — Мръсно животно! Ще те убия! Дори и това ти е малко, проклето чудовище!

Джоуди коленичи до камиона и закри с ръце лицето си. Прилепи лакти към ребрата си в напразен опит да се предпази от сипещите се удари и ритници.

Не се и съмняваше, че жената ще изпълни заканите си. Вече бе разпознал в нея Лиа Темпъл, съпругата на онзи богаташ от имението, известна със злия си нрав и невъздържаност. Беше напълно полудяла. Бе решила да убие Джоуди Мюлер с голи ръце и с всеки изминал миг ставаше все по-ясно, че нищо не е в състояние да я спре.

Нападателката му се изправи да поеме дъх и Джоуди се възползва от моментното затишие. Събра сили и подскочи сляпо към камиона, без изобщо да забележи, че Бони Макбрайд се е измъкнала от кабинката. Обгърнала тялото си с ръце, тя седеше на земята, несъзнателно се клатеше и хлипаше. Смачкани и разпокъсани, дрехите ѝ бяха разхвърляни около нея.

Той се вмъкна на шофьорското място, затвори и заключи вратата и запали мотора. Сетне дръпна лоста на скоростите и се помоли старият камион да не му изиграе мръсен номер. Натисна силно педала на газта и направи остър завой. Вратата от другата страна на кабинката се затвори с трясък. Джоуди пришпори камиона по поляната и запраши надолу по пътя. Наведе се отчаяно и сграбчи кормилото. Целият беше плувнал в пот и трепереше.

Лиа стоеше на поляната, задъхана от вълнение, и наблюдаваше старата бричка, която се изгуби между дърветата. Косата ѝ бе

щръкнала на всички страни, а лицето ѝ бе почервеняло от ярост. Злокобната мисъл за убийство, която сякаш бе обсебила цялото ѝ същество, постепенно избледня. Най-сетне дойде на себе си и осъзна коя е и какво се е случило.

Главата ѝ щеше да се пръсне. Откъслечни впечатления и образи изплуваха на повърхността от дълбините на същността ѝ и пулсираха в ума ѝ с болезнена настойчивост, ала сега не можеше да мисли за тях.

По-късно, даде си обещание тя. По-късно, когато остане сама, ще се помъчи да проумее случилото се и да подреди разпокъсаните случки, нахлули в съзнанието ѝ.

Затича се към Бони и коленичи до нея. Пое разтрепераното ѝ тяло в обятията си, залюля я и я притисна нежно към себе си. Момичето ридаше тихо на гърдите ѝ.

— Лиа, той беше... Той се опита... — задави се тя и отново заплака.

— Няма нищо, скъпа! Няма нищо! Всичко е наред. Нищо лошо не се е случило. Той си отиде. Вече го няма — продължи да нарежда Лиа. Шепнеше успокоителни слова на момичето, галеше заплетената му коса и го потупваше леко по гърба и раменете.

Бони постепенно се съвзе, спря да хълца и се захвана да оправя дрехите си с разтреперани ръце. Застана на колене и вдигна късите си панталони, после дръпна ципа и облече с усилие разкъсаната тениска.

Лиа ѝ подаде няколко салфетки. Бони избърса сълзите си, издуха носа си и най-сетне се успокои.

— Ами ако... ако се върне отново? — прошепна момичето и прикова поглед в Лиа. В сините ѝ очи прозираше истински страх.

— Няма — поклати Лиа глава. Спомни си неописуемия ужас в изражението на момчето, като се хвърли към камиона и се обърна да погледне през прозореца. Приличаше на преследвано животно.

— Помислих... — поде Бони с несигурен глас. — Лиа, аз наистина помислих...

— Какво, Бони?

— Помислих, че ще го убиеш — рече приглушено момичето и отново зарови лице в ръцете си.

— Щях да го убия — заяви бездушно Лиа. — Ако не беше избягал и ако имах нещо твърдо под ръка, щях да го убия.

— О, Lia. Той искаше... Той беше отвратителен — заплака се Бони. — Толкова се изплаших... Ужас...

— Знам, милинка — промърмори младата жена. — Знам как си се чувствала.

И внезапно осъзна, че не говори само за да успокои момичето, а че говори самата истина. Тя действително знаеше как се е чувствала Бони. Знаела го е от години, ала едва сега си бе спомнила.

— Но защо го направи? — изхлипа Бони през сълзи. — Държеше се така, сякаш ме мразеше и искаше да ме нарани. Никога не съм му сторила нищо лошо. Защо го направи?

— Защото е слабохарактерен и егоист — отвърна тихо Lia. — Възрастта и природата пораждат в него естествени желаниа, ала той не полага никакви усилия да ги контролира. А би трябвало. Тъй че това няма нищо общо с теб. Вината не е твоя. Избий си от главата, че си виновна, чу ли?

— Но ако не беше ти, той щеше... За минути и щеше да...

— Знам какво щеше да направи — рече Lia. Лицето ѝ бе тъжно и далечно.

Правеше го с мен, крещеше в агония някакъв глас в нея. Правеше го с мен ден след ден, преди много години, и нямаше кой да ми помогне. Никой не го спря. А аз си мислех, че вината е в мен, че съм сторила нещо лошо и съм го подтикнала да се държи по този начин. Накрая се чувствах толкова омърсена и виновна, че намразих себе си и целия свят...

Бони вдигна очи и се втренчи с умоляващ поглед в младата жена.

— Всички момчета ли са такива? — промълви тя. — Всички ли са толкова отвратителни?

Lia се сети за Пол, за нежността и загрижеността му, за топлотата и силата му, за тихата му сдържаност.

— Не, скъпа — потисна тя сълзите, напирани в очите ѝ. — Изобщо не са такива. Повечето са мили и добри. За нещастие, от нас, момичетата, зависи да разберем кои са лоши и кои добри. Затова трябва да бъдем внимателни.

Бони кимна и бавно се изправи на крака, като се облегна на приятелката си за подкрепа.

— Още... още ли ме харесваш, Lia? — попита тя с жалостиво детско изражение.

— О, Бони! — този път Лиа не успя да удържи сълзите си. — Разбира се, че те харесвам — взе детето в прегръдките си тя. — Обичам те! Ти си чудесно момиче и ние всички те обичаме. Твоите родители и Али, Пол и аз... Всички те обичаме. И винаги ще те обичаме. Няма никакво значение какво ти е направило онова момче. Все едно те е нападнало някое зло куче. Това не накърнява с нищо твоето достойнство. Това бе просто един... един нещастен случай.

Докато изричаше тези думи, Лиа с изненада осъзна, че те бяха съвършено верни. Изведнъж изпита странно облекчение; усети такава свобода и лекота, та чак се изплаши. Бремето на дълго потисканите ѝ спомени като че ли изведнъж се смъкна от плещите. Тя сякаш отлетя като балон към небето и се понесе над облаците към необятните сини простори на хоризонта...

— Моля те, Лиа — настоя Бони. — Не казвай на нашите! Няма да мога да ги погледна в очите, ако узнаят какво се е случило.

— Добре, щом не искаш, но мисля, че трябва да поговориш с тях, веднага щом си в състояние.

— Защо?

— Защото е важно. Най-малкото, за да попречим на момчето да се опита да извърши същото с някое друго момиче. И освен това — за да се увериш, че никой от близките ти няма да промени отношението си към теб и всички ще продължат да те обичат както преди.

— Добре — кимна Бони след кратък размисъл. — Ще им кажа, но не веднага. След няколко седмици, може би, когато ни разпуснат и няма да се налага да го виждам повече.

— Както решиш — усмихна се Лиа и погали зачервените бузи на момчето. — Хайде, да се прибираме, а?

— Добре — промърмори Бони с благодарност. Преглътна с усилие, пхна длан в ръката на Лиа и положи глава на рамото ѝ.

Лиа прегърна момчето, притегли го близо до себе си и двете тръгнаха по пътя към фермата.

Сенките на предметите постепенно се удължаваха от падащия здрач. Ослепителните цветове на залеза избледняха и далечните планини потънаха в сива мъгла. Лиа се сгуши в нишата пред прозореца на спалнята и се вторачи мълчаливо навън.

По някое време на вечерта Хайнц се приближи предпазливо до вратата и я попита дали иска вечеря. Али също се отби заедно с готвача да се осведоми дали ще ходят при котенцата. Лиа почти не забеляза присъствието им. Не помнеше нито какво им каза, нито какво ѝ отговориха, нито дори кога затвориха тихо вратата и си отидоха.

Паметта ѝ гъмжеше от образи и случки. Повечето от тях бяха болезнено ярки и отчетливи. Бяха започнали да прииждат в главата ѝ в мига, когато видя тъмнокосото момче да напада Бони, сякаш тази картина беше ключът към залостената крепост на миналото.

Целият ѝ живот изплува като на длан — сякаш го виждаше на филм. Един след друг се занизаха домовете на осиновителите ѝ; разочарованието, жестокостта и пренебрежението; момчето, изнасило я най-брутално, когато беше по-малка дори от Бони... Лиа тихо простена и отпусна глава върху коленете си, сви се на кълбо и се залюля върху меката седалка. В тялото ѝ се разля пареща болка и се плисна в лицето ѝ като разтопена лава.

Ала това бе друг вид болка, по-различна отпреди. Тя ѝ носеше неизмерими терзания и изпепеляваща скръб, ала гореше в душата ѝ с целебен пламък. Спомените я пронизваха и измъчваха, но оставяха след себе си надежда за спасение. За кой ли път тя отново се връщаше назад в годините, изучаваше миналото си и го хвърляше в очистителния огън на паметта. Образите съскаха и се гърчеха на жертвената клода, докато се съсухриха и страданието ѝ се изгуби в сивата мъгла отвъд прозорците.

Пред очите ѝ се появи Алън — млад и силен, изпълнен с безгрижие и жестокост. В сърцето ѝ се надигна ненавист и плъзна по жилите на тялото. Стомахът ѝ се сви конвулсивно и се разтърси от спазми. Тя се задави и изпита желание да повърне.

Ала омразата ѝ постепенно се уталожи и отстъпи място на дълбоко съжаление. Запита се къде е Алън в този момент и как е живял досега с мисълта за това, което ѝ бе причинил. Постъпвал ли е така и с други момичета? Дали животът го е наказал толкова жестоко, както наказва нея през всичките тези години?

Всъщност какво я интересува? Съдбата щеше да се заеме с него и да се погрижи да възтържествува справедливостта. Пол често казваше, че накрая всеки си получава заслуженото, и може би беше прав.

„Единственото нещо, над което имаме власт и контрол, Лиа — това е нашият собствен живот“, говореше ѝ той. „Затова всеки трябва да гледа себе си и да не се бърка в работата на другите.“ Лиа кимна и осъзна дълбоката мъдрост на тези слова. Няма защо да раздава справедливост и възмездие и да съди постъпките на другите. Нейното задължение бе да усъвършенства ума си, да благодари на съдбата за възвръщането на паметта си и да се научи да използва правилно този скъп дар.

Изправи прегърбените си рамене и пое дълбоко дъх. Сетне се вторачи с невиждащ поглед през прозореца и продължи своето дълго мъчително пътешествие в спомените.

С изненада и удивление се замисли за самотното малко момиче, заобиколено с омерзение и опасности. Опита се да си представи Бони или Али на нейно място. Не, те едва ли щяха да издържат в бардаците, където бе прекарала по-голямата част от юношеските си години. Та кой би могъл да живее сред отрепките, в чиято компания бе израсла по неволя, и да върши мръсната работа, която бе принудена да прави, за да оцелее?

Откри, че вече е в състояние да подреди случките в строг хронологичен ред и дори да разпознае новите спомени. Целият ѝ живот бе пред нея сякаш на екран и това обстоятелство ѝ даваше необикновено чувство на власт. Можеше да премине бързо от началото до края или при желание да се съсредоточи върху определен момент, който незабавно изникваше в паметта ѝ.

На осемнадесет години вече беше препатила и уморена от живота на улицата, с остър ум и хаплив език, с горчив опит и знания за света, каквито повечето хора не успяваха да натрупат дори до края на живота си. Потрепери при мрачния спомен за един жесток побой. Лежеше безсилна в мръсен вертеп и не можеше да помръдне от болка, ала в изстрадалата ѝ душа се оформяше решение да промени живота си. Бяха я пребили заради някаква провалена сделка с наркотици. След тази случка напусна източна Канада и се премести на запад в Калгари. Изкара курс за бармани и се хвана да работи като сервитьорка в едно заведение. Бог е свидетел, положи неимоверни усилия да се измъкне от опасностите на престъпния свят и да започне почтен живот.

И тогава, една вечер на работа, се запозна с Пол Темпъл.

Чертите на лицето ѝ се смекчиха при спомена за тази среща. Още не можеше да забрави силното впечатление, което ѝ направи Пол, когато го видя в претъпкания бар на хотела.

Всъщност, влюби се в него от пръв поглед, въпреки че никога не ѝ стигна смелост да си го признае. По онова време беше предпазлива и затворена в себе си; нямаше доверие в никой и не желаше да се обвързва емоционално, камо ли да има нещо общо с чувства като любов и привързаност.

Позволи си да хареса Пол Темпъл само защото виждаше, че е богат и заможен, и трезво преценяваше, че може да ѝ послужи като средство към един по-добър живот. Когато разбра, че интересът му към нея не се изчерпва единствено с мимолетната любовна авантюра, Лиа реши да действа и използва най-силната си карта. Примамваше го с обещания за сексуални наслади, възбуждаше го с интимни намеци и милувки, сетне нарочно го отблъскваше и държеше на разстояние. Накрая той се влюби в нея до лудост и изгаряше от сляпо желание да я притежава.

Ала когато се ожениха, тя откри, че не е в състояние да живее с мъж. Не можеше да превъзмогне дълго потисканите опустошителни спомени от детските години, а страхът и отвращението от сексуалния контакт с Пол прераснаха в саморазрушителен инстинкт и nihilизъм.

Сега, от тази нова позиция на наблюдател, тя виждаше с кристална яснота трагедията на техния брак. Докато двамата с Пол се опитваха да намерят някакъв изход, коварните спомени се спотайваха в подсъзнанието ѝ също като опасни подводни скали в измамна плитчина, готови да се забият в корпуса на кораб.

Въпреки това, много пъти в миг на разкаяние и вина Лиа се заричаше да бъде добра съпруга. Често се случваше Пол да я хване в лъжа или провинение. В такива моменти тя искрено съжаляваше и решаваше да стане друг човек. Ала много скоро познатата болка отново се появяваше и я повличаше в черните бездни на злобата и огорчението, от които така и не успя да изпълзи.

И винаги, зад всичко, като лайтмотив на постъпките ѝ, стоеше заслепяващият гняв, който сякаш извираше от дълбините на същността ѝ. Всеки път, когато повече не можеше да потиска чувствата си, яростта ѝ се отприщваше с неподозирана сила и се стоварваше върху

мъжа ѝ. Сега вече разбираше по-добре тези свирепи пристъпи на ненавист, ала тогава не бе в състояние да ги обуздае.

Горкият Пол! Откъде би могъл да знае?

Лиа потръпна и скри лице в дланите си. Замисли се за търпението и нежността на Пол през всичките нещастни години; за самотата и отчаянието му; за многобройните моменти, в които не можеше да проумее държането ѝ и му идваше да заплаче от мъка и горчивина.

— Пол! — прошепна тя. — О, Пол, толкова съжалявам, скъпи. Не знаех... не знаех какво правя...

В последните години на брака гневът и враждебността ѝ постепенно прераснаха в омраза. Обръщайки поглед назад към бурните им взаимоотношения, Лиа осъзна, че бе започнала да го презира истински, едва когато престана да спи с нея и заговори за възможността от развод.

Лицето ѝ бе бледо и измъчено, докато размишляваше с печал върху загадките на човешката личност.

Направих всичко възможно да го накарам да ме намрази и отблъсне, установи тя. А после, когато реагира като всеки нормален човек, го намразих... Неочаквано в съзнанието ѝ нахлу нов бурен поток от образи и случки. Спомените отново се сгъстиха и станаха мрачни и зловещи. По гърба ѝ полазиха тръпки, ала тя си наложи да се успокои и със затаен дъх проследи събитията от последната година.

Постепенно бе развила почти маниакална омраза към мъжа си. Непрестанно си повтаряше, че иска Пол да умре, за да не може никога повече да ѝ причини болка. Идеята за смъртта му обсеби изцяло мислите ѝ. Въобразяваше си, че като се отърве от неговото мълчаливо обвиняващо присъствие, ще унищожи демоните на своя собствен свят и най-сетне ще намери покой.

Тялото ѝ неудържимо се разтрепери. Инстинктивно усещаше някаква смътна опасност и се ужасяваше да продължи напред, ала трябваше да го направи. Заради Пол.

Проследи с отвращение по-нататъшните си действия. След многобройни тайни проучвания, разговори по телефона и срещи с някои от предишните си познати от престъпния свят, тя изглежда най-после бе открила човека, който ѝ трябваше.

Простена от болка и се вцепени. С ужас видя как една непозната и безсърдечна Лиа влиза в ресторант със златен пръстен в чантата и сядва до едър мъж със зловеща усмивка и брадясало лице.

— Човекът от агенцията! — възкликна Лиа. — Мили Боже!

Пое рязко дъх и отново зарови лице в свитите си колене. Подсъзнанието ѝ неведнъж се бе опитало да я предупреди и да извади този скрит и опасен образ на повърхността, преди да стане твърде късно.

Отворила широко очи, тя наблюдаваше сцената в ресторанта като някакъв кошмарен откъс от филм на ужасите. Безскрупулната жена се уговори с мъжа, хладнокръвно му даде указания за действие и обсъди начина на плащане.

Накрая извади пръстена със смарагда от чантата си и го пусна в мръсната длан на мъжа, сякаш изгаряше пръстите ѝ.

Всъщност пръстенът бе станал причина за нападението и побоя в алеята. Беше обиколила няколко заложни къщи през деня да разбере стойността му и бе забелязала двама подозрителни типове в единия от магазините. Сигурно бяха видели смарагда и я бяха проследили, изчаквайки удобен момент да я нападнат. Ясно си спомняше лицата им и яростта им, когато им каза, че пръстенът вече не е в нея. Нахвърлиха се с ритници върху нея и взеха да я обсипват с удари и ругатни.

После помнеше единствено непоносимата болка и объркването, крясъците, шума от бягащи стъпки и далечния вой на полицейски сирени. След това се събуди в болницата и погледна ръката си, опитвайки се да назове заобикалящите я предмети.

Така започна най-щастливата част от живота ѝ. Но сега не можеше да си позволи да мисли за нея. Трябваше да се съсредоточи върху случилото се преди това.

С мрачна решимост тя върна мислите си към срещата в ресторанта.

В действителност Лиа Темпъл бе наела човек да убие мъжа ѝ. Бе му дала годежния пръстен със смарагда като предплата и дори се бе съгласила да му съдейства, като направи всичко необходимо Пол да е сам в колибата в определеното време.

Сети се с ужас за последното посещение на човека от агенцията, предпазливия му намек за „работата“ и собственото ѝ потвърждение,

че уговорката остава в сила и смята да му плати изцяло според предварителното споразумение.

— О, не! — извика тя. — Сигурно си е помислил... Той още мисли, че искам да убие Пол.

„Ти само го закарай до колибата, пък аз ще се погрижа за останалото. Предпочитам да стане последната седмица на юни, защото в началото на юли заминавам за Мексико. Гледай да е там в събота вечер, та да сме сигурни, че ще спи в колибата. Ще свърша работата неделя сутрин. Няма да открият тялото му по-рано от другия ден. А дотогава вече ще съм заминал...“

Грубият глас на мъжа кънтеше в главата ѝ. Лиа се размърда. Проправяше си сляпо път през спомените и се мъчеше да ги свърже с реалността.

Последната седмица на юни, повтори на ум тя. Събота вечер...

Изправи се рязко, прекоси стаята и отиде до бюрото. Светна настолната лампа и се вторачи в малкия календар със златна рамка. Изведнъж ѝ прилоша, кръвта нахлу в главата ѝ и тя се олюля.

Днес бе събота и това бе последната събота на юни.

Очите ѝ се затвориха и тя се строполи на пода.

Нямаше никаква представа колко време бе лежала в безсъзнание на килима в стаята. Когато отвори очи и се опита да седне, навън бе тъмно. Тялото ѝ бе схванато и я болеше, а главата ѝ пулсираше на мястото, където я бе ударила в крака на бюрото. Ала умът ѝ бе ясен, а спомените — подредени и достъпни.

Облегна се на бюрото, разтърка гърба си с ръка и се намръщи. Опита се да помисли.

Събота вечер.

Според плана похитителят трябваше да се промъкне по пътя под прикритието на мрака в ранните часове преди зазоряване, да заеме удобна позиция в гората срещу единствената врата на колибата и да застреля жертвата си, когато излезе сутринта.

После щеше да се измъкне с някакъв камион, в който ще го чака помощникът му. След няколко дни трябваше да се свърже с Лиа и да ѝ даде указания къде и как да приведе останалите пари според уговорката.

Скован от ужас, умът на Лиа работеше бавно. Тя хвана с ръце главата си и инстинктивно притисна пръсти в слепоочията си. Знаеше, че трябва да разсъждава трезво, защото животът на Пол зависеше от способността ѝ да запази самообладание и да намери изход от този кошмар.

Ала единственото нещо в главата ѝ сега бе златната коса на мъжа ѝ и блестящите му бадемови очи, широките рамене и веселият му смях, необикновеният интелект и нежността му, срамежливото момчешко излъчване...

И всички онези мигове в съвместния им живот, когато му бе причинила мъка и разочарование, когато бе предала доверието му и го бе накарала да се срамува от постъпките ѝ...

Поклати глава и прехапа до болка устни.

Нямаше време за упреци и самосъжаление. Не можеше да си позволи да разсъждава какво чудовище е била или да търси подбудите за действията си. Тези неща щяха да почакаат. Сега трябваше да мисли за надвисналата опасност и как да я предотврати.

Пое няколко дълбоки глътки въздух, изправи се на крака и тръгна вдървено към прозореца да погледне към колибата на Пол.

Може да е последното нещо в живота ѝ, но ще успее да спаси Пол, реши твърдо тя. Трябваше на всяка цена да намери начин да запази живота му, защото той бе застрашен само заради нея.

Хрумна ѝ да отиде в гората, да намери похитителя и да му каже, че е променила решението си. Но веднага си спомни суровия глас в ресторанта, когато се наведе близо до нея и ѝ прошепна в ухото: „Гледай да няма никой по тъмно наоколо, сладурче. Че взема ли веднъж пушката в ръка, ще пръсна черепа на всеки, който се изпречи на пътя ми. А като свърша, да знаеш, ще си плюя на петите с все сили и адио Рио. Нямам намерение да оставам на приятни разговорчета...“

Не, нямаше смисъл да го търси. Налагаше се да измисли друг начин да осуети ужасния план.

Но какъв? Ако се промъкне до колибата в тъмнината и предупреди Пол или извика полицията и спасителни отряди плъзнат из гората, Джо може да се уплаши и да избяга, ала със сигурност ще се върне да опита отново при първата удобна възможност заради парите, които му бе обещала.

Освен това, помисли Лиа и се вторачи в мрака с бледо лице и помътнели, блуждаещи очи, ако каже на Пол или на полицията, това ще е краят на брака им, независимо от развързката. Пол ще разбере какво е направила и тогава как биха могли да живеят заедно с бремето на този факт?

По-добре да умра, рече си тя, отколкото да живея с мисълта, че Пол знае. Наистина по-добре да умра.

Веднага щом тази мисъл ѝ мина през ума, Лиа разбра какво трябва да прави. Планът беше толкова прост и съвършен, сякаш бе предопределен от съдбата.

Светна лампите и бързо се облече — джинси, карирано спортно сако, спортните обувки, подарък от Пол. Сетне загаси лампите и притвори тихо вратата на стаята. Взе фенерче от шкафа в коридора и се измъкна на пръсти от къщата. Излезе в топлата лятна нощ и се отправи към пътеката покрай потока.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пол затвори книгата и се облегна в стола, втренчил замислен поглед в мушичката, която пърхаше с крила и летеше в кръг около топлото сияние на керосиновата лампа.

Най-сетне се изправи на крака и се запъти към малката емайлирана мивка. Изми ръцете и лицето си и излезе на верандата да се наслади на природата. Нощта бе тъмна и спокойна. По небето нямаше нито едно облаче и звездите блестяха ослепително. Струваше му се, че може да ги докосне с пръсти, ако протегне ръка. Завладя го необятно чувство на самота и тъга.

Имаше нужда от Лиа. Жадуваше за нейната компания, копнееше за нежността и топлотата ѝ, за веселия ѝ смях и многобройните радостни моменти, които бяха изживели заедно през последните няколко месеца.

Ала този мимолетен миг на щастие бе само една илюзия. Милата, по детски невинна, жена, обитавала за кратко време дома му и покорила сърцето му, се оказа не такава, каквато я виждаше в мечтите си. Отминалите седмици на задоволство и взаимно доверие явно бяха само отделен етап — моментно отклонение в живота на един студен и себичен човек.

Загледан в звездния небосклон, Пол потрепери при спомена за злобното лице и гневните очи на непознатата жена в огледалото, която крещеше и го обсипваше с хули и ругатни.

Кой нормален мъж би рискувал да отдаде най-съкровениите си чувства на такава жена? Не само че бе загадъчна и непоследователна, но и опасна, помисли Пол и по гърба му отново полазиха тръпки на страх, като се сети за ужасяващия поглед в очите ѝ.

Този неочакван обрат в отношенията им, макар и невинаги с такава драматична окраска, непрестанно съпътстваше целия им брак. Много пъти през годините бяха преживели незабравими моменти на очарование и магия, когато Лиа полагаше усилия да бъде мила, а Пол неизменно допускаше същата глупава грешка да ѝ прости и да я

обикне отново. После изведнъж нещо я вбесяваше и тя пак се превръщаше в предишното разпенено отмъстително чудовище, както онази вечер след приема.

Облегна се на дървените перила на верандата и се загледа разсеяно в мрака на притихналата гора. Лунните лъчи хвърляха бледа светлина върху суровото загоряло лице и стройното му тяло, докато той размишляваше върху странното поведение на жена си.

Кен Холкрос го предупреди. Дори с неприсъща за него прямота и откровеност лекарят се опита да му внуши, че сегашното състояние на жена му е временно и нежността ѝ твърде вероятно ще изчезне с възвръщането на паметта.

Ала Пол не искаше да го послуша и да му повярва, защото се ужасяваше при мисълта, че трябва да се раздели с прекрасната любов, която бе изпълнила живота му и бе стоплила сърцето му през тези кратки месеци.

Неволно прегърби рамене, обърна се и тръгна тежко към стаята. Взе лампата и я понесе внимателно към спалното помещение. Постави я на малка дървена маса, съблече се и се пъкна под студените одеяла.

Леглото бе ръчно изработено. Дървената рамка беше стегната с конопено въже. Върху боровите дъски имаше твърд дюшек. Дъските скърцаха и ухаеха — Пол обожаваше мириса им. Той се повдигна на лакът и духна пламъка на лампата. После се нагласи удобно в леглото, сложи ръце под главата си и се вторачи през малкото прозорче към нощното небе.

Освен със самотата трябваше да се пребори с чувството на безизходица и отчаяние, с обидата и горчивината, с дълбокото негодувание, че жена му го поставя в това положение. А само преди няколко месеца през април, преди нещастieto с Лиа, той най-сетне бе стъпил на краката си и се бе почувствал господар на живота си и съдбата си. Посети адвоката си, връчи на Лиа документите за развод и се зае с трудната задача да оправи деловите им взаимоотношения и да поеме живота си в свои ръце.

А сега накъде?

Лиа вече се чувстваше по-добре, но още не бе напълно здрава. Не можеше да се оправя сама сред хората, а той в никакъв случай не бе толкова жесток, че да я изхвърли на улицата в такова състояние. От друга страна присъствието ѝ непрестанно му напомняше какъв би

могъл да бъде животът му, ако Лиа беше различна, и с всеки изминал ден Пол все по-силно страдаше от жестоката ирония на съдбата.

Физически, тя бе идеалът му за съпруга. Никоя друга жена не можеше да го възбуди по същия начин и да му дари такива върховни мигове на страст, както Лиа. Тя беше единствена и неповторима. Толкова я желаше, че тялото му тръпнеше от копнеж само при мисълта за нея.

Освен това бе достатъчно интелигентен, за да прецени, че нейният чар не се изчерпваше единствено с физическата красота. Познаваше много други жени, по-красиви и по-сексапилни от Лиа. Ала те нямаха нейното загадъчно излъчване, което го привличаше с неумолима първична сила.

Прекрасното тяло и обаятелният жизнерадостен дух обаче бяха само незначителна част от една психически обременена личност. Взети заедно, те изграждаха образа на жена, безкрайно привлекателна и съблазнителна и в същото време толкова своенравна и злъчна, че не бе в състояние да поддържа близки отношения с никой мъж.

Пол се размърда неспокойно в леглото и може би за стотен път се запита докъде се простира отговорността му на съпруг. Длъжен ли е да жертва останалата част от живота си в безплодни усилия да ѝ помогне да намери покой и удовлетворение, да се изцери от душевните травми на детството и да се научи да бъде мила и доверчива само защото се е оженил за нея? И колко трябва да страда в този безнадежден опит?

С присъщата си наблюдателност Пол отдавна бе усетил, че жена му го мрази. Въпреки усилията си, в онези последни месеци преди произшествието, Лиа невинаги успяваше да прикрие презрението в очите и гласа си и да потисне горещите пристъпи на гняв и ненавист.

Не е лесно, отбеляза Пол с горчива усмивка, да живееш с жена, която те мрази. Постоянното напрежение и тревоги в личните отношения го потискаха и се отразяваха зле върху самочувствието и сигурността му в професионалните изяви.

— О, Боже! — промърмори той и удари с юмрук дюшека. — Няма ли най-сетне всичко да свърши, по дяволите!

Изведнъж нещо привлече вниманието му. Той се изправи в леглото. Замръзна в мрака и се ослуша напрегнато. След миг откъм верандата отново се разнесе предпазливо шумолене.

Пол се облегна на възглавницата и опита да се успокои.

Сигурно някоя катеричка или нощен хищник се мъчи да откачи торбата с отпадъци, закачена на връв между колибата и близките дървета, реши Пол. Или може би е скитаща мечка, но и тя не представляваше опасност за него. Голямата врата бе здраво залостена и никога досега не бе имал неприятности с мечките. Отнасяше се с уважение към неприкосновените граници на тяхната територия и поддържаше изрядна чистота около колибата, тъй че те също не го безпокояха.

Звукът отново долетя. Този път Пол отчетливо долови приглушени стъпки и тъп удар.

Измъкна се от леглото, нахлузи джинсите и слезе по стълбата. Пъргаво прекоси стаята на пръсти, надзърна през прозореца и се скова от изненада и страх.

Луната се бе скрила зад облаците и навън цареше непрогледен мрак. Пол обаче успя да различи на верандата неясните очертания на човешка фигура. Непознатият наблюдаваше съсредоточено вратата на колибата и криеше нещо под едната си мишница.

Пол се пресегна към пушката, окачена близо до вратата, и освободи предпазителя. Сетне отключи безшумно вратата, отвори я и подаде глава в тесния процеп.

— Кой е? — извика той със суров глас. — Кой си ти и какво искаш?

— Пол? — в тъмнината се разнесе тих отчаян глас. — Аз съм, Пол. Лиа. Моля те, пусни ме да вляза!

Пол се поколеба за миг и с ужас проумя, че в действителност се страхува от жена си. Тук в безлюдния мрак, на километри разстояние от други хора, той осъзна, че няма желание да я пусне вътре, преди да разбере какво държи под мишница...

— Лиа? — рече той, да спечели време. — Какво искаш? Защо си тук?

Тя се приближи към него и отпусна ръце. Едва сега Пол забеляза фенерчето. Въздъхна облекчено и в следващия миг изпита срам. Обзе го неописуемо отчаяние. Господи, каква подигравка! Да се страхува от собствената си жена! Но какво да се прави, като неведнъж бе прочел в очите ѝ мисълта за убийство и бе уловил отражението на опасни пламъчета, които тлееха скрити някъде дълбоко в душата ѝ и караха косата му да настръхва от ужас...

Рязко отстъпи назад, отвори вратата и проследи Лиа с безмълвен поглед. Младата жена прекрачи прага и тръгна с бавни несигурни стъпки към мрачната вътрешност на колибата.

Пол пусна резето и инстинктивно се насочи в непрогледната тъмнина към мивката. Над нея имаше малка ниша, където държеше кибритата. Запали другата керосинова лампа, духна клечката и се обърна да погледне жена си.

Тя стоеше мълчаливо с преbledняло лице по средата на стаята и трепереше от студ и уплаха.

— Щях да умра от страх, Пол! — прошепна Лиа в отговор на немия въпрос в очите му. — През целия път дотук ми се причуваха ужасни неща. Ту пращяха съчки зад мен, ту имах чувството, че нещо ръмжи и ме дебне в храсталака. Изплаших се до смърт! Беше кошмарно!

Пол с усилие потисна познатото желание да я вземе в прегръдките си и да я обгърне със сигурност и топлина. Вместо това остана на мястото си и се вторачи равнодушно в нещастното ѝ лице. Озадачен от неочакваното ѝ посещение в това отдалечено място, той още се разкъсваше от подозрения и недоверие.

— Защо дойде, Лиа? — попита той с привидно спокойствие. — Какво те прихвана да биеш толкова път посред нощ?

— Аз... — поколеба се тя и го погледна. Очите ѝ сякаш се бяха уголемили от страх. — Чувствах се много самотна — прошепна тя. — И исках да ти кажа нещо. Исках само... О, Пол... Толкова се изплаших!

Този път Пол не издържа. Изпита непреодолима потребност да я притисне към себе си. Протегна ръце, направи крачка напред и я пое нежно в обятията си. Прокара длани по разтрепераното ѝ тяло. Лиа зарови лице в гърдите му и той я помилва по косата.

— Няма нищо, Лиа — промърмори той. — Успокой се. Вече си тук. Вратата е заключена. Резето е спуснато. Тук сме на сигурно място. Нищо лошо не може да ни се случи — отдалечи я внимателно от себе си той и я погледна. — Какво има, Лиа? Какво искаше да ми кажеш?

Тя се поколеба и вдигна взор да срещне очите му, ала лицето ѝ отново се разкриви от уплаха.

— Студено ми е — прошепна тя. Цялото ѝ тяло се тресеше. — Пол, умирам от студ.

Пол се втренчи в нея и придоби мрачно и напрегнато изражение. Очевидно се бореше със себе си.

— Хайде, Лиа — промълви най-сетне той и се отдаде на властния повик на мъжката си природа. — Ела, да си легнем. Ще те прегърна и ще те стопля.

Лиа се протегна в ръцете на Пол. Тялото ѝ бе отпуснато и премаяло от наслада. Толкова се радвам, помисли тя с мимолетен изблик на въодушевление, примесено с печал. Толкова се радвам, че дойдох тук и се любихме за последен път.

Обърна глава на възглавницата и се загледа в профила му. Беше толкова близо до нея, че различаваше в мрака линията на носа и скулите, гъстите му мигли и ситните бръчици, които набраздяваха кожата край ъгълчетата на очите.

— Обичам те, Пол — прошепна тя. Гласът ѝ бе изпълнен с тъга. — Много те обичам! Надявам се... надявам се, че никога няма да забравиш колко те обичам, каквото и да се случи.

— Какво говориш, Лиа? — очите му се разшириха от изненада. — Какво искаш да кажеш с това „каквото и да се случи“? Кажи ми!

Устните ѝ се разтрепераха, а по гърба ѝ пробягнаха ледени тръпки на ужас. Тя се помъчи да си придаде безгрижен вид, тръсна глава и се усмихна. Сгуши се близо до него и плъзна пръсти по устните му.

— Нищо няма да стане — прошепна тя и се надигна да целуне ухото му — с изключение на това, че може би ще се любим още веднъж до края на нощта.

— Не се и надявай — засмя се Пол и я погали бавно и нежно по бедрата. — Горкичкият ти мъж е грохнал! Напълно изтощен! Обръщай се на другата страна и заспивай!

Лиа се притисна към топлото му тяло. Изпита такава огромна любов към Пол, че за миг забрави защо бе дошла тук и какво щеше да се случи, преди сутрешното слънце да се издигне над дърветата.

— Лиа? — промълви сънено Пол.

— Да?

— Нали искаше да ми кажеш нещо? Слушам те.

Лиа се чудеше какво да каже. Внезапно се скова от ужас, като осъзна, че това е последният разговор с Пол в живота ѝ. Искаше да му каже толкова много неща и никога нямаше да ѝ се отдаде друга възможност за това.

— Лиа?

— Аз... — мозъкът ѝ работеше трескаво. — Днес се случи нещо, което много ме разстрои и исках да го споделя с теб, Пол.

— Какво, скъпа? — прегърна я той.

Лиа му разказа най-подробно как се разхождаше в гората, когато чу писъка на Бони, втурна се през глава в гората и попадна на онази шокираща сцена на поляната.

— Божичко! — възкликна Пол, когато тя свърши. Лиа усети напрежението в тялото му, здраво стиснатите челюсти и стегнатите мускули. — Добре, че си била ти, а не аз, скъпа. Сигурно щях да убия тоя мръсник.

— И аз за малко не го сторих, Пол — засмя се Лиа. — Ако не беше избягал, докато се мъчех да си поема дъх, сега сигурно щях да съм в затвора.

— Смелата Лиа — прошепна Пол и я притегли близо до себе си, притисна лице към косата ѝ и я целуна нежно.

— Защото не разбираш всичко, което се случи.

— Какво друго се е случило? Какво искаш да кажеш?

С разтреперан глас Лиа му разказа за поразителното откровение, което бе получила в този миг, и бурните спомени, връхлетели в съзнанието ѝ при вида на ужасната гледка.

Пол дълго време не продума. Накрая Лиа не можа да издържи и се обади:

— Пол? — промърмори загрижено тя. — Добре ли си?

— О, Лиа — прошепна той с прегракнал глас. — Лиа, скъпа... Този спомен ли не ти даваше покой през всичките години? Онова момче дете... дете те е изнасило... Това ли е причината за яростта и подозрението ти? Затова ли винаги се страхуваше да... да бъдеш с мен?

— Да, сигурна съм. Сега разбирам какво се опитваше да ми каже Кен през цялото време — че трябва да си спомня точно този епизод и да се науча да живея с мисълта за него.

— О, Лиa — простена Пол, привлече я към себе си и я залюля в прегръдка. — Прости ми, скъпа!

— Да ти простя?! — удиви се Лиa. — За какво, Пол?

— За съмненията и недоверието. За гнева и неразбирането.

— О, Пол — рече печално тя. — Аз съм тази, която ти дължи извинение. Причиних ти толкова страдание и болка.

— Мила, недей...

— И... — прекъсна го Лиa, пое дълбоко дъх и се опита да говори със спокоен глас — искам да знаеш, че съжалявам безкрайно много, Пол. Искам винаги да помниш, че съм те обичала и съм се разкайвала за всичко станало помежду ни.

— Ти ме плашиш, Лиa! Защо говориш в минало време? Нали ще останеш при мен? Нали никъде няма да ходиш? Нито ти, нито аз. Не и след като сме стигнали дотук.

— Да, Пол — промълви Лиa и зарови лице в топлата плът на врата му. Направи отчаян опит да не заплаче. — Ще остана при теб.

— Лиa — продължи той и се притисна сънено към нея. В гласа му се промъкна неочаквана нотка на момчешка радост и надежда, — сега всичко ще се промени, нали? Ще поговорим с Кен за спомена, той ще ти даде помощ и съвет. Ще оставим миналото назад и ще заживеем нов живот — заключи оптимистично той.

Лиa го слушаше с болка в сърцето.

Не, Пол, мислеше си тя с тъга, докато той се унасяше в сън. Не можем да заживеем нов живот. Няма надежда за нас, защото вече е твърде късно. Може би ако това се бе случило в началото на брака ни, преди всичко да се обърка непоправимо...

Нямаше смисъл да продължава в този дух. Печалните размисли само засилваха нещастията и отчаянието й.

Лежеше будна в мрака и слушаше тихото равномерно дишане на Пол. Взираше се в тавана и чакаше първия блед лъч на зората да докосне дървените греди.

Всичко бе предопределено. Още преди няколко месеца бе направила своя избор и бе задвижила колелото на съдбата. Сега събитията вървяха към своя неумолим логически завършек.

И нямаше никакво значение дали Пол е щастлив и обнадежден заради тази неочаквана развързка, или не. Лиa добре знаеше колко дълбоко вродено бе недоверието му и колко бързо съмненията щяха да

пропълзят в душата му, ако забележеше и най-малка промяна в поведението ѝ.

Потрепери и си спомни изражението на лицето му, когато се взираше в нея през откренатата врата на колибата.

Гледал е фенерчето, осъзна внезапно Лиа. Сигурно е помислил, че е някакво оръжие. Спомнил си е онази вечер след приема и се уплашил да не го нападне.

И с право, разбира се. Жена му бе замислила да го убие най-хладнокръвно и някъде дълбоко в душата си той навярно бе усетил надвисналата опасност.

Какво ли ще стане, когато потресаващата истина изплува на повърхността и подозренията му се потвърдят? Как ли ще реагира, когато проумее, че системно и последователно тя е обмисляла всеки детайл от престъплението? Кой мъж би могъл да живее с тази мисъл и да продължи да обича жена си?

Поклати уморено глава и се прилепи до едрото, притихнало тяло на Пол, като внимаваше да не го събуди. Тези няколко последни часа с него ѝ бяха по-скъпи от всичко на света. Изпитваше удоволствие и сигурност от близостта му и се опияняваше от чудната сладост на любовта им.

Ето това единствено има смисъл в живота, осъзна Лиа. Дребнавите желания на хората за материално благополучие и бясната борба за пари, власт и социално положение... Всичко в крайна сметка беше нищожно и маловажно. В последна сметка само любовта имаше значение.

Любовта изцеряваше болката и лекуваше мъчителните спомени. Тя даваше надежда и сили за нов живот. Любовта беше вечна и надживяваше всички дребни страсти.

Времето постепенно отлиташе. Кадифеният мрак отвъд прозореца изтъня и се разреди до тъмносив здрач, а той на свой ред отстъпи място на бледо сребърно сияние.

Лиа се взираше в прозореца с нарастваща болка и напрежение. Ужас и нежелание бавно сковаваха гърдите ѝ. Изправи се в леглото, като трепереше да не докосне Пол, и се вторачи в лицето му с неизмерима мъка и любов.

Изглеждаше млад и уязвим на сребърната светлина на зората. Беше толкова нежен и красив, че сърцето ѝ се разкъсваше от болка. В

очите ѝ бликнаха сълзи. Тя се наведе и целуна възглавницата близо до лицето му.

— Сбогом, Пол — прошепна едва доловимо тя. — Обичам те, любими мой!

Сетне със същите внимателни движения взе дрехите си и се спусна безшумно по стълбата.

Облече се бавно и тихо, като на всеки две-три минути замръзваше на място и се заслушваше да се увери, че Пол спи непробудно. Прекоси стаята и свали от закачалката яркочервеното карирано яке на Пол. Облече го върху пуловера и вдигна ципа до брадичката си.

После взе оранжевата ловджийска шапка на Пол, напъха косата си под нея и нахлупи козирката ниско над очите си. Накрая занесе високите му ботуши до вратата и ги обу.

Спря се и хвърли последен поглед към притихналата стая. Очите ѝ се плъзнаха по масите и столовете, които Пол бе издялкарал със собствените си ръце, по рафтовете с грижливо подредени книги и хранителни запаси. Посегна към дръжката, пое дълбоко въздух и с пълни гърди вдиша миризмата на изгорели дърва и керосин, примесена с благоуханния аромат на бор, кедър и утринна свежест.

Сетне вдигна резето, открехна тихо вратата и се измъкна навън. Нарочно не заобиколи отзад, а се насочи към предната част на верандата. Стремеше се да върви колкото се може по-изправена, макар че в бледата мъглива светлина на зората отдалеч тялото ѝ изглеждаше само като неясно тъмно петно. Като стигна до първото стъпало, се спря и се загледа в гората.

Хайде, настоя нетърпеливо тя на ум. Ето ме, не ме карай да чакам. Хайде, стреляй!

До ушите ѝ долетя неопределен звук. Изобщо не приличаше на изстрел, беше по-скоро като някакъв приглушен тътен от далечна експлозия.

Сигурно използва заглушител, реши тя. После се сепна ужасено, когато гърмежът проряза отново въздуха. Нещо се удари в горната част на тялото ѝ с невероятна сила, праметна я, хвърли я с главата напред по стълбите и я просна по очи върху меката постеля от борови иглички.

Странно, ала не чувстваше никаква болка, само вцепенение и необикновен покой. Изпита особено щастие и задоволство. В тялото ѝ сякаш се надигна някаква топла черна вълна и я заля. Тя радостно я посрещна и заплува с блажено спокойствие към бездните на мрака, носейки в сърцето си образа на Пол.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тим Конър се спотайваше в наблюдателния пост и гледаше замислено колибата, когато чу, че вратата леко се отвори и затвори. Сетне долови тихия, приглушен тропот на стъпки по верандата.

Рязко затаи дъх и се почуди дали Джо е забелязал жертвата. В действителност той беше по-близо до колибата от Джо, въпреки че оръжието бе в приятеля му. Тим седеше на около четири метра и половина от земята между клоните на кичест бор, разположен зад построяката. От тази стратегическа позиция се откриваше частичен изглед към предния двор и първите няколко стъпала, водещи към верандата, ала самата веранда и входната врата не се виждаха.

Джо бе избрал това място за наблюдателница, защото оттук Тим бе в състояние да държи под око шосето, където бе паркиран камионът, пътеката към фермата и околните поляни. В случай на опасност младият мъж имаше идеална възможност да сигнализира тревога.

Джо бе на около деветдесет метра от него, скрит зад малко скалисто възвишение сред дърветата точно пред самата колиба. Оттам виждаше ясно вратата и въпреки голямото разстояние, можеше да се прицели точно с мощния телескоп, монтиран на пушката му.

Тим висеше на дървото повече от два часа и с всяка изминала минута се чувстваше все по-схванат. На всичко отгоре трезвият разум започваше да му изневерява. Непрестанно го преследваха мрачни и тревожни мисли, а опасенията и страховете му се съгъстяваха, колкото по-светло ставаше небето на изток.

Сети се за Лиа Темпъл и мъжа ѝ. Изглеждаха толкова щастливи заедно, а тя винаги беше мила, когато говореше с Тим. Дали наистина се преструва, както твърди Джо, или цялата работа е едно ужасно недоразумение?

И още нещо, Джо наистина ли си въобразява, че ще успеят да избягат? Могат ли да убият човек като Пол Темпъл посред бял ден и да се измъкнат безнаказано?

Тим потръпна при мисълта за широките рамене на Пол, за спокойния му непреклонен поглед и сдържаната сила, която прозираше в гласа и личността му.

„О, Боже! Кога най-сетне всичко ще свърши?“, възкликна наум Тим и се заслуша напрегнато в колебливите стъпки. Не искам да го правя. Ох, как ми се иска да съм на хиляди километри оттук...

За части от секундата в главата му се прокрадна мисълта да скочи от дървото, да каже на Джо да зареже цялата работа и да предупреди мъжа на верандата. Ала в същия миг той облиза нервно устни и хвърли поглед към далечния храсталак, където Джо дебнеше с пушката.

Знаеше, че ако се опита да се измъкне сега, Джо ще му свести маслото без минута колебание. Ще го убие също като Пол Темпъл. От друга страна го съблазняваха парите. Те бяха единствената му надежда да се измъкне от мизерията и да заживее по-добър живот...

Изпъшка и се размърда между клоните.

Внезапно до ушите му долетя първият тътнещ изстрел. Надигна се и се втренчи като обезумял в колибата и първите стъпала, които се виждаха от мястото му. Още един приглушен гърмеж избумтя тихо в утринния въздух. Някаква фигура се претърколи пред очите му и се просна в цял ръст на земята. Оранжева шапка изхвъркна от главата на човека и падна в праха. Тим с усилие потисна желанието си да повърне. С разтреперани ръце измъкна тежкия бинокъл на Джо от калъфа и го насочи към фигурата.

Джо му бе казал: „Гледай хубаво, момче! Трябва да си абсолютно сигурен, че е мъртъв. Защото аз няма да мога да видя отдалеч. И да не се разкрещиш, ей! Ако трябва да гръмна още веднъж, развей червената кърпа. Ако е хвърлил топа, махни с жълтата и бягай към камиона. Аз ще те чакам там.“

„А как... как да разбера дали е умрял, или не?“, бе попитал разтревожено Тим.

„Ами за какво са ти тия очи, бе момче, саркастично бе възкликнал Джо. Просто го погледни. Ако не мърда, значи е пукнал. Ясно като бял ден. Толкова ли е трудно?“

Ръцете му трепереха силно и трябваше да подпре бинокъла на един от клоните близо до лицето си.

Присви очи и се втренчи в сгърчената фигура пред колибата, сетне зяпна от изумление. Човекът на земята бе облечен в дрехите на Пол Темпъл — същото яке, същата оранжева шапка и ботуши, с каквито бяха видели Пол на една от предварителните разузнавателни експедиции. Ала там, на пътеката, сред голяма локва от кръв, не лежеше Пол Темпъл.

Беше жена му.

Умът на Тим сякаш работеше на забавени обороти, докато се взираше с облещени очи в светлокафявата коса, стройното тяло и нежната кожа на Лиа Темпъл.

Какво по дяволите... Направи отчаян опит да събере мислите си и да реши какво да прави. Ако развее червената кърпа, Джо ще изстреля още един куршум в безпомощното ѝ тяло. Ако махне с жълтата, Джо ще напусне поста си и ще се втурне през гората надолу към пътя да го чака при камиона.

Трябва да ѝ помогнем, каза си отчаяно Тим. Трябва да я закараме до болницата или някъде другаде. Може би още не е умряла.

Изведнъж въпросът дали Лиа Темпъл е мъртва, или не, придоби жизненоважно значение за Тим. Нямаше да понесе мисълта, че е умряла. Спомни си срамежливата ѝ усмивка, красивите ѝ златистокафяви очи и радостното ѝ изражение, когато си играеше с пухкавите котенца в обора. В сърцето му се надигна ярост и омраза към Джо с неговата вулгарна усмивка, коварна жестокост и бездушна пресметливост.

И без да мисли повече за действията си или последиците, той слезе от бора, заобиколи тичешком колибата, коленичи до неподвижното тяло на Лиа и я докосна.

Откъм скалистото възвишение сред дърветата се чу ругатня. Тим вдигна очи и забеляза, че Джо се измъква от скривалището си и се втурва през поляната с пушка в ръка.

— По дяволите, момче — изсъска гневно той. — Какво си въобразяваш, че правиш? Мъртъв ли е, или какво? Махни се от пътя ми...

Тим се вторачи в другия мъж, ръцете му плуваха в кръв, а по бузите му се стичаха сълзи.

— Мръсно копеле! — простена в агония той. — Идиот! Това е тя, Джо. Не виждаш ли, че е тя? Ти я уби, Джо.

Едрият мъж изгледа жената на земята. Лицето му придоби напрегнато изражение. Той бързо зае позиция за стрелба и насочи пушката към вратата на колибата. Тим се втренчи в него през сълзи.

— Какво правиш, Джо? — недоумяваше той.

— Не трябва ли да я закараме до болницата? Може да ѝ помогнат. Сигурно е още жива...

— Млъкни, глупак такъв! — процеди Джо през зъби. — Затваряй си устата. Махни се от нея, че ми пречиш да се прицеля.

Тим го гледаше смаяно.

— Глупак! — повтори яростно Джо. — Не разбираш ли, че не е дошла тук сама. Щом тя е тук, значи и Темпъл е тук и всеки миг ще изскочи да види какво става.

Тогава Джо ще застреля и него, осъзна Тим, и ще офейка с камиона. Ще изчезне и ще остави двете тела на Лиа Темпъл и мъжа ѝ да лежат сковани и безмълвни под лъчите на утринното слънце.

Всичко се обърка, ужасно се обърка...

В този миг Пол се показва на вратата. Беше само по джинси и голите му гърди блестяха под лъчите на слънцето. Джо се напрегна и се прицели.

Ала Тим не издържа. Не можеше да понесе мисълта за ново страдание, кръв и ужас. Внезапно се надигна, подскочи напред с вик на възмущение и се нахвърли върху Джо. Събори го на земята и се вкопчи в оръжието.

Джо изръмжа от изненада и взе свирепост да се съпротивлява. Риташе Тим и бясно го ругаеше. Тим сграбчи пушката за цевта и я изтръгна от ръцете му. Целият бе плувнал в пот и се задъхваше, ала гневът и отчаянието му дадоха неподозирана сила. Замахна с приклада и стовари пушката върху главата и раменете на Джо.

Лицето на едрият мъж застина в комично изражение на изненада. Той инстинктивно се хвана с двете ръце за гърдите. Очите му се изцъклиха, сетне се затвориха. Смъкна се на колене и бавно се строполи на гъстата трева до долното стъпало.

Пол стоеше вцепенен на верандата и смаяно се вираше в тялото на падналия мъж. Сетне извърна поглед към Тим, обърнат с лице към него. Пушката висеше в ръцете на момчето, счупена и непригодна.

Тим бавно се отмести и Пол видя слабото, превито тяло на жена си в тревата, разпиляната ѝ коса и растящата локва кръв.

От гърдите му се откъсна странен вопъл. Той се втурна по стъпалата и коленичи до Лиа. Пое с нежни ръце безжизненото ѝ тяло, обърна я и забеляза дупката от куршума в подгизналото от кръв карирано яке.

Тим потрепери при вида на болката, изписана по лицето на мъжа, и дълбокото страдание в очите му.

— Долу на пътя има... Камионът ни е наблизно, господин Темпъл — обади се неловко момчето. — Ако я пренесем до там, вие и аз, може да я закараме до болницата.

Пол нямаше нужда от повече обяснения.

— Извади вратата от пантите — рече остро той и повдигна внимателно дрехите на Лиа да разгледа раната. Хвана китката ѝ и се опита да напипа пулса ѝ. — Свали я тук и после ми донеси старите ботуши на верандата.

Тим се затича покорно да изпълни заповедите му, благодарен, че най-сетне може да направи нещо. Беше доволен, че сега положението е в ръцете на по-силен и по-добър от него човек и вече няма нужда да взима решения.

— Ами тоя? — обади той със страх и посочи към проснатото, сгърчено тяло на Джо, когато донесе тежката врата до стълбите и се върна на верандата за ботушите на Пол.

Главата на Джо кървеше от дълбоката рана в главата, а брадясалото му лице бе осеяно със синини и драскотини.

— Дори и да дойде в съзнание, няма да стигне далеч пеша — отвърна лаконично Пол, взе дървената плоскост от ръцете на младия мъж и я постави на земята до тялото на Лиа, сетне напъха босите си крака в ботушите. — Той ли стреля?

— Да. Виждате ли... — поде отчаяно Тим. — Ние такава...

— Няма значение — прекъсна го Пол, вдигна тялото на Лиа, положи го върху вратата и нежно я погали по главата. — Дай сега да закараме жена ми до болницата, пък после ще ми кажеш какво стана. Мини от предната страна, Тим! Ти ще водиш през гората, защото знаеш къде е камионът.

Тим кимна послушно, заобиколи и вдигна носилката от другия край. Хвърли изпълнен с болка поглед към бледото безчувствено лице на Лиа. После се отправи към гората по посока на чакащия камион.

Лятното небе беше перлено розово и безбрежно. Неговото топло седефено сияние милваше Лиа по лицето и я караше да се усмихва. Топлината преминаваше през планина от бели облаци, които плуваха в пространството около нея и сякаш я обгръщаха в мек пух да я предпазят от болката и опасността.

И все пак, болката проникваше някъде през тази обвивка, усещаше Лиа. В гърдите ѝ гореше огромна огнена топка. От сърцевината ѝ излизаха ярки искри и дълги пламъци и се разклоняваха на всички страни в тялото ѝ като лъскави спици на колело.

Така е, защото съм мъртва, каза си спокойно Лиа. Куршум прониза сърцето ми и сега съм мъртва.

Изненада се за миг при тази мисъл, после се зарадва, а накрая се запита какво ще стане с нея. Какви ли чудни гледки я очакват, когато накрая отвори очи и розовата мъгла се разсее?

Въздъхна и внимателно размърда глава.

Всъщност нямаше никакво значение какво ще се случи. Важното е, че най-сетне всичко свърши. Ужасният ден дойде и си замина, а Пол бе в безопасност.

Пол беше жив. Разхождаше се по алеята покрай къщата с гъвкава властна походка и вдигаше лице да се наслади на слънцето, като присвиваше бадемовите си очи на ярката светлина. Пол беше жив и здрав.

Въздъхна със задоволство и после изведнъж се притесни.

Дали Пол наистина е добре?

Сбърчи чело и направи усилие да си припомни какво се беше случило. Чу първия тъп изстрел и после втория, който избухна в гърдите ѝ. Сетне видя протегнати ръце, тичащи крака и загрижени лица, но не и Пол. Спомни си виковете, Пол също беше някъде там на заден план...

О, Господи, помисли отчаяно Лиа, ами ако са го ранили? Пол, къде си? Не мога да умра, преди да разбера, че си добре. Обичам те, Пол! Много те обичам! Къде си?

— Стига си хленчила, Лиа! — разнесе се глас. — Веднага престани, чу ли? Ти си добре и изобщо няма за какво да се тормозиш. Вчера дойде, а вече надигаш глава. Ето, виждаш ли, и кръвното ти налягане е паднало. Хей, събуди се! Чуваш ли?

Гласът проряза като с нож многоцветната седефена мъгла. Беше толкова ясен и отчетлив, че Лиа се сепна, подскочи леко и стисна клепачи от болка.

Какво кръвно налягане?

Опита се да си представи как кръвното налягане пада. Ала това ѝ се стори толкова загадъчно, че тя отвори очи, премигна няколко пъти да прогони розовите облаци и видя голямо, лъчезарно, черно слънце, което стопляше цялото небе.

Слънцето имаше очи, устни и жизнерадостна бяла усмивка и бе заобиколено с къдрави черни лъчи. То се наведе и я целуна по челото. Лиа затаи дъх и се изплаши, че допирът му може да я изгори или ослепи. Ала нищо подобно не се случи. То беше топло и мило като успокоителните думи, прозвучали в ушите ѝ, и нежните ръце, които я обгърнаха.

— Дорис?! — възкликна тя с недоверие и се помъчи да разбере какво става. — Дорис? И ти ли си тук? Как дойде?

— С моето старо счупено волво, както всеки Божи ден, миличка. Влизам аз сутринта в отделението и какво да видя? Моята малка Лиа, затънала пак до ушите в беда. Ей, момиче, ще ми съкратиш живота, да знаеш!

Докато нареждаше с весел глас, Дорис се суетеше в стаята, проверяваше превръзките, гледаше термометъра, измерваше кръвното налягане и отбелязваше нещо в някакви таблици, непрестанно оправяше ту леглото, ту завивките и пъхаше загадъчни възглавнички под гърба ѝ, за да я нагласи в по-удобно положение и да облекчи болката ѝ.

Лиа се взираше в едрата чернокожа жена и не разбираше абсолютно нищо.

— Не съм ли умряла? — обади се най-сетне тя.

— Добре, че не си — засмя се сестрата, — защото ако беше, така щях да ти се разсърдя, че сигурно щеше да съжаляваш и на оня свят.

— Но аз бях... Той нали ме застреля? Почувствах куршума...

— О, прострелял те и още как! Куршумът е минал оттук... — Дорис забодя кафявия си пръст в дебелия превръзка около гръдния кош на Лиа. — ... Счупил е част от ключицата и е заседнал до лопатката. Ето, лопатката е тук отзад, виждаш ли?

— Значи не е минал през сърцето? — умът ѝ работеше бавно и с усилие проумяваше думите на Дорис. — Имах чувството, че сърцето ми се пръсна.

— Вярвам ти, миличка — отвърна сестрата. За миг лицето ѝ стана загрижено и нежно. — Изобщо не се съмнявам. Сигурно са били адски болки. Всъщност — добави по-весело тя, — само ключицата ти се е пръснала, ето тая малката кост тук, ама докторите свършиха дяволски добра работа вчера, да знаеш! Освен това трябваше да измъкнат куршума от лопатката. Въобще, доста ще те боли, но ще се справиш! Слушай мен!

Лиа кимна, докато осъзнаваше казаното.

— Имаш късмет, че не си с шестнадесет-седемнадесет сантиметра по-висока — продължи небрежно сестрата, — защото иначе куршумът щеше да мине право през сърцето ти.

Пол е шестнадесет-седемнадесет сантиметра по-висок, помисли Лиа с ужас. О, Божичко, Пол...

— Как е Пол, Дорис? Добре ли е?

— Разбира се. Нищо му няма.

Лиа въздъхна облекчено и обърна глава на другата страна. Страхуваше се да задава повече въпроси.

— Понеделник сутрин е, седем часа е и е време за закуска — продължи бодро Дорис. — Ще хапнеш ли, скъпа, или те боли много? Искаш да ти помогна?

— Не, благодаря, Дорис. Повръща ми се.

— Това е друго нещо — отбеляза сестрата със загадъчна нотка.

— Кое, Дорис? — Лиа вдигна рязко очи към Дорис. Нещо в гласа на сестрата привлече вниманието ѝ. — Какво е това друго нещо?

— Ами... — сконфузи се за миг Дорис — дето каза, че ти се повръща. Хм, предполагам, че такова... Ами сигурно се е наложило да ти бият повече местни упойки при операцията, понеже не искаха да ти сложат пълна. Пък от тия местните после на човек му се гади. Ще се справиш, спокойно!

Уклончивият отговор на сестрата и опитът да избегне погледа ѝ засилиха още повече безпокойството на Лиа.

— Защо не са използвали пълна упойка? Какво има, Дорис? Наистина ли съм добре? И Пол ли е добре? Ти криеш нещо от мен — рече тя с растяща тревога и се надигна импулсивно на възглавниците, ала почувства ужасна болка в рамото и замижа.

Дорис веднага я хвана и внимателно я положи обратно върху меките възглавници. На лицето ѝ се изписа явно облекчение, когато видя, че Кен Холкрос влезе тихо в стаята. Лекарят беше в бялата си престилка и носеше в ръка малкия сребърен цилиндър и една тетрадка.

— Привет, госпожи! — каза той меко и се усмихна на сестрата и на притеснената ѝ пациентка. — Какво става?

— Лиа не слуша, доктор Холкрос, ето какво! — вдигна рамене сестрата и доби безпомощно изражение. — Само задава въпроси. Ей на, все пита защо сме ѝ сложили местна упойка, пък не сме ѝ сложили пълна, тръгна да слиза от леглото да види какво става, не ще да закусва. Изобщо — лошо момиче.

— О, мисля, че ей сега ще си изяде закуската — усмихна се весело Кен Холкрос. — Дай ни няколко минути, а Дорис? И ще видиш как набързо ще се справя с нашата твърдоглава пациентка.

Дорис въздъхна, после погали Лиа по бузата да ѝ покаже, че се шегува и се насочи към изхода с лека, пъргава походка, независимо от теглото си. Излезе и затвори грижливо вратата след себе си. Настъпи тишина. Топлите лъчи на сутрешното слънце обливаха стаята в златна светлина. Лекарят седна удобно в стола до леглото на Лиа и зачака, вперил поглед в тефтера си.

Най-сетне Лиа обърна бледото си лице към него.

— Преди няколко седмици Пол ми обясни значението на „дежаву“, Кен. Тази сутрин имам странното чувство, че го преживявам отново. Всичко това се е случвало и преди, нали?

— Хм, щом се сещаш какво ти е казал Пол преди месец, значи очевидно си съхранила някои спомени от междинния период фуга.

— О, помня всичко — възкликна Лиа с нотка на огорчение в гласа. — Всеки мрачен, ужасен епизод в живота ми от четиригодишна възраст до вчера сутрин, когато ме простреляха пред колибата на Пол.

— Наистина ли? — наведе се към нея Кен с огромен интерес, обърна нова страница и отбеляза нещо в тетрадката. — И нямаш ли някои празни петна или неясни, замъглени моменти?

— Не. Помня целия си живот с кристална яснота. Толкова е ужасно, Кен. Имах чувството, че ще полудея, когато случките взеха да изплуват една по една в съзнанието ми.

— Какво предизвика появата им, Лиа? — кимна ѝ лекарят със съчувствие и продължи да води записки. — Някакво особено събитие?

Лиа му разказа за Бони и Джоуди на горската поляна и убийствената ярост, помрачила ума ѝ в този миг.

— Мисля, че наистина щях да го убия, Кен. С ей тия две голи ръце, Кен, само да можех.

— Потискала си този гняв повече от десет-дванадесет години Лиа. Това не е никак за пренебрегване — отбеляза лекарят. — А сега какви чувства изпитваш към това момче?

— Кое? Алън или момчето, което нападна Бони?

— Има ли значение? — попита меко Кен.

— Разбирам какво искаш да кажеш — замълча за миг и се замисли. Накрая рече: — Предполагам, че това, което изпитвам в момента не е гняв. То е някакво краткотрайно чувство, което се възпламенява бързо и сетне също така мигновено изчезва. Може би е по-скоро отвращение. Или съжаление дори.

— Това е добре, Лиа — кимна насърчително доктор Холкрос. — Много добре. Спомни ли си всички моменти от юношеските години?

— Мисля, че да — отвърна уморено тя. — Кен...? — попита младата жена с неочаквано любопитство.

— Да?

— Знаеше ли всичко това? Знаеше ли как съм живяла като дете, с какви хора съм се движила и какви работи съм вършила, за да оцелея?

— Повечето неща. След един първоначален период на съпротива ти започна да се поддаваш лесно на хипноза и да преживяваш отново различни случки.

— Да, но нито веднъж не ме накара да запомня съзнателно някоя от тях, Кен. Не помнех почти нищо от времето преди брака с Пол... преди да се преместя на запад и да започна работа като сервитьорка. Всичко от този период бе някак замъглено и объркано.

— Бях останал с впечатление, че твоите неясни спомени прикриват някаква ужасна драма, разиграла се през детските ти години, и се надявах, че ще си я спомниш по естествен път, а не чрез

внушение в хипнотично състояние. И мисля, че накрая стана точно това.

Лиа пое дълбока глътка въздух, вкопчи пръсти в края на чаршафа и се вторачи в кръглото симпатично лице на лекаря.

— Кен...

— Кажи, скъпа.

— Няма смисъл повече да отлагаме, нали? Трябва да поговорим за случилото се.

— За кое по точно, Лиа?

— Ами... за това, което направих, за причините, и как Пол почти... — забеляза тревожното изражение по лицето на лекаря и рязко затаи дъх. — Пол наистина ли е добре? Кажи ми, Кен! Моля те!

— Успокой се, Лиа! Пол е добре. Кръстосва чакалнята и настоява да те види.

— А какво знае, Кен? — пребледня младата жена от притеснение. — Знае ли за... за онзи човек? Знае ли какво направих?

— Още никой не знае, Лиа. Чухме само обърканата история на младия Тим, който млъкна веднага щом разбра, че може да се компрометира. Изглежда, се чувства отговорен, че си пострадала, но не можем да разберем каква е връзката, ако има такава, между него и другия мъж и дали са стреляли по теб умишлено. Всичко още е въпрос на откъслечни факти и догадки.

Лиа извърна лице на другата страна и се загледа през прозореца в четвъртития отрязък лятно небе. Най-последно събра смелост и разказа на Кен как омразата ѝ се бе засилвала постепенно с всеки нов упрек и огорчение и в един момент бе обсебила съзнанието ѝ до такава степен, че бе помрачила трезвия ѝ разум и накрая я бе подтикнала към отчаяното решение да намери наеман убиец.

Кен се облегна в стола и продължи да записва. Лицето му бе безизразно.

— Какво мислиш за мен сега? — прошепна Лиа с горчивина.

— Какво имаш предвид?

— Това, което чу, Кен. Какво е мнението ти за жена, пожелала мъжът ѝ да умре? Особено ако той е мил и грижовен човек и не ѝ е причинил нищо лошо в целия си живот. Каква жена би направила подобно нещо?

Лекарят мълчеше и се взираше в измъчените ѝ очи.

— Хайде, Кен! — настоя тя. — Моля те, кажи ми какво мислиш за мен?

— Още не съм чул всичко, Лиа — рече меко Кен Холкрос. — Не ми разказа какво стана, след като реши да намериш наемен убиец.

— Научих за този човек на име Джо и се уговорихме да се срещнем — въздъхна Лиа и се отпусна на възглавниците. Тялото ѝ се разкъсваше от непоносима пареща болка. — Видяхме се в един ресторант и му занесох годежния пръстен със смарагда като предплата. Замислихме цялата работа онази вечер, но когато си тръгнах, ме нападнаха двама мъже, които очевидно бяха видели смарагда в някоя от заложените къщи. Като им казах, че пръстенът не е в мен, започнаха да ме бият. Следващото нещо, което се сещам, е как се събудих тук в болницата, а от паметта ми нямаше и следа. Това е всичко.

— Страхувам се, че не е, Лиа.

Лиа го стрелна въпросително с очи.

— Това не обяснява вчерашната случка — отбеляза тихо Кен. — Как така си се оказала в колибата вчера сутринта? И защо си носила дрехите на Пол?

— Спомних си всичко — прошепна в агония тя. Очите ѝ бяха далечни и изпълнени със страдание. — Като видях Бони и онова момче, си спомних всичко. Знаех какво съм направила и какво ще се случи. Не можех да ти се обадя, защото нали каза, че ще бъдеш с жена си извън града. Не можех да предупредя никой, дори и Пол, тъй като щеше да разбере какво съм направила и да ме намрази до дъното на душата си. А аз не желяех да живея с мисълта, че Пол ме мрази. Качих се в колибата и прекарах вечерта с него да... да му кажа сбогом — завъртя глава към лекаря тя и го погледна.

Той ѝ кимна спокойно и ѝ направи знак да продължи.

— После на другата сутрин станах по тъмно, облякох дрехите му и излязох на верандата. Бях убедена, че ще ме вземат за Пол.

— Искала си да умреш, Лиа?

— Ами знаех, че някой трябва да умре, за да ги спре, но не исках да е Пол.

— Толкова ли го обичаш, Лиа?

— Обичам го повече от всичко на света — отвърна тя.

Кен Холкрос неочаквано прокара ръка през очите си и сведе глава към тетрадката.

— Кен? — викна го Лиа загрижено.

— Лиа, искаш ли да говориш с Пол?

— Не! — очите ѝ се разшириха от ужас. — Моля те, Кен, не ме карай да говоря с него. Не желая да го видя никога повече.

— Но нали току-що каза...

— Сигурен ли си, че Пол не знае какво съм направила?

— В момента полицаите разпитват Тим и предполагам, че той ще им разправи цялата история. Както разбирам, той също е бил замесен?

— Не знам. Онзи човек... Джо... — замълча тя и потръпна от погнуса. — Каза ми, че щял да си вземе помощник. Та нищо чудно да е бил Тим. Вярно, че Тим наистина пристигна в имението точно след като Джо ме посети и потвърдих уговорката. Но ти спомена...

— Помогнал е на Пол да ти спаси живота. Дори и да е съучастник, навярно щеше да умреш, ако той бе решил да избяга и да се спасява.

— Дано да проявят снизхождение към него. Та той е още момче, Кен.

— Сигурно ще се отърве леко, като се вземе предвид промяната в поведението му. Пък и освен това няма кой да свидетелства срещу него.

— Ами другия мъж — Джо?

— Мъртъв е. Очевидно са се сбили, след като Джо те е застрелял. Тим ударил Джо с пушката, за да му попречи да стреля по Пол. Умрял е от инфаркт по време на схватката.

— Иначе е щял да застреля Пол, така ли?

— Да.

— О, Боже! — от гърлото ѝ се откъсна стон.

Лекарят мълчаливо я наблюдаваше и чакаше.

— Значи Пол все още не знае нищо, а?

— Мисли, че мъжът е бил браконьер. Ловувал е незаконно в гората и Тим му е помагал или пък е попаднал случайно на него и се е опитал да го спре. Смята, че човекът те е застрелял по случайност, но се е уплашил и се е опитал да прикрие престъплението си, а Тим му е попречил.

Лиа го слушаше внимателно, а очите ѝ проблясваха от време на време. Потънала в дълбоки мисли, тя се взираше в тавана. Лицето ѝ бе вгълбено и напрегнато от вълнение.

Накрая обърна глава към лекаря и го погледна право в очите.

— Искам да кажеш на Пол. Искам да излезеш оттук и да му кажеш всичко още сега, Кен.

— Лиа, няма нужда...

— Напротив! — говореше силно и пламенно и това ѝ причиняваше болка, която прорязваше гърдите ѝ и се разливаше по цялото ѝ тяло като огнена река. — Той трябва да знае, Кен. Мисля, че достатъчно години съм го мамила и съм вършила зад гърба му лоши неща. От сега нататък вече никога няма да лъжа. И ако Пол ме намрази, това ще е цената, която ще платя за всичко. Нямам право повече да мълча и да се страхувам, тъй като така ще го засегна още повече. Ето затова искам да му кажеш.

— Лиа... — думите му секнаха. В очите му се прокрадна тревога и несигурност.

Лиа го погледна. Още бе силно развълнувана. В душата ѝ бавно се прокрадна ново чувство на тъга и невъзвратима загуба.

Пол, помисли тя, макар да знаеше, че никога вече няма да бъде близо до него и да го докосне, да го целуне и да отправи взор към очите му. О, Пол...

— Преди да вземеш решение, Лиа — казваше в този миг лекарят, — трябва да узнаеш още нещо.

— Да?

— Лиа... Ти си бременна.

— Моля?!

— Бременна си, мила моя. Усъмних се още при миналото ти посещение и предупредих да ти направят изследвания, веднага щом Пол ми каза за инцидента. Затова са внимавали с упойките по време на операцията. Според мнението на гинеколога ти си във втория месец.

— А, ето защо значи... гаденето...

— Не си била болна от никаква загадъчна болест, Лиа. Просто ти се е повръщало от бременността.

— А бебето... — поде тя с несигурен глас. — Куршумът... Засегнато ли е бебето?

— Очевидно не е. Хирурзите бяха много внимателни с упойката и с лекарствените препарати по време на операцията. А след това ти направиха нови изследвания, включително и с ултразвук. Всичко е наред, Лиа.

Лиа отново се умълча. Мозъкът ѝ още се мъчеше да схване удивителната новина.

— И така — подхвана Кен Холкрос, — като вземем предвид как ще се чувства Пол като му съобщим тази новина, не мислиш ли, че...

— Значи той не знае и за бебето, така ли?

— Още не. Колегите оставиха на мен да ви уведомя, теб и съпруга ти. Реших, че е по-добре да кажа първо на теб.

— Не му казвай! — прекъсна го рязко Лиа, а мозъкът ѝ отново заработи трескаво. — Моля те, Кен, не искам да му казваш.

Лекарят се втренчи с изненада в очите ѝ, изпълнени с мрачна решителност.

— Лиа...

— Не му казвай! — повтори твърдо тя. — Пол има такова силно чувство за отговорност, че ако разбере за детето, сигурно ще остане при мен, независимо как се чувства, а това е последното нещо, което бих желала. Кен, не му казвай за бебето!

Дете, помисли Лиа с удивление. Думите отеконаха в мозъка ѝ. Ще имам дете.

Поклати глава, като си спомни колко внимателно се предпазваше да забременее през всичките години на брака и колко пъти бе лъгала мъжа си за противозачатъчни хапчета.

А Пол толкова искаше да имат дете...

— Кажу ми само за Джо — продължи Лиа със студен, напрегнат глас. — Кажу ми, че в действителност съм наела човек да го убие, Кен. И че ужасно съжалявам и се разкайвам. Бих дала всичко на света да мога да се върна назад и да изтрия този срамен епизод от миналото си, но сега, уви, вече е твърде късно. Не мога да променя абсолютно нищо. Фактът си е факт и трябва да го приемем такъв, какъвто е.

— Лиа, не е необходимо да правиш това.

— Напротив, Кен. Трябва! Разкажи ми всичко и ако след това все още иска да ме види, нека заповяда. Ако ли пък не желае да има нищо общо с мен, кажи ми, че вече съм добре, че съм се излекувала от амнезията и веднага ще му дам развод независимо при какви условия. Дори не е необходимо повече да ме вижда.

— Лиа... — повтори безпомощно лекарят.

Лиа вдигна очи и видя мъката по лицето му.

— Добрият лекар никога не показва чувствата си, Кен — промълви тя и направи усилие да се усмихне. — Хайде тръгвай, моля те, и поговори с Пол. Кажу му що за човек е жена му и нека той сам направи своя избор.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лиа лежа дълго и безмълвно. По едно време дежурната сестра откряна вратата, за да ѝ предложи закуска, но Лиа я отпрати. Откъм коридора се носеше шум от потракващи колички и почистващи машини.

Никой не нарушаваше тишината на стаята ѝ.

Лиа следеше с поглед опаловите облаци в сапфиреното небе и изпитваше странно спокойствие.

Беше примирена, че е изгубила всичко. В душата ѝ цареше покой.

Как ли ще реагира Пол, когато чуе думите на Кен? Как ли ще се почувства? Не можеше да я гледа след сцената в банята, та камо ли сега...

Искаше да прогони тъжните мисли.

Пол вероятно си бе отишъл завинаги.

Разбрал е истината и я ненавижда с цялото си сърце. Тя го бе излъгала още в началото, когато се омъжи за него не от любов, а заради лукса и сигурността. Не помисли, че трябва да му даде нещо в замяна.

Мамеше го и възнаграждаваше търпението му само със студенина и жестокост.

Сега, когато беше много късно, уви, тя си даваше сметка колко много го обича. Въздъхна и погледна отново през прозореца.

Струите вода от пръскалките сред тревата на болничната градина се издигаха във формата на низ от бляскави капчици, обагрени в цветовете на дъгата. Долиташе аромат на цветя и прясно окосена трева, чуваше се чуруликането на птичките. Красива юнска утрин.

Лиа затаи дъх и погали корема си.

Бебе.

Носеше в себе си нов живот — част от Пол, част от нея самата... В тялото ѝ растеше мъничко същество — на сигурно и на удобно място, напук на нещастията в заобикалящия го свят.

— Обичам те! — прошепна тя на бебето. — Не знам как ще се оправим, но ще се грижа за теб и ти никога няма да изпиташ страх или самота!

Спомни си за собственото си детство и очите ѝ се напълниха със сълзи. Как искаше да създаде за детето си по-щастлив живот!

— Един ден ще се запознаеш с баща си — продължи тя. — Надявам се да се запознаеш, защото той е най-прекрасният човек на света. И дано ми простиш за...

Пол влезе в стаята и тихо затвори вратата. Лиа се вцепени, когато видя красивите му очи и сериозно лице.

— Здравей — рече той.

Думите заседнаха в гърлото ѝ. От очите ѝ струеше любов и много мъка.

Пол извади от джоба си малко пластмасово шишенце със сини таблетки.

— Приспивателни. Бони ми ги даде вчера, докато те оперираха.

Лиа не сваляше поглед от Пол. Той изсипа хапчетата в мивката и пусна силна струя вода.

— Бони смятала да се самоубие, откраднала ги от аптечката ти.

Лиа гледаше ужасена.

Пол хвърли празното шишенце и седна до Лиа. Взе ръката ѝ и каза:

— Бони ми каза, че си ѝ спасила живота. Сега държи съдбата си в свои ръце. Но ако не си била ти...

— Пол, не знаех...

— Лиа, ти направи толкова много за всички ни — с твоята топлина и обич!

Лиа бе объркана. Потрепери, защото си спомни омразата, изписана на лицето му в същата тази стая, когато се събуди преди няколко месеца и го видя до леглото... Ала сега в погледа му гореше любов и силна нежност.

— Пол, Кен дали ти каза... — промълви смутено Лиа.

— Каза ми, мила. Знаеш колко много те обичам. Ако искаш, да не говорим сега...

— Но аз наех човек да те...

— Лиа, ти си искала да умреш вместо мен! Колко любов и смелост са ти били необходими!

— О, Пол! — Лиа с изненада забеляза, че той плаче. Сълзите се стичаха по лицето му.

— Спомнила си за живота си, но си искала да ме защитиш. Лиа, толкова се срамувам.

— Но защо, защо?

— Защото не ти помогнах. Бях изцяло погълнат от собствената си болка. Никога повече няма да постъпя така. Ще посрещаме трудностите заедно, Лиа. Ще говорим за всичко, докато вече нищо не те безпокои. Напук на лошите спомени!

В гърдите на Лиа запърха пламъче на надежда, чувстваше се поспокойна. Тукатси обаче усети, че отново се носи към покоите на меките розови облаци и губи допир с действителността.

— О, Пол — промълви тя. Пресегна се да погали лицето му. — Скъпи, трябва да поговорим за нещо важно.

— Не сега — Пол целуна ръката ѝ и промълви: — Кажи ми, че ме обичаш.

— Пол, ще имам... — сърцето ѝ преливаше от щастие. — Бременна съм.

В първия миг по лицето му премина изненада, радост, после смут и загриженост.

— Сигурна ли си?

— Кен ми събщи тая сутрин. Втори месец съм. Станало е още първата нощ.

— Операцията не е ли навредила на бебето?

— Ни най-малко, мили. Кен е предупредил лекарите да внимават с упойката.

— О, скъпа! Толкова те обичам! — рече Пол с благоговение и целуна ръката ѝ.

Лиа копнееше да му прошепне колко го обожава, ала почувства умора и клепачите ѝ натежаха.

Усети как потъва в розовата мъгла на щастието. Пол склони глава на гърдите ѝ, точно над тупкащото сърчице на тяхното дете.

Съдбата отново подаваше милостивата си ръка на Лиа и утвърждаваше хармонията между доброто и злото. В гърдите ѝ се зароди оптимизъм и вяра в бъдещето. Несправедливостта рухваше под могъщата сила на нежния мъж в обятията ѝ. Детето в утробата ѝ

растеше — то щеше да бъде заобиколено от любов и грижи и никога нямаше да познае страданията на нейния живот.

Животът ще бъде различен, мислеше сънено Лиа и милваше косите на Пол, светът ще бъде истински рай, където всички ще се обичат и нежността и състраданието ще възтържествуват.

И тогава завинаги, до края на света, децата ще живеят щастливо...

Издание:

Марго Далтън. Друга жена

ИК „Арлекин-България“ ЕООД, София, 1994

Редактор: Красимира Абаджиева

ISBN: 954-11-0189-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.